

Vladimir Gajšek

DIES IRAE

Madison Field

© Vladimir Gajšek, 2009, vse pravice pridržane.

© INTELYWAY, 2009, elektronski spletni medij za širjenje umetnosti, razvoj kulture in napredek ustvarjalnosti, 2009, vse pravice pridržane.

e-knjiga

http://www.intelyway.com/druzba/politika/vladimir_gajsek-dias_iraе.pdf

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

Vladimir Gajšek

DIES IRAE

KAZALO

Dies irae	8
Holokavst skozi hudojamno obtožnico.....	9
Življenje za življenje	11
Od Roga do Hude jame in naprej.....	14
Požiralniki človeških usod – od Auschwitzta, Golega otoka, Teharj, Roga... do Hude jame	17
Psihopatologija holokavsta	20
Vrnitev iz tujine na tuje	24
Tepež državno..., zaplembe, deportacija v izgnanstvo brezdomja	27
Mirnodobno stanje in holokavstniki – med eksekucijami in maščevalnimi dolgovi	29
Lov na glave	34
Pravica mrtvih do pietete	40
Poslanica poslancev proti rdečim totalitarizmom.....	45
Tematika ob branju Angele Vode:.....	47
Med preseganjem bolečine in razumetjem.....	60
Pomniki trpljenja in pekla v novoveštvu	63
Selitve v pogubo in smrt.....	65
Ali ima holokavst v poveskdanjenosti prihodnost?.....	70
Auschwitz ne dovoli pozabe krutosti človeštva	72
Dan spomina na žrtve totalitarnih režimov.....	74
10 oseb išče spravo	77
Kdo je bil - podeželski - zdravnik Viktor Valič iz Preddvora?.....	79
Koncentracijsko taborišče Auschwitz	82

Spomeniško varstvo - finančne težave muzeja Auschwitz-Birkenau in drugod.....	87
Molčeči kriki ob Hudi jami.....	92
Neodžejana žejza	96
Kdo je kriv?	97
Diskurz tostran in onstran prepričanj – o zverinskih pobojih po 2. svetovni vojni.....	100
V živi grozi Hude Jame.....	104
Različni historizmi.....	107
Razmerja do hudodelstev v Hudi jami.....	113
Vprašanje, kaj ni prav v holokavstu	119
Politkomisar poveljnik v rjavem usnjenem plašču.....	122
Pobiti še zmerom molčijo	129
Slovenski jugoboljševiški holokavst.....	131
Vednost, nevednost in sprenevedanje ob Hudi jami.....	135
Slike uničenja, sivina pozabe	138
Grobišča - dolga zgodba brez epiloga	140
Prvo ali drugorazredni?.....	142
Slovenija, od kod lepote tvoje?	144
Sprenevedav epigram	147
Fojbiranje.....	148
Jugo-gulag.....	151
Možnost prevzgoje in administrativno urejanje zaplemb, izselitev in pogube	153
Opombe:.....	160

Dies irae

- je naša zadušnica za vsemi umrlimi pod silo po/vojnega ali medvojnega zločinskega nasilja, ki se nadaljuje koderkoli po svetu množično, kjer ni humanih, vzgojnih, političnih, pravnih in drugih regulativov, ki zatrejo takšne izbruhe napadalnosti in usmrtitvenih rojev pobijalcev... Kakšna žalost, joj!

Torej– rekviem, pogrebna ali obletna maša za umrle, navadno slovesna, pri kateri se moli, poje vstopni spev z začetkom... Do vseh pobitih čutimo pieteto: pa naj so umrli s križem ali brez križa... Odkritje množičnih grobišč na Slovenskem je prej opomin kot spomin: da se ne bi nikoli več ponovilo.

In tako umrli, pobiti, pokončani na silo, vse smrtne žrtve vedo, da so šli v dan srda...

Dies irae - dan srda ali sodni dan - je sicer sekvenca v maši zadušnici, nastala kot gregorijanski napev, katerega avtor naj bi bil Tomaso de Calano (umrl leta 1260). Dies irae je v Zahodni liturgiji uvrščen kot drugi stavek rekviema. Pogosto je ovrednoten kot najboljše srednjeveško pesniško in glasbeno delo, saj pesniška rima vsebuje trohejski ritem. Koralni napev temelji na izmenjavi avtentičnega in plagalnega dorskega modusa - dorus mixtus -, oblikovno pa je sestavljen iz delov aa bb cc, ki se v 18-ih kiticah oziroma sekvencah trikrat ponovijo, pri tretjem ponavljanju pa je zadnja, 19-ta kitica nadomeščena z razširjeno kodo Lacrimosa / Jokajoča. Amen. Pesnitev ponazarja sodni dan, trobenta še poslednjič kliče duše pred Božji prestol.

In kako je, če mora človek živ v povsakdanjeni holokavst ali v umiranje...?

Holokavst skozi hudojamno obtožnico

Holokavst kot pomnik z žgalno žrtvijo (–gr.: holokauteo / holos, kaio / = popolnoma sežgem, prinašam /darujem/ žgalno žrtev; –lat.: holocaustum = žgalni dar; že pri starih Grkih in Rimljanih žgalna daritev, pri kateri se daritvena žival popolnoma sežge; holokavst v knjižnem kontekstu = množično uničenje ljudi, navadno s sežigom, npr. v konclagerskih krematorijih) je obenem sam na sebi in zase državno-totalitarna obsodba, ki pride nad tiste, ki so holokavst pripravljali, storili zlikovsko in izvršili hudodelno tudi kot množične poboje v Sloveniji med vojno in po njej. Celovito pobijanje je pomenilo, da so klavci in strelci uničevali vse svoje žrtve: otroke, stare in mlade, ženske in moške, uniformirane in civiliste... ter so se z mučenjem, preden so žrtev pokončali, nad njo zverinsko povrhu izzivljali.

Žalne svečanosti ob dnevu spomina na mrtve 1. novembra 2009 so potekale v imenu sočutja in pietete do vseh rajnikih, seveda tudi do pobitih... Tako je primeroma predsednik Republike Slovenije dr. Danilo Türk na ljubljanskem Pokopališču Žale položil vence k Pomniku padlim v vojni za Slovenijo 1991, k Spomeniku padlim in umrlim v boju proti okupatorjem Slovenije 1941 – 1945 ter h Kostnici žrtev 1. svetovne vojne, spremljali so ga še predsednik Državnega zbora Republike Slovenije dr. Pavel Gantar, predsednik Vlade Republike Slovenije Borut Pahor, predsednik Državnega sveta Republike Slovenije mag. Blaž Kavčič, načelnik Generalštaba Slovenske vojske generalmajor mag. Alojz Šteiner ter generalni direktor Policije Janko Goršek; nadalje so v nedeljo, na vse svete, predsednik Republike Slovenije dr. Danilo

Türk, predsednik Državnega zbora Republike Slovenije dr. Pavel Gantar in predsednik Vlade Republike Slovenije Borut Pahor prešli čez ljubljansko sožalje prejšnjega dne in se v pieteti svečano poklonili mrtvim ob vhodu v rov Barbara, grobišča Huda Jama, državni predsednik je položil še venca k Spomeniku frankolovskim žrtvam na Frankolovem in k spominskemu obeležju ob Breznu pod Krenom v Kočevskem Rogu.

Kar je žalnega, ni vredno obžalovanja zavoljo smrti, ampak zaradi izgubljenega prebivanja v bivajočem, ko se je skrb za smrt iztirila v tuje húdo na način množičnih pobojev – v slovenskem mirnodobnem času, čeprav tik po koncu 2. svetovne vojne, kar je nedvomni dokaz, da jugofirerska država ni bila kaj drugega kot vojaško-policijski unitarizem velesrbskega tipa in diktatura peščice jugoboljševikov nad jugoslovanskimi narodi. Žalna knjiga slovenstva v 20. stoletju je bila izpisana in podpisana s krvjo medvojnih in povojnih žrtev, ko je postalo življenje nevzdržno.

Življenje za življenje

Po besedah psihiatrinje in alkoholginje dr. Zdenke Čebašek-Travnik je v poročilu o povojnih mučno pobitih in pozverinjeno razmesarjenih žrtvah opozorjeno, da je konec dokončen, vendar se odpira z vsakim umorjenim bitjem v človeškem etičnem in pietetnem odnosu tudi versko razmerje do biti in bivajočega. Bitje za smrt je bilo v povojnih pobojih nedvomno le socialistično in jugoboljševiško označeno kot zločinsko herojstvo, ki se je splečalo v znorelosti nadaljnjih privilegijev oblastnikov in sploh vrhuške – nihče ni s Francetom Prešernom zapel kot v sonetih nesreče *Memento mori!*

Človekova lastna smrt v primerih množičnih "zunajsodnih" zverinskih pobojev ni bila morilsko prostovoljna, marveč je še v odkritju morišč in grobišč še zmerom največji nesmisel, kar se jih je resnično zgodilo v slovenstvu in v Evropi: gre za dvoumje, ki je odvzelo lastnino bivajočega kot življenje drugemu, s čimer je bilo pokončano vsako enkratno in individualno življenje, pobito tudi enkratno za vselej in vsakokrat individualno, torej se kaže prav tukaj določna istovetnost med uničenjem bitja za smrt in življenjskim smislom, ki je vselej in vsakokrat samo "moj" - ker namesto »mene« ne more živeti pač nihče drugi; če so sadistični morilci serijsko v pobijanju, mučenjih in okrutnostih menili, da so izvorni kot junaki dela, so se povsem ušteli: preračunljivost, da so pobijali "svoje" žrtve pozverinjeno, tudi žene, starostnike, matere in otroke..., je spreminjala pobite v mučenike in mučenice, ki so umrli za "stvar", ki jim je bila pripisana – torej za domovino. Poročilo o povojnih žrtvah, o žrtvah v mirnodobnem stanju socialistične države kot diktature, je nenaključno in prizadevno smrt predstavilo državnemu predsedniku dr. Danilu Türku, predsedniku Državnega zbora Pavlu Gantarju in sedanjemu premierju Borutu Pahorju – da bi usmrčeni ali

pomorjeni sploh v Republiki Sloveniji končno dobili status mrtvih. Časovna oddaljenost množičnih zločinov in serijskih povojnih morilcev namreč nezastarljivo nikakor ne »opravičuje«, celo več, še bolj jih bremeni v okviru Evropske unije.

V čem so se Titovi konclagerji tudi razlikovali od Himmlerjevih ali od Stalinovih? Metode uničevanja ljudi, pobijanja in usmritev so si bile na las podobne, enako taboriščna zaničevanja in mučenja: Sovjetija in jugofirerska Jugoslavija sta počeli enako v mirnodobnem času s svojimi političnimi in drugimi žrtvami kot prej nacifašizem: različice so samo v tem, da Titovih morilskih okrutnih partizanov ali Stalinovih izvajalcev čistk ni doletel zaenkrat še noben Nürnberg s svojim sodiščem...

Smrt je v diktaturah kosila mimo vseh življenjskih in preživetvenih možnosti ter je ubijala sleherno prihodnost, s čimer se je pokazala tudi njena nepreklicna cena v profitarstvu diktatorjev in njihovih klik... Oblastni izplen smrti je bil prav v povojnem mirnodobnem času vnovič nesmiseln, ko se je v Republiki Sloveniji pokazalo, da so človekove pravice in osebne svoboščine tudi del prevrednotenja vrednot. Kje pa so grobovi morilcev, kar jih ni gagnilo v udobju jugoboljševiške diktature, kolikor je namreč političnih plačancev v imenu koristi sploh še živih? Kajti tudi pobijalci so z gavznjenim jugofirerjem končni in samo končni: toda kot zunanja ovira so se v slovenskem narodu le umaknili iz javnosti. Racionalizacija množičnih pobojev ostaja še vnaprej ne le ideološko in politično vprašanje bivših diktatur, ampak je odgovor vsem tistim, ki morajo vedeti, da je smrt posmrtno neizvedljiva. Kaj pa Trstenjakov človek kot neskončno bitje?

Le v odgovoru na slednje vprašanje lahko varuhinja človekovih pravic dr. Zdenka Čebašek-Travnik zavrača očitke, da kot človek ali zdravnica ne opozarja v zadostni meri na spoštovanje pravic žrtev povojnega jugoboljševiškega nasilja.

Človek in nečlovek

Vladimir Gajšek: Spomin iz hude jame, 2009

Od Roga do Hude jame in naprej...

Grozljivo odkritje množičnega grobišča v rudniku Barbara pri Hudi Jami je pokazalo, da je v množicah morilcev vedno dovolj masovno ubijalskega, opijanjenega fanatizma, skrivajočega se za podobo iztrebljanja oziroma uničevanja drugih ljudi – žrtev.

Kronologija zločinskih povojnih odkritij sega v začetek marca 2008, ko so se delavci Rudnika Trbovlje-Hrastnik v rudniku Barbara pri Hudi Jami po večmesečnem kopanju skozi nasutja v rudniškem rovu prebili do velikega kupa trupel ljudi, ki so jih tam leta 1945 pomorili pripadniki jugosoldških bojnih enot; dejansko so grozljivega prizora, ki je razkril vso bedo tedanje jugofirerjeve politike v deželah socializma, sovjetizacije in jugoslovenizacije slovenstva krivi prav takratni slovenski vojaški pobojni oddelki.

24. julija 2008 so rudarji Rudnika Trbovlje-Hrastnik (pod vodstvom sektorja za vojna grobišča pri Ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve Republike Slovenije in Muzeja novejšje zgodovine Slovenije v rudniku Barbara) v rovu pri Hudi Jami pri Laškem prebili opečnat zid, ki je v stranskem prekopu preprečeval dohod do jaškov, kjer naj bi bilo množično grobišče pomorjenih v letu 1945: rov pa je bil naprej le umetno zasut; ko so začeli nasutje odstranjevati, so naleteli na osemdeset centimetrov debel betonski zid, za tem na še enega, debelega sto dvajset centimetrov, tik za njim pa je bil še petinpetdeset centimetrski opečni zid; vseh pregrad je bilo skupaj enajst, rudniški rov pa je bil skrbno in temeljito zadelan v dolžini stotih metrov.

Ko so rudarji po sedmih mesecih ta zamašek prebili, pri čemer so odstranili štiristo kubičnih metrov različnega materiala, so 2. marca 2008 naleteli na prvo okostje, potem še na eno. Pred kopajočimi rudarji se je kasneje odprl še

nov rov, v katerem so na tleh zagledali razmetane čevlje. Ko so se prebili do prvega jaška, je tam zazevala le temna globina - oba jaška naj bi bila globoka okoli petinštirideset metrov, sodnomedicinski strokovnjak dr. Jože Balažič je ob tem še pojasnil, da se trupla sesedejo do sedemdeset odstotkov. Rov ob jašku je bil s strani delno zasut.

Ko so odkritelji prešli to zasutje in šli še nekaj metrov dlje po rovu proti drugemu jašku – bili so 440 metrov od vhoda v rudnik –, se je odprl pred njimi je bil strahoviti rov, do polovice napolnjen s trupli zverinsko usmrčenih žrtev; in ker so po truplih po poboju potrosili apno, so sprva domnevali, da so ta mumificirana.

»Dolga leta sem v sodni medicini, a kaj takega še nisem videl. Ti ljudje so močno trpeli,« je takoj po obisku grobišča v rudniku dejal Jože Balažič, ki je 5. marca 2008 na novinarski konferenci v Muzeju novejšje zgodovine dodal še to, da je v svoji sodnomedicinski praksi videl že "marsikaj grdega in hudega", vendar pogled na "valovite meglice" v tem rovu "človeka presune in ga ne more pustiti in ne pusti ravnodušnega". Po Balažičevem mnenju naj bi bilo v rovu okoli 300 trupel. Pršenje trupelne meglice je dejansko peklenski prizor množičnega, hudojamnega grobišča.

6. marca 2008 je Okrožno državno tožilstvo v Celju svojemu preiskovalnemu sodniku predlagalo, naj opravi posamezna preiskovalna dejanja, medtem ko naj Inštitut za sodno medicino iz Ljubljane strokovno vodi izkop posmrtnih ostankov in po temeljitem pregledu ugotovi število žrtev in druge posebnosti, zlasti spol, starost in drugo, kar bi pripomoglo k ugotavljanju njihove istovetnosti, obenem povrhu še okoliščine nastopa smrti; Muzej novejšje zgodovine Slovenije pa naj pri izkopu posmrtnih ostankov identificira najdene predmete, predvsem naj še ugotavlja starost predmetov in njihov izvor ter ugotavlja, kdo so bile umorjene žrtve, nadalje naj poskrbi za hrambo

najdenih predmetov; sledijo v raziskavi in preiskavi naposled grobišča v obeh navpičnih jaških.

Komisija Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč odkriva sosterilce kot nekakšne varuhe povojnih pobojev, ki nočejo razkriti strahot Titove Jugoslavije in povojnega pojugoslovanjenega ali sovjetiziranega partizanstva, ki so kot pristaši klavstva vozili žrtve z mariborskega Teznega in s Teharij, torej iz socialističnih lakotno prisilnih taborišč.

Komisijo Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč sestavljajo predsednik komisije, zgodovinar Jože Dežman iz Muzeja novejšee zgodovine, in člani: - dr. Jožef Bernik, upokojenec, - Nataša Kokol Car, Ministrstvo za finance, - Metka Černelč, Ministrstvo za okolje in prostor, - Janez Črnej, upokojenec, - pravnik, - bivši generalni državni tožilec Anton Drobnič, Nova Slovenska zaveza, - Pavel Jamnik, Ministrstvo za notranje zadeve, - mag. Blaž Kujundžič, Statistični urad Republike Slovenije, - Miha Movrin, Ministrstvo za pravosodje, - Davorin Mozetič, upokojenec, - mag. Majda Pučnik Rudl, Upravna enota Ljubljana-Šiška, - dr. Ludvik Puklavec, Zveza društev mobiliziranih Slovencev, - Milan Sagadin, Zavod za varstvo kulturne dediščine, OE Kranj, - Marko Štrovs, Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve, - zgodovinar dr. Andrej Vovko, Znanstveno raziskovalni center SAZU, - Davorin Vuga, Ministrstvo za kulturo; - Komisija Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč je bila imenovana na 48. seji Vlade Republike Slovenije 10. 11. 2005.

Mož, ki je strigel...

Posvečeno Vladimirju Kralju, literarnemu in gledališkemu kritiku, dramskemu teoretiku, pripovedniku, pedagogu (16.8.1901, Celje - 29.3.1969, Ljubljana): Mož, ki je strigel z ušesi / Mladinska knjiga, Ljubljana, 1961, 287 str.) in njegovemu sinu Vladu Kralju, ki gre po očetovih gledaliških stopinjah

Požiralniki človeških usod – od Auschwitza, Golega otoka, Teharij, Roga... do Hude jame

Slovensko postmoderno po/doživetje brezpravja, ki ne upošteva niti zakonodaje Evropske unije, medtem ko prezre tudi Ustavo Republike Slovenije in vsaj kazensko zakonodajo, pomeni zanikanje tistih novih oblik demokracije, ki so v svojih heteronomnih vlogah sicer tipizirane splošno pravno, a nekako ostajajo kakor prazno paragrafarstvo. Neverjetno je sindikalno gibanje mrtvih, kličočih iz množičnih grobišč k združenju internacionalizacije držav, kjer so masovni državni morilci pobijali svoje žrtve. Transnacionalno povezovanje pobitih pomeni novo svojevrstno

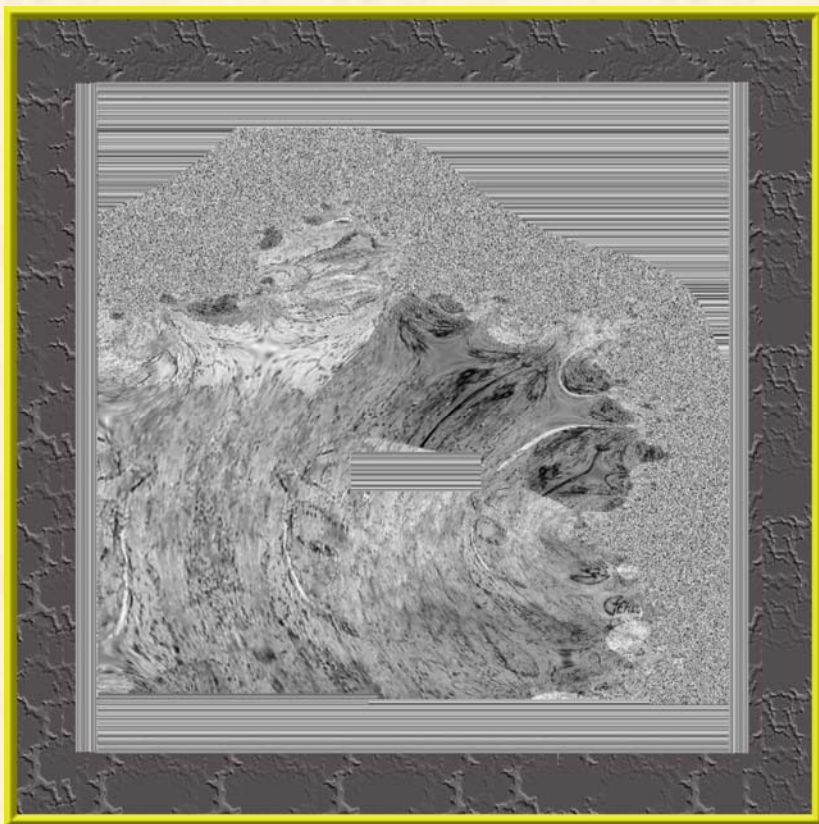
svetovno in vsaj evropsko konfederacijo različnih pripadnikov narodov iz drugih držav, pri čemer bi bilo neverjetno izreči, da je zdaj za vse kriva bodisi zgodovina ali celo kar vsa Evropa. Ob zazidanih grobiščih bi morala reči svoje tudi okoljevarstvena politika, da bi se individualna in kolektivna krivda dokazno uvrstila v arhiv množično zločinov 20. stoletja, izvršenih nad žrtvami na slovenskem ozemlju, a tudi drugod: nacionalni izvor pobitih ne more biti ovira za dokaz, da je bilo toliko ubijanja prav na Slovenskem in tudi leta 1991-1995 na Balkanu. Regionalna raven grobišč namreč pomeni ne le žrtvenike pokolov in pobojev, marveč njihovo lastno internacionalizacijo.

Zdi se, da so pobite žrtve kakor v določni medsebojni geografski – slovenski in evropski – koaliciji, to se pravi, da so žrtve, ki izražajo raznovrstnost političnih pripadnosti, združene povsod prav v grobiščih. Komunikacija svojcev žrtev in drugih, ki uravnavajo pravno državo vsakokrat regijsko v EU, naj bi reprezentativno povezovala mrtve, čeprav same regije med seboj niti niso povezane. Boj mirovništva zoper nasilje terorizma, državnih diktatur ali vojn naj bi oživil tudi ob dnevu holokavsta.

Ob urejanju masovnih grobišč na Slovenskem in policijsko-sodnem pregonu morilcev naj nas nika ne bo strah državne administrativnosti, ki s sodstvom šele v postmoderni dobi poskuša odpraviti zadrege pravnikov, sociologov, politologov, zgodovinarjev, psihologov in socialnih ter vojnih psihiatrov ali drugih izvedencev, ki poskušajo določiti evropsko identiteto za vse žrtve vojne in zlasti povojnih pošastnih pobojev. Zanašanje na togost pravniških izvajanj je prav tako negotovo kot horukarski preklap idej ali ideologemov političnih strank, ki spregledajo ustavnost, na primer v slovenski državi.

Za razumetje množičnih hudodelcev in krvavih zločinov v povojni jugoboljševistični Sloveniji ni potreben le pravniški raz/um s svojimi pravili in kategorijami, marveč vsaj odprta strukturnost pravne, socialne in politične domišljije, kjer nova oblast ne sme ponoviti juridičnih napak niti procesno in

ne po zbiranju dokaznih gradiv. Ker je pravno ali sodno-polijsko, torej tudi pravosodno obravnavanje slovenskih množičnih grobišč prepuščeno obrambi pobitih, izvensodno pomorjenih povojnih žrtev, gre za ponovno urejanje novih, evropsko-slovenskih odnosov – sicer nam bodo začeli obračati hrbet. Zato je treba državo v njenih močeh uporabljati z zakoni karseda koristno.

Vladimir Gajšek: Slovenija gre naprej, 2009

Psihopatologija holokavsta

Ko so ugodne razmere za uradno izvajanje državnega in civilnega zla, ob silnih gospodarsko-socialnih, ekonomsko-družinskih, togouradniških in državnopreganjaških praksah, se začne uresničevati holokavst, ki zahteva v izvajalstvu svoje psihopatološko privajene tipe. Podoba tovrstnega rabljevstva se povsakdanji v anonimni uradnosti in državni plačanosti. Holokavst je povsakdanjena zaplemba vsega premoženja in deportacija v brezdomje, toda brez internacije in političnega zapora, ko je žrtev državnega nasilja prepuščena na primer mestnim drhalim in meščuharskemu skrajnemu preziru, zlasti s strani sodrge in gazdinskih razmer v mestu nasploh. Zaplembe in pregoni Države nimajo ničesar skupnega s kakršnokoli poštenostjo, pogumom, pravičnostjo, z resnico, enako kot izgine civilni pogum v razmerah, ko se meščuharstvo podrhali in postane nevrotično razvrto, histerično mrzlo razvpito ali manično s krivičnostjo in krvohlepno tudi razburjeno. Usposabljanje mučiteljev, da so opravljali zasliševalsko rabljevski posel, je bilo naravnano k natančnemu dogodju uničevanja žrtvene psihe, k brezvestno osorni dlakocepski in ustrahovalni vlogi, naposled še k mučiteljsko naravnanimu izživljanju po uradni dolžnosti ali s pretepanjem. Vsak mučitelj poskusi najprej svojo žrtev ustrahovati tako, da jo spravi v obup, celo v paniko in drhtavico vznemirjenega pričakovanja skozi neznanost.

Ljudje se krščansko vprašujejo, kako je mogoče, da je povojna Slovenija v Jugoslaviji ali jugoboljševiški odvisnosti toliko mučila – in po drugi strani trpela, toliko politično zapirala – in po nedolžnem in za dobra dela obsojeni izjemni ljudje, tudi udbovsko zaslišani državnogangstersko ustrahovani so bili žrtve na prevesici med biti in ne biti, in kako da so se našli streljači – množični kot serijskopolični morilci in njihove neobsojene žrtve v

množičnih grobiščih; celo več, kako so prenesli slovenski ljudje toliko brezobzirne okrutnosti, ki so jo izvrševali slovenski eksekutorji, kakor da niso bili nikoli slovenski, ampak neki tuji razosebljeni izvrševalci nasilja, uničevanja, mučenja, zlasti v jugoslovanskih konclagerjih...? Nekateri takšen pojav nasilja in razčlovečenja z dejansko izvensodnimi množičnimi poboji vidijo v uničenem detinstvu in otroštvu eksekutorjev, ki ne le da jih ni bilo sram vsepočez pobijati žrtve, ampak so si za ubijalsko zlo nadevali še visoke titule in priznanja, udbovske čine in privilegije, naziv narodnega heroja in podobno. Emocionalni naboj žrtev je lahko deloval zdaj vroče, drugič pri kom drugem hladno, ne glede na spol. Kar je uspelo jugo/boljševizmu, sicer ni uspelo nacizmu ali fašizmu: povsakdanjeni holokavst se je spremenil v špecanje med jetniki, političnimi zaporniki in med taboriščniki, ki so bili slovenskega rodu, mnogi so celo skupaj odrasčali– in prav to jih je zlomilo, da so jih trpinčili lastni sošolci, kolegi, sovaščani in someščani, celo podobni iz poklicnih strok, ko se je npr. intelektualni poklic, na primer pravnštva in pravnikov, sprevergel v rabljevsko brezobzirnost.

V pogovorih o zlu in nasilju se je večkrat vselila shinavčeno ustrahovana preračunljivost kot izraz zadrege in zadržanosti: namesto da bi ljudje nasilju nasprotovali, so ga celo v sovraštvu celo tiho pozdravljali.

Psihološki učinek zla je poznan enosmerno čustveno kot afekt. Emotivna razosebljenost se kaže v nekakšni ljudomrzni postavki formaliziranega, birokratiziranega, državnodoločnega in anonimnega javnega obnašanja, ki je strogo naravnano v razčlovečenje kot v pravno samoumevnost, kot v zapletljajsko sfero med ideologijo in položajem. Ko se nekateri filozofsko vprašujejo, kakšna vez naj je med poživinjenostjo človeka in inteligentnih sesalcev, tako v razliki med človeško govorico in komunikacijo delfinov ali opic, zlasti orangutanov, vedo, kako žival občuti slo ali bolečino, kako si ureja bivanjsko okolje in kakšna je vloga živalskosti v gonu in občutju, saj se primerja dojemanje šimpanzov z umom triletnega človeškega otroka, čeprav

je človeški dojenček kot detece najbolj neogljenno bitijce na svetu, pa tudi predšolska psihologija pove, kako se otrok telesno in duševno razvija v svojih fazah odraščanja, nato socialno in razumsko ter naposled duhovno, česar vse pa pri živalih ni mogoče opaziti primerjalno s človekovo prvo zrelostjo v govorici in zgodovini, niti ne arhetipsko. Živali so sicer v tem smislu okrutne, saj če človek gleda, kako se mačka poigrava z ujeto miško, preden jo ubije, vidi trpinčenje ujete živali in nadrejenost plenilca. Ali je delo mučiteljev prijetno in koristno in ponuja posebej v izsiljevanju slo in sadistične užitke, pa se kaže v uničevalnem gonu, ki ne dopušča niti bolniku okrevati. Sadistični čut izživljanja v malem trpinčenju ali velikem mučenju psihično ali telesno pomeni gonsko neuravnoveženost, ko se nadomesti človekoljubje ali ugodje s posebnimi okoliščinami razosebljene strogosti, kreganja, praznine in besne maščevalnosti. Komisija Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč ne najdeva tovrstnih psiholoških odgovorov, ko se sooča z arheologijo "revolucije", pokolov, streljanj, množičnih grobišč, saj so privrženci klavstva ali protislovenstva jugoslovenarsko dovolj močni, da se iz takih žrtev razjarjeno režijo in se osorno celo usajajo kot plačanci nad njimi. Absurdni užitki nad usodami invalidov, ki so jih po vojni krivosumno uničili, jih politično zapirali, bi bili smešni, ko se ne bi bilo zgodilo zares – kakor znorelo je oblast potlej vsakokrat storila, »kakor da se ni zgodilo«, udbaši so ponavadi hitro obstopili žrtev ali žrtve, osumljenke in osumljence, nato pa so jih zbasali v politične zapore tako, da se je za njimi sprva izgubila vsaka sled, šele tisti, ki so imeli srečo, da so bili sojeni vendarle javno, tudi na smrt in javno usmrčeni kot nečastni subjekti, so bili vsaj javno zastrašljivi zgled drugim. Mučenje z namenom, da žrtev prizna karkoli, kar so ji naprtili, je bilo sicer znano kot zasliševalsko sredstvo ne le v časih jugofirerstva, toda javno vpraševanje, kam so izginjale osebe, je ostalo kot grenak priokus v ustih: bili so namreč poslani v smrt.

Ko so verno slovenski domobranci preganjali slovenske partizane, med vojno niso mogli računati, da bo po vojni partizansko maščevanje krvavo sladko.

Boj na življenje in smrt je zlasti po kapitulaciji mussolinijevske Italije pahnil Slovence v državljansko vojno – pravilneje: v socialistično čeznacionalno revolucijo, vse pod stalinskim jugofirerstvom.

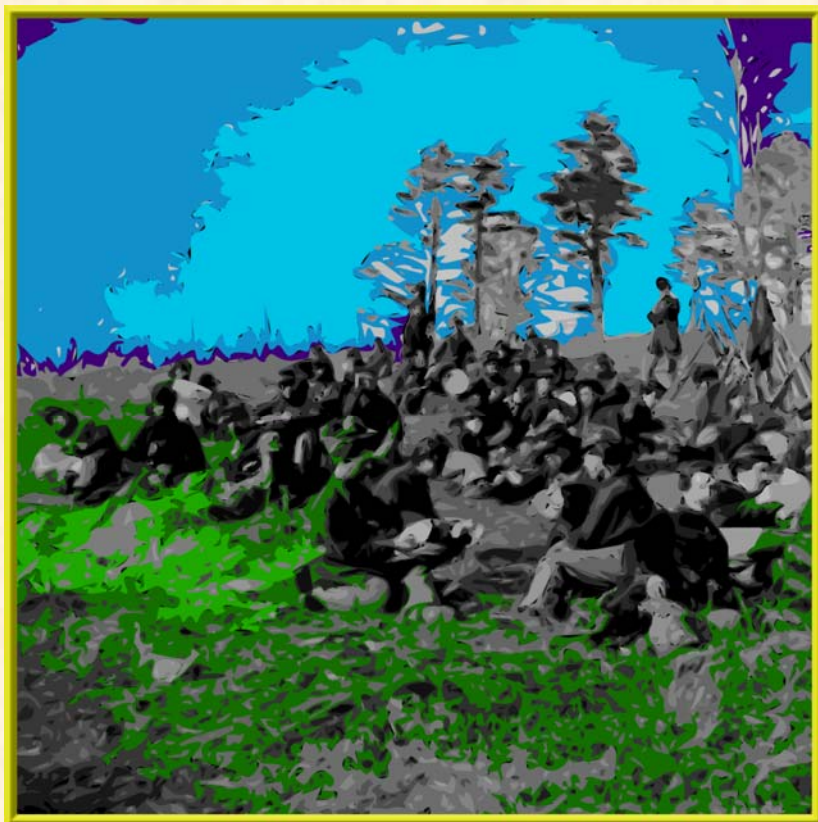
Vladimir Gajšek: Glasovi, zvoki – glasba, 2009

Vrnitev iz tujine na tuje

V moderni dobi se je Slovenija rešila marksistično-leninske in stalinsko-titinske ideologije šele v času samostojnosti, političnega večstrankarstva, ko je skratka postala pravna in socialna država ter naposled članica severnoatlantske – vojaške – zveze NATO in EU. Skrbniki javnih zadev so v samostojni državi Sloveniji postali le slovenski državljani, ki niso izvedli niti simbolne lustracije in doslej niso preganjali jugoboljševiških povojnih hudodelstev in tudi ne medvojnega revolucijskega terorizma. Filozofi, pravniki, pisatelji in drugi so začeli krojiti usodo samostojne slovenske države tako, da so se povsem odrekli starim vzorcem oblastništva, čeprav si je kdo drznil celo nadaljevati, vse do konca tranzicije, pomisel, da bi naj tičala srž samostojne slovenske države v državljanski vojni na jugoslovanskem ozemlju, torej v letih 1941 do 1945, ko naj bi menda v pičlih 4-ih letih slovenski narod pripartizanal svojo državno usodo, čeprav v jugoboljševizmu ni bilo dovoljeno večstrankarstvo in je bil najstrože politično kaznovan že vsak poskus kakršnegakoli političnega združevanja ali sestajanja, čeprav slovenski narod ni smel imeti po letu 1945 svoje vojske, marveč se je v vojski govorilo vasezaprto vele/srbsko nekakšno štokavščino, čeprav je bila Slovenija podjarmljena tudi gospodarsko... Svinčeni časi 70-ih let 20-ega stoletja so že nakazovali, da se spreminja Jugoslavija kot diktatura v še večje vasezaprto taborišče, kot bi bilo mogoče predvidevati, šele po smrti jugofirerja pa je bilo mogoče spet predvideti, kljub militaristični jugoslovanski paranoji, da se bo sistem sesul, kar se je tudi zgodilo po padcu berlinskega zidu. Sledilo je obdobje lastne državnosti, ki traja v postmoderni dobi vse do predsednikovanja dr. Danila Türka.

Živimo v času izrazite blaginje, ki je bila nepredvidljiva še v prvi polovici 20. stoletja, kvečjemu predstavljava sanjačem ali socialnim utopistom: vendar še zmerom obstajajo področja, od zdravstva do prehrabene in okoljevarstvene politike, koder se ljudje obnašajo samopašno in nenadzorovano, podobno je celo s šolskim sistemom povsod v okoljih, kjer nimajo primerne – najboljše? – opreme ali koder so učitelji še vedno jugoboljševiško ideologizirani ali sfantazirane osebe bivšega privilegiranege tovarišijskega totalitarizma. Tako se je izza demokracije sproti razvijala po svoje država v državi, torej se je oblikovalo "ljudstvo", ki skoraj vedno glasuje in voli tiste, ki se zavzemajo za količkaj "totalitarno politiko" v smislu medsebojne poživljenosti, saj gre za shinavčene privilegije, katerih najbolj zunanji slovenski izraz je, začuda, celo v pravnem in sodnem smislu državno protislovenstvo oziroma nasilje v bivajočem. Ljudje imajo v Republiki Sloveniji še zmerom domala vsi zagotovljeno socialno in zdravstveno varstvo, celo več, kljub kdaj naraščajoči brezposelnosti "se znajdejo", kakor so se znašli v sami jugodiktaturi, ko so bili povrhu politični zapori prezabasani in je rogovilila partijska udba, kakor je pač hotela po volji partijske vrhuške ali z belgrajsko nesosednjih ter odtujenih navodil. V Ljubljani, slovenski prestolnici, je kakor povsem javno propadla doslej vsaka demokratična avtoriteta, tako se pajdašije v stanovanjskih blokih največkrat skozi odtujenost in protislovenstvo združbeno najdevajo ter imajo vso oblast južnjaških ali največkrat čefurskih gazd in gazdaric, ob pomagaštvu slovenskokrajevnih, a pomalomeščanjenih poturic. Danes se vsaj ve, kdo izdaja, kdo spravlja v težave slovensko družino v ljubljanskem stanovanjskem bloku v hude težave s čefursko lažnimi obdolžitvami – proti Slovincu, kdo predrzno kar meče stvari označenih kar na hodnik, kdo vse si drzne prazniti tuje reči na javno smetišče, kdo pošastno ustrahovalno deluje proti slovenstvu in količkaj spodobnim razmeram, kdo je nagnjen k mučenju ter podlo z žaljivkami zasramuje in zaničuje, kdo je ljubljanska ohlokracija gazd... Obstaja torej tudi notranji svet, ki je pozuanjeno nasilen, saj si

jemljejo gazde "pravico" ne le v svoje roke, ampak so lažno nasilni, obregljivo obrekljivi, kot udomačeni tujci – toda imajo vsaj slovensko osebno izkaznico.

Vid Gajšek: Počitek, 2009

Tepež državno..., zaplembe, deportacija v izgnanstvo brezdomja

Danes sem gledal na internetnem dokumentiranem posnetku, kako jugoviči specialci ali miličniki ustavijo avto in "aretirajo" - groza posurovelo primitivne aretacije je tako ob psovanju velesrbsko očitna, ob tepežu in vkljenjenju, da človeku postane slabo - izživljanje, ki je hladnokrvno sadistično, skoraj pobije aretirane ter jih pretepa do nezavesti: državna uniformirana prisila! Se spomnim, kako so me, še mladince, v Mariboru, nad Gosposko ulico, ustavili intervencijski plavi angeli, ko sem šel v nedeljskem sončnem poldnevu od svete maše, obstopili so me, eden mi je hladnokrvno zvil palce na rokah, ki sem jih imel za hrbtom, drugi me je ljudomrzno z udbovskim ali zajčjim udarcem s pestjo za tilnik pribil v nezavest, potem pa so se nad menoj v nezavesti izživljali, da sem kri bruhal..., zbudil sem se v avli hotela Zamorec, že s posušeno krvjo na ustih, najprej neorientiran, kdaj in kje sem, ter sem žejen prosil od receptorja, udbovskega špiclja vsaj kozarec vode, pa mi ni dal..., potlej pa sem zahteval, da so me odpeljali na miličniško ljudsko postajo na Partizanski cesti, kjer je bil med vojno sicer tudi zasliševalni center gestapa, na hodniku sem iz pipe pil mrzlo vodo, potem pa se je dežurni miličnik izživljal tako, da ni hotel napisati zapisnika, in tako me je miličnik iz druge izmene, ki se je odpravljal s šihta, nekako zvelkel na Partizansko cesto in me tam pustil, nakar sem se s presledki le nekako privlekel domov... Kaj če bi me takrat ljudski miličniki, ki so me topli za prazen nič sredi nedeljske Tyrševe (na čigav ukaz?!), ubili?

In nobenega zapisnika, res plavi angeli tistega časa - po čigavem ukazu? Kajti ne bi me napadli kar tako, ko so izskočili iz maríce, me obkolili ter se izživeli nad menoj... Komu sem šel neki na živce? Predvidevam, da sem moral zaradi

javnega odkritega delovanja in zaradi člankov nekemu stopiti "mariborsko" na žulj, zato je "anonimno" ukazal, naj me zmlatijo, in to brez povoda, a tudi brez zapisnika... - kam so le vtaknili takrat ZKP (zakon o kazenskem postopku), saj sem drugekrati, kadar so plavi angeli intervencijsko hodili po kavarnah, restavracijah, po gostilniških vrtovi... in legitimirali, vedno rekel, po katerem členu ZKP se ravnaajo - in me niso odgnali "kar tako" v maríco, da bi me pretepali v kibli ali potem kje še v priporu... Obstajale so socialistične racije, pa ne le v Mariboru, povsod v Jugoslaviji!

Večkrat je kibla zlagoma počasi vozila tudi - ponoči! - za mano, takole ustrahovalno, a sem prispel prej domov, preden bi poskakali iz avta in me "legitimirali"... Le kadar sem šel domov s kakim prijateljem v spremstvu in se meni, so le poskočili iz avta, zahtevali osebno, potem pa so zasliševali, od kod prihajava ali prihajamo, če nas je bilo več, kam smo namenjeni itd. - in vselej brez zapisnika, kar tako! Kot znana socialistično samoupravna provokacija.

Mariborska jugovina je bila namreč - holokavst... Se ta holokavst nadaljuje nemara v Ljubljani, a tudi iz mariborskih "kulturniških" popadljivih nevoščljivo zavistnih, a sprenevedavih pobud? Kajti doživel sem, da so me v lastni državi zaplenili vse premoženje, komaj doletnega sinka pa deportirali potem, ko me je eksekutor oplenil, v brezdomje... - enako kot nacisti Jude ali kot je Hitler v 2. svetovni izgnal in oplenil tudi mojega očka in mamó ter ju izgnal... Ampak tisto so bili naposled tujci! Eden največjih hrvaških pesnikov in moj prijatelj, s katerim sva nastopala, že stoletni Dragutin Tadijanović, je vzdihnil, ko je izvedel za zaplembo vsega premoženja in moj izgon: »*Ovo ne bi ni poglavnik Ante Pavelić učinio!*«

Holokavst je, če državni sodni eksekutorji dosežejo, da je kulturni slovenski človek in umetnik prepuščen mestni pretepaški sodrgi... Bog jim povrni!

Mirnodobno stanje in holokavstniki – med eksekucijami in maščevalnimi dolgovi

Ali lahko govorim/o o povojnem holokavstu, ki so ga izvajali zlasti narodnoherojski vodje kot organizirani privilegiranci? Partizanstvo je obsojalo medvojne izdajalce, enako pa so tudi vaške straže z domobrani vred štete svoje partizanske nasprotnike za izdajalce – oboji so se bojevali vseprej v imenu nacije pod velenemško, velehrvaško, velemadžarsko, veleitalijansko nacijo; Velikolaški in škocjanski holokavst – zamolčane žrtve komunizma v župnijah Velike Lašče in Škocjan pri Turjaku med 2. svetovno vojno in po njej 1941 – 1947 – zajema obdobje šestih usodnih, krajevno kronološko določenih let, ki so v občinah dolenskih okrožij vnesle med tamkajšnje ljudi nasilje in usmrtitve... (Zamolčane žrtve komunizma v župnijah Velike Lašče in Škocjan pri Turjaku med 2. svetovno vojno in po njej 1941 – 1947, izbral in uredil France Nučič, samozaložba, Dobropolje, 1999, 196 str.); občinsko in krajevno so navedeni največ umorjene osebe, iz Velikih Lašč: Adamovo, Bamčevo, sedaj Opalkovo, Borovec, Brankovo, Brlog, Črni potok, Dvorska vas, Finkovo, Gorenje Kališče, Gorenje Podpoljane, Grm, Hlebče, Hrustovo, Jakičevo, Kaplanovo, Karlovica, Krkovo, Logarji, Lužarji, Mala Slevica, Male Lašče, Medvedjek, Plosovo, Podkogelj, Podlog, Podsmreka pri Velikih Laščah, Podstrmec, Podulaka, Podžaga, Poznikovo, Prhajevo, Prilesje, Pušče, Rašica, Retje (Gornje Retje in Dolnje Retje), Srobotnik, Stope, Strmec, Ulaka, Velike Lašče, Velika Slevica, Žaga; kdor bi zamenjal vojaške kape, bi menil, da so domobrani pravzaprav mladi partizani, vsi slovenski fantje, vojno shujskani drug proti drugemu, da se pobijejo med sabo, a jih je stalinizem s titinstvom vred pokončal, največ dvajsetletne mladeniče. Nadalje beremo prej o

umorjenih v krajih občinsko Škocjan pri Turjaku: Gradež, Laporje, Male Lipljene, Mali Ločnik, Mali osolnik, Medvedica, Prazniki, Rožnik, Sloka gora, Škocjan, Velike Lipljene, Veliki Ločnik, železnica - gozd nad železniško postajo Velike Lašče; ko beremo v knjigi *Velikolaški in škočjanski holokavst*, zaznamo tudi slovensko strahotno in posurovelo okrutnost, ki je sočloveka, največkrat celo v "tujih" uniformi zgnala v mučno smrt, ko je bila smrt odrešitev mesa in le še razmesarjeno truplo. Partizanstvo je bilo tudi okupacijsko navezano domobranstvo, medtem ko so hostnike vodili stalinstvu zvesti slovenski in jugoslovanski komunisti.

Statistika smrti

Skupno je bilo smrti predanih 10.676 zapisanih belopartizanskih žrtev pokolov iz Tržiča, Borovelj, Področice, Pliberka v Avstriji, od tega je bilo pobitih 9.923 zapisanih, iz istih krajev predanih pobeglih 1.726 civilistov in 630 zunajsodno pobitih civilistov. Tako imenovane "žrtve revolucije" se umirale in pomrle do 9. maja 1945 ali do nove jugooblasti : med borci 10.000, v mrtvih stražah 2.000; posredne žrtve kot talci in taboriščniki 11.000, skupaj je bilo posrednih žrtev ca. 13.000; padlih 162; pomorjenih 1.160; v prvi ilegali jih je padlo in bilo pomorjeno 200 ljudi; 870 padlih domobranov; 1.962 žrtev kompartijskih likvidatorjev.

Po 9. maju 1945 je bilo pomorjenih žrtev med domobranci 12.840, med vrnjenimi civilisti 630, med siceršnjimi civilisti 3.400, v vermaht jih je bilo upoklicanih 2.000 politično sumljivih zaradi služenja Hitlerju, žrtev komunističnih lumpov in cander kakor "sodno", Kočvarjev (nemškega rodu) pa je bilo 5.000.

SKUPAJ: 23.870 smrtnih žrtev.

Tako imenovane "žrtve revolucije" štejejo skupno do 9. maja 1945, torej medvojno – 4.354 ljudi, po 9. maju 1945 že - 24.000 žrtev,

Skupaj je neposrednih žrtev torej: 28.354 žrtev + do 9. maja 1945. leta 13.000 posrednih žrtev. Skupaj je bilo posrednih žrtev 41.354 ljudi.

Ljudje, ki so poživnili že v vojni, so se po vojni izživljali še naprej – nad nemočnimi žrtvami, ki so jih dobili v pesti. Običajne candre partijke in brezobzirni partijci so pobijali od Dolenjske vse do Hočkega Pohorja kot "sodno", namreč v taboriščih kot jugofirerjevih konclagerjih ali pa so streljali žrtve in jih metali v jaške... Nehotna sila gole moči, učinek orožja, namreč ko lahko primitivec s hladnim ali ognjenim orožjem šikanira ali celo muči nemočno, neoboroženo, tudi celo shirano žrtev, nadalje popisana množica oštevilčenih usmrčenih kot statistično dokazilo pobojev..., vse to in drugo spada v repertoar teroristične državne oblasti, največkrat socialistične v 20. stoletju, segajoče od nacistične Nemčije do fašistične Italije, od paveličevske Hrvaške kot neodvisne totalitarne države do medvojne Madžarske, od Romunije do kavdilske Španije..., čemur je bila podvržena tudi okupirana Slovenija z Jugoslavijo vred. Toda po drugi plati je Sovjetija s stalinizmom enako, le z drugačnimi predznaki, celo strahoviteje uničevala človeška življenja, celo narode in življenjske skupnosti – v imenu sodrge proletkulta.

Pomen neštevilnih žrtev socializmov 20. stoletja pomeni le drugačno uniformiranost usmrčenih – planetarna smrt se namreč ni ozirala po ljudeh, ampak po statistiki industrije usmrčevanja, namreč v vojnem času: v 4-ih letih 1. svetovne vojne in 4-ih letih 2. svetovne vojne je bilo pobitih, uničenih več človeških življenj, poškodovanih in uničenih več nepremičnin kot kdajkoli prej, saj sta obe svetovni vojni pokazali in dokazali, da se usmrčevanje oblastno, čeprav samo začasno, tudi izredno splača. Revolucionarnost v

družbenem pomenu je navrgla novi tip države, torej moderne države, ki si jo je podredil vsakokratni vodja, ki je bil obenem tudi vodja političnega partijskega monolita.

Če štejemo, da bi bili vsi v slepi strasti titinsko željno in maščevalno pomorjeni že kar "narodni izdajalci", tedaj velja, da bi bile nekatere slovenske krajine že vnaprej narodnoizdajalske in sovražne oblikam vsakega socializma. Kako naj komu ponudimo vsaj strpne in dobre pogoje razlage, kaj je »narodni izdajalec«, ko je bilo slovenstvo v času 2. svetovne vojne konsistentno zavrženo in celo rasno manjvredno kot slovanska etnija sicer belorasnega porekla? Pojmovanje osvobodilne morale in narodne časti ni bilo namreč kantovsko, da bi bila razlaga moralno vsaj racionalna, povezana z razumetjem zgodovinskega slovenstva tudi v vojnih časih, temveč se je porajalo novo, jugoboljševiško pojmovanje jugoslovanske nadcije balkansko in celo sovjetizirano. Komunistični morilci svojih žrtev niso gledali nikakor z razumnimi ali razumevajočimi očmi, kakor da gre za razmejitve na dobre ali slabe slovenske ljudi, ki so se znašli v sebi nasprotnih političnih strasteh. V rivalski želji po oblasti so se preganjali in zasledovali ter se medsebojno uničevali vojno oboji: tako domobranci kot partizani, ne da bi se krili s kriteriji moralnosti, tudi če so umirali v imenu Boga ali Stalina. Čigavim interesom je služila sla pobojev in pregonov brez morale, a v imenu eteizirane ali religijske moralnosti?

Je bilo formuliranje samega žrtvenega vprašanja postavljeno banalno kot običaj serijskih morilcev ali kot posvečeno vprašanje narodne časti – in to z obeh strani pregonov in medvojnega smrtnega boja in pobojev? Ali je namen takih vprašanj o žrtvah, da bi premostili krivdo in greh, ki je nezastarljiv smrtni greh zlasti povojnih pobijalcev, obenem pa bi pozabljali na vojno-soldaško brezpravje in napadalnost v strategijah uničevanja človeških življenjem in bivališč? Ta vrzel je že, po Davidu Humu ali Adamu Smithu, filozofsko logično nesprejemljiva in tudi nepremostljiva, saj do pobojev

resnično ne bi smel čutiti nihče posebnih simpatij – čeprav je fanatična privrženost ideologije pobijavcev še v samostojni Sloveniji kričala, kakor npr. Franček Rudolf v ljubljanskem Cankarjevem domu: »Še premalo smo jih pobili!« (namreč žrtev revolucije).

Vid Gajšek: Nesmrtna smrt, 2009

Lov na glave

Dejan Steinbuch je dokaj naivno posvojen v mnenjski preglednosti zgodovine, zato razume nekatere reči, neveden kot je, pač preprosto "po svoje", a se dela kakor pubertetniško kritičnega, kar je naposled mladeniško celo bolj poželjivo kot priporočljivo, vendar odmaknjeno od stvarnosti, tudi ko se oglašča o grozavi tematiki holokavsta na Slovenskem po 2. svetovni vojni. Verjetno Dejan Steinbuch ni bral Angele Vode in njenih spominsko trpkih zapiskov o prestanih konclagerjih ravensbrüško in rajhenburško (brestaniško), kaj šele kolega Igorja Torkarja, tudi Branka Hofmana, kaj šele liberalca Ljuba Sirca in vrste tistih, ki so morali preživeti bridkost jugoboljševiškega jugofirerstva v neverjetno podlih razmerah, v zlu političnooblastnega kriminala, za katerega ne najdevamo nikakršnih in nobenih opravičenj, saj so zločini dogajali tako rekoč v mirnodobnem času.

Dejan Steinbuch meni, da je okrutnost nekaj preteklega in da je zgodovina pobojev mimo, da gazde in gazdarice niso v slovenskih, zlasti ljubljansko sčefurjenih bivališčih in okoljih pripravljene nastopiti z nasiljem, ko zaenkrat samo in samo zaničujejo s poturicami vred vse, kar je pravzaprav slovensko pristnega kot kultura ali pravica do življenja: *»V kontekstu jugoslovanskega komunističnega režima je bila Slovenija bolj papeška od papeža, njena politično zmanipulirana raja pa je zganjala ekscese, ki se nam danes zdijo neverjetni. Je to posledica slovenskega nacionalnega značaja, ki želi ugajati in vestno izpolnjevati zahteve tujih gospodarjev, ali pa gre za neko skrito hudobijo, ki se vsake toliko prebudi v ljudeh in izbruhne v vsej svoji primitivni silovitosti?«* Torej je "skrita hudobija" le tisto prikrito zlo, ki deluje nasilno in le nasilno, toda običajno na podlagi laži in občutka drhalne vsemoči, na podlagi zaničevanja vsega, kar je slovensko, s težkimi kletvami in

škodovanjem nestvorov, češ, koliko naj vzdrži še slovenski človek... Vsa ta "zmanipulirana raja" je resnično tista samopašna ohlokracija, ki je država v državi in je gazdinsko protislovenska ter skrajno nasilna.

Res je, kot ugotavlja avtor prispevka *Kako sem lovil Vido Tomšič* kakor nekakšen lovec na glave, da so kolega zgodovinarja in danes Družininega časnikarja Iva Žajdelo imenovali "kostolomec", ko se je bil zagnal v terenske raziskave množičnih morišč, se približal vprašanjem medvojnih in povojnih, zlasti jugoboljševiških in stalinsko označenih zločinov..., pod enak udar lomilca kosti, vred s padajočimi okostnjaki iz omar, je prišel dokaj kdaj zasmehljivo celo gospod direktor Muzeja novejše zgodovine Slovenije in bivši predsednik Komisije Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč Jože Dežman in drugi. Kaj naj potemtakem etično porečejo, ali so se opredeljevali o nezastarljivih okrutnih zločincih, o maščevalnih serijskopolitičnih morilcih zgodovinarsko primeroma: Valentin Areh, Miljutin Arko, Ivan Artač, Bojan Balkovec, Metod Benedik, Samo Bevk, Pavle Blaznik, Rajko Bratož, Alja Brglez, Karel Capuder, Janez Cvirn, Zdenko Čepič, čigar babico so komunisti vlačili po zaporih, politično osumljeno, da je delala za hitlerjansko tajnodržavno policijo, znano pod imenom – gestapo ter so jo imeli, taboriščnico, za gestapovko..., Tomaž Debevec, Mira Delavec, Vincencij Demšar, Jože Dežman, slovenski zgodovinar, filozof in muzealec, direktor Muzeja novejše zgodovine Slovenije in bivši predsednik Komisije Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč, veliki poznavalec zločinskega jugofirerja in sovjetizmov Silvin Eiletz, Fran Erjavec, Mitja Ferenc, Jasna Fischer, Avgust Gajšek, Vladimir Gajšek, Boris M. Gombač, Bogo Grafenauer, Stane Granda, Igor Grdina, Tamara Griesser - Pečar, Josip Gruden, László Göncz, Vlado Habjan, Spomenka in Tine Hribar, Drago Jančar, Janez Janša, Franc Jeza, Janez Juhant, Janez Jesenko, Stane Kavčič, oče kritika Tarasa Kermaunerja, predvojni, a izključeni kompartijec Dušan Kermauner, pesnik, prevajalec, politik Edvard Kocbek, Bogdan Kolar, Andrej Komac, Franc Kos, Milko Kos, Fran Kovačič, teološki Franc Kralj,

teološki Jože Krašovec, rusofilsko razvneti, a domače prleški Bratko Kreft, Tone Kregar, Anton Krempl, France Kresal Anton Krošl, Milan Kučan, Alojzij Kuhar, Andrijan Lah, Vladimir Levec, Janez Marolt, Branko Marušič, Vasilij Melik, Ivan Mrak, Dušan Nečak, pisateljsko tržaško Boris Pahor, Borut Pahor, Milan Pahor, Jožef Pajek, Janez Peršič, Jože Pirjevec, Dragan Potočnik, Aleksij Pregarc, Mihael Prevc, Janko Prunk, Jože Pučnik – oče naroda, Matjaž Rebolj, Alojz Rebula, Božo Repe, bivša slovenska kultministrica, celjsko poznana Andreja Rihter, Gašper Rojko, Franc Rozman, Simon Rutar, Vasko Simoniti, Rok Stergar, Tone Svetina, Peter Štih, Ivan Štuhec, Peter Štumpf, Fran Šuklje, Janek Švajncer, Janez Trdina, Nevenka Troha, Danilo Türk, Marta Verginella, Angela Vode, Peter Vodopivec, Jerca Vodušek Starič, krščanski Andrej Vovko, Anton Zorn, medicinka in pisateljica izvrstnih, esejskih monografij Zvonka Zupanič Slavec, Fran Zwitter, mariborski Marjan Žnidarič...? Vsakršno zamolčevanje strahotnega povojnega kot mirnodobnega zlikovstva in množičnih pobojev pomeni samo obrat v lastno nadnacionalno zlo, ki odpravlja slovenski narod ali ga prireja kot zavržno hudodelsko ljudstvo, ko naj je slovenstvo ena sama sodrga...

Novinarsko opredeljuje Dejan Steinbuch, ne da bi se povprašal, od kod izvira temeljno zlo ubijalske sodrge, vprašanje množičnih izvensodnih pobojev takole: *»Slovenska različica 'končne rešitve' je dandanašnji za vse skupaj zoprna tudi zaradi mednarodnega vidika, saj so na naših tleh pobijali tudi Hrvate (ustaše in civiliste), Srbe in Črnogorce (četnike, ljotičevce) ter ostale pripadnike poraženih vojaških skupin. Ob 15 do 20 tisoč Slovencev, kolikor naj bi jih leta 1945 pobila nova oblast, je svoj konec na slovenskih tleh dočakalo tudi sto ali celo dvesto tisoč (!) teh tujcev, kar z drugimi besedami pomeni, da glede na število prebivalcev živimo v enih najbolj krvavih dežel v Evropi ali celo na svetu. Tistega krvavega leta se je pri nas sprostito toliko negativne energije, da jo na nek način čutimo še danes. Kriki groze, ki so prihajali iz tankovskih jarkov, brezen in jam ter rudniških jaškov, so*

preproste ljudi zaklenili v prepričanju, da je molk najboljše zdravilo za nočne more in slabo vest.» Ali z drugimi besedami: kako da se je revolucija izjalovila v jugofirersko diktaturo in zabasala politične zapore in konclagerje s svojimi sovražniki delavskega razreda, obenem pa je množično pobijala vse naokoli? Sicer klavci in opustošeno partizanski morilci niso imeli vesti, marveč so streljali več dni zapored – tudi slečene – žrtve ter jih metali v jame, brezna, tankovske jarke, v rudniške jaške, v fojbe, v morišča, ki naj bi bile naravne grobnice..., nekateri so kakor tožili, da jih roka boli od nenehnega streljanja, tudi če so streljali z mitraljezom, kaj šele z navadno puško, kaj šele s pištolo ali da so morali klati uklenjene ljudi z bajoneti in noži..., bolečine v rokah so namreč ponavadi zdravili s popivanjem na začasnem dopustu... in so se herojsko smilili samim sebi, saj so nekaterim otekle pazduhe od ročnega pobijanja nemočnih žrtev, od rabljevskega početja. Poklati v partizanskih kolinah ali četno 100.000 ali 200.000 ljudi, jih postreljati – je terjalo tudi od klavcev in morilcev veliko napora, poleg tega pa so ohranjali te poboje kot vojaško tajnost, čeprav se je o vseh moritvah v okolicaх kajpak šušljalo, okolica ni bila tako neumna, da ne bi spoznala, da na tisoče žrtev ne more kar tako nekam izpuhteti v nič... Kar zadeva odnos postmoderne slovenstva do pobijalske okrutnosti, je ta lahko večplasten, na primer, upokojeni radijski šef Franček Rudolf se je v ljubljanskem Cankarjevem domu javno zadiral: »Še premalo smo jih pobili!« čeprav njegov oče ni bil udeležen partizanstva, temveč vseprej medvojni privatnik, tudi se ne da reči, da bi npr. Branko Rudolf streljal povojne žrtve ali da bi se izživljal morilsko nad vrnjenimi jetnicami in jetniki...; drugi spet so bili neprizanesljivi vsaj do vrnjenih slovenskih domobranov tako, da so jim privoščili smrt iz ideološko maščevalnih nagibov, tretji so vedeli, da si bodo prilastili tudi premoženje mnogih likvidiranih... Ta negativna energija morjenja, o kateri tokrat piše Dejan Steinbuch, še vedno obstaja tudi kar med sodrgo ali "ljudstvom", med podlostjo privoščljive tujosti, med sčefurjenimi gazdami ali gazdaricami protislovensko po ljubljanskih stanovanjskih blokih in poturicami... – naj jim

kdo razdeli samo kakršnekoli uniforme, pa se bo videla praksa, kaj da je novi revolucijon na horuk in čreva na plot, pobijanje med preklinjanjem, da o latentnih sanjarijah celo študentskih buršev ali preklinjavk ne govorimo, namreč celo med nekaterimi mladimi se izraža izrazito nagnjenje k okrutnosti ali rabljevstvu... Jugofirerska država je uvedla političnopolicijsko in imperialistično diktaturo po vzoru leninizma-stalinizma in hkrati po zgledu nemškega nacizma in fašizmov kot "korporativizmov"..., kajti tako imenovana končna rešitev je bila vpeljana v sleherni, desni ali levi socializem.

Verjetno je novinarsko ostal Dejan Steinbuch res brez besed, ko je v Valvasorjevi v Ljubljani obiskal svojčas Vido Tomšič (rojena Bernot, pred vojno članica KPS, obiskovala gimnazijo, v partizanih meščansko kompartijska funkcionarka, ukvarjajoča se z ženskami v socializmu doktrinarno, odlikovana z redom narodne herojke, z odlično pokojnino, 26. junij 1913, Ljubljana - 10. december 1998, Ljubljana) in stal pred napol odprtimi vrati, a v želji, da bi vsaj videl, kaj šele, da bi govoril z njenim partnerjem Francem Novakom in izvedel, kako da je bil ta okruten v Celju, ko so likvidirali prav tam tudi trgovce po vojni... in se je ustrahovalno oblastna kompartijska pajdašija igrala po svoje celo ljudsko sodišče; kako naj napiše neznani fant reportažo, če se šušlja o nečem, kar je zamolčano, a kriči iz grobišč? Je mar vedel, da imajo na Valvasorjevi ulici prijavljeno stalno bivališče večidel funkcionarji, ker je tako rekoč čez cesto slovenska skupščina – danes parlament, a je čez cesto tudi vladna in predsedniška palača, tako da se še zmočili niso funkcionarji in funkcionarke, ko so pač odklamali v službo oziroma v pisarne...?! Kaj je fant zaznal v očeh partizanske herojke, se mu lahko le dozdeva kot *déjà vu*... ali *déjà vécu*, kajti nadlegovanja si pač ni privoščila... – pri napol zaprtih ali le napol odprtih vratih Vide Tomšič, torej na pragu se je začelo in končalo stanovanjsko srečanje in nič več, s partnerjem pa se ni srečal – niti s pogledom... Jugoboljševiki so vztrajali pri oblastni funkciji diktature do konca, in ta funkcija je bila položena prej v množična morišča izvensodno pobitih kot v izgradnjo Jugoslavije, kaj šele

slovenske domovine – jugofirer je milostno delil položaje, kakor je želel in hotel, vrhuška pa se je levila primitivno navzdol iz enega gadjega gnezda v drugo...

Danes so mnogi zavoljo izvensodnih pobojev ali zaradi jugoboljševiških morilcev ogorčeni: toda kje je pravica, kje so temelji pravne države Republike Slovenije? Odgovor je v Evropski uniji in globalizaciji bodočnosti, ki gradi avtoriteto novega tisočletja na svobodi, upoštevanju človekovih pravic in na demokraciji, na dialogu enakopravnih subjektov. Slovenija potrebuje prav tukaj očiščenje in pomlajenje. Tudi ljubezen do bližnjika, tudi upanje v prihodnost, ki se naj z mladimi rodovi dvigne iz še tako tragične zdajšnjosti. Slovenski narod bo moral krepostno premagati krivdo in jugoslovensko odtujitev, ki se še vedno pojavlja z mnogoterimi gazdami in gazdaricami kot država v državi. Kajti slovenski narod spada med kulturne narode že od Brižinskih spomenikov naprej...

Pravica mrtvih do pietete

Predsednik dr. Danilo Türk in premier Borut Pahor s člani vladne komisije - za reševanje vprašanj prikritih grobišč

Člani Komisije Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč (*opomba 1, str. 160*) so (18.3.2009 v Ljubljani) predsedniku Republike Slovenije dr. Danilu Türku in predsedniku Vlade Republike Slovenije Borutu Pahorju poročali o svojem delu. Predsednik republike dr. Danilo Türk je dejal, da je do sestanka prišlo, ker sta s predsednikom vlade želela dobiti celovito informacijo o delu komisije ter o zadnjih pošastnih odkritjih v Barbarinem rovu v Hudi Jami. Ob tej informiranosti se postavlja načelno, torej umno vprašanje, ali se je po koncu 2. svetovne vojne revolucija z vojno, posebej v Jugoslaviji in Sloveniji, nadaljevala, saj je bilo potrebno v vojni porušene nepremičnine očistiti in z novimi stavbišči graditi ne le nova bivališča, ampak zlasti proizvodne enote, delavnice in tovarne, stare pa tudi nadgrajevati in dograjevati. Celo več, v novem socialističnem stavbarstvu so nove jugoboljševiške oblasti brž gradile tudi javne spomenike, vsi so bili namenjeni slavljenju partizanskega vojaštva ali žrtev vojne ter okupacije. Ta oblast je manj gradila slavoloke ali javne grobnice – zato pa šele v letu 2009 vzide dejstvo, da je v Sloveniji vsaj čez 600 grobišč, ki jih je treba arhitekturno lepo zgraditi in po naročilu tudi estetsko urediti, namreč z atributi pietete do postreljenih ali poklanih ali drugače umorjenih, kot idealistični sistem slave. Pojavi naj se tudi likovno brezpogojno pietetno zgrajena kostnica ob sakralnem objektu, kjer bi se maševalo za različne praznično-spominske obletnice in mednarodno, kajti v grobiščih ne ležijo le okostja slovenskih rojakov, marveč tudi drugorodnih in neslovenskih ljudi, obenem tudi otroška okostja, okostja starih in ženska okostja, saj je

partizanska krutost morila vsevprek posurovelo oziroma tudi nesmotrno, največkrat celo pod vplivom alkohola kot ubijalske droge.

Ob tem razumnem posredovanju informacij o zločinih in storjenem zlu npr. v Hudi jami je treba dopovedati, da je Republika Slovenija demokratična in pravna država, zato je treba pojasniti tudi totalitarni sistem ubijalskega jugoslovanskega režima in brezpravje tako imenovanega revolucionarnega prava. Delo na področju odkrivanja in skrbi za prikrita grobišča je treba nadaljevati in postaviti v čimbolj ustrezen pravni okvir, je dejal državni predsednik dr. Danilo Türk, torej je potrebno kot prioritarno nalogo v obliki sprejema sprememb in dopolnitev zakona o povojnih grobiščih v čimkrajšem času tudi urediti pravni status pobitih žrtev, posledično pa preganjati serijske in množične morilce. Tukaj je pravno brezpogojni smoter podan tako, da je absolutno potrebno uvesti zakonitost, vendar ne samo in le pravno, temveč hkrati moralno podloženo. Eksistenca slovensko umnih bitij v postmoderni dobi zahteva moralno zadolžitev do žrtev enako kot pravno zadoščenje. V totalitarizmih, kjer je pravičnost določena samo kot privilegij prevladujoče ljudske sodrge v novoveštvu, se tudi moralni zakoni porazgubijo med predpisi in dolžnostmi, sprva v politični policiji in soldaško, tako da je pojem svobode kot najvišjega dobrega v svetu izničen, nadomesti pa ga malenkostna časovna ali položajna, a odločilna prednost. Totalitarizmi namreč uresničujejo onesrečenost ljudi, njihovo sumničavo nezaupanje in zlovoljno napadalnost ter vsakršno šikano.

Čas nagnusnih hudodelstev krvavorokcev partizanov je sicer povojno obdobje lastne nove države Jugoslavije in zmagovitega sovjetiziranega miru, je pa tudi čas popolne demoralizacije in nedostojnih potez, ki so odpravljale srečo ljudi, napovedovala smrt ljubljanskemu fašizmu in svobodo odtujenemu narodu. Tragična izkušnja vojne je pravzaprav pervertirana divjost, ki je sprožila gonjo zlasti proti vrnjenim jetnikom in civilistom, toda ne v civilno družbo, marveč v revolucionarno monopartijsko državo. Slovenija se je po 2. svetovni

vojni namreč jugoslovansko in sovjetsko izključila iz Evrope. Premoč različnega izvršnega zla se je uveljavila državno, z morišči in množičnimi grobišči: *»Letos bo minilo 70 let od začetka druge svetovne vojne. Grobišča, o katerih govorimo, so vsa povezana s to najbolj tragično izkušnjo Evrope in človeštva doslej. Prav je, da se do teh odkritij obnašamo pietetno, odgovorno in resno ter z občutkom, da smo v tej dejavnosti del Evrope in sveta,«* je menil na informativnem pogovoru ob premierju državni predsednik dr. Danilo Türk.

Surova divjost povojnih partizanskih morilcev je v ubijanju žrtev uživala sadistično. Ta sadizem se šteje za vojno premagovanje notranjih nemočnih jetnikov in zajetih civilnih oseb z ustrelitvijo ali klavskim pokončanjem. Ali bi se lahko strinjali z Immanuelom Kantom, ki v §83 - *O zadnjem smotru narave kot teleološkem sistemu v Kritiki razsodne moči, Drugi del, Drugi razdelek – Dialektika teleološke razsodne moči, Dodatek – Metodologija teleološke razsodne moči* –, ko govori o bleščeči bedi in civilni družbi, pravi med drugim: *»Za tako ustavno ureditev pa bi bila vendarle potrebna še kozmopolitska celota, se pravi, sistem vseh držav, ki bi lahko druga drugi škodovala. Kadar take celote ni, in glede na ovire, ki jim celo možnosti takega projekta postavljajo častihlepnost, gospodovalnost in grabežljivost, predvsem tistih, ki razpolagajo z močjo, je vojna (bodisi vojna, v kateri se države notranje cepijo in razpadajo na manjše, bodisi vojna, v kateri skuša država združiti s seboj v večjo celoto druge manjše države) neizogibna. Vojna, pa čeprav je nenameren poskus ljudi (ki ga vzpodbujajo nebrzdane strasti), je vendarle globoko skrit, morda nameren poskus najvišje modrosti, da če že ne vzpostavi, pa vsaj pripravi vse za zakonitost, združljivo s svobodo držav, s tem pa za enotnost moralno utemeljenega sistema. In ne glede na najgrozovitejše stiske, ki jih nalaga človeškemu rodu, in nemara še večje stiske zaradi nenehne pripravljenosti za vojno v času miru, je vojna vendarle še dodatno gonilo za to (medtem ko se upanje na mirno stanje srečnosti ljudstev čedalje bolj oddaljuje), da se do najvišje*

stopnje razvijejo vsi talenti, ki jih potrebuje kultura.« Poživinjenost vojne opredeli I. Kant kot nujno zlo, ki je specificirano primerno državnim oblastem kot vojaštvu, zato lahko po taki logiki razpoznamo vojni in povojni užitek pobijanja za podlost posebne sorte, ki iz živalskosti ali poživinjenosti vzpostavlja nečimrno slavo novih oblastnikov v najvišji političnopoložajni določenosti - tako je Jugoslavija zrasla na slovenskih množičnih grobiščih in zavladata s stopnjevanim jeklenjenjem stalinske in jugofirerske, v resnici pa okupacijske sile, ki je tudi sama podlegla zlu oziroma vsemu hudemu kot svojemu najvišjemu, celo uzakonjenemu smotru. Več ko je bilo samoljubja novih državnih oblastnikov, ki so gonsko obvladali jugoslovanske narode, tem bolj so bila množična grobišča in morišča v Sloveniji povojno zamolčana.

V okrilju takega ozračja temnih in podlo morilskih povojnih dogodkov sprejema v letu 2009 slovenski parlament zakonodajo o vojni in vojnih žrtvah. Predsednik vlade Borut Pahor je zato tokrat povedal, da si vlada želi, da bi v državnem zboru prišlo do širokega soglasja glede vojnih zakonov, pri čemer je menil, da bi bilo koristno, če bi se politične stranke dogovorile za prioriteto obravnavo zakona o vojnih grobiščih; predstavil je tudi predlog, da bi ob sprejetju omenjenega zakona predsednik republike nagovoril državni zbor in javnost. Tako bi država prvič po osemnajstih letih surovih in politično razgretih razprav o povojnih partizanskih hudodelcih in njihovih pobitih žrtvah verjetno na primeren način ali s potrebno etiko in pieteto uredila eno od vprašanj svoje polpretekle zgodovine. Polpretekla zgodovina predstavlja naposled konec nekega sveta, ki je izgubil vse svoje možnosti, čeprav se je proglašal za tako rekoč večnega, torej je ta zgodovina le spodrinjena in izrinjena, da se lahko uveljavi etična umnost z dobrodejnimi smotri in da bi mrtvi užili končno svoj večni mir in pokoj v absolutni rajski sreči mučeništva. S tem si pridobijo pomorjeni tudi lastno človeško vrednoto in postanejo del slovenstva v dobrem in svobodnem, evropskem bivanju. Dobra volja živih do pobitih je tudi naravni člen zgodovinske izkušnje, po kateri je mogoča vsaka in vsa svoboda.

Etično načelo pravi, da je odnos do pobitih slovensko uperjen k najvišjemu dobremu in k najbolj človeško notranjemu. Tako se je na informativnem pogovoru o množičnih moriščih in grobiščih predsednik vlade Borut Pahor pridružil stališču državnega predsednika dr. Danila Türka, da to vprašanje, ki je povezano tudi z etično razsežnostjo našega bivanja, med soočanjem z drugimi izzivi, ne more biti odrinjeno na rob ter se je vnovič zavzel, da bi bil zakon o vojni sprejet v kratkem, s široko politično podporo in nagovorom predsednika v državnem zboru, na podlagi zakona pa bi postavili spomenik oziroma kostnico žrtev pobojev – tak kenotaf pomeni sicer urbano-arhitekturno lepoto, ki poseblja žrtve. Absolutno dobro je tudi v tem primeru le pravično. (*glej Opomba 1 na strani 160*)

Poslanica poslancev proti rdečim totalitarizmom

Evropski poslanci so obsodili totalitarizme, slovenski poslanci se naj zavzamejo za razveljavitev vsega, kar bi Slovenijo še karkoli navezovalo na jugoboljševizem in jugofirerja... Gre za precep, ki mora v državi uzakoniti vsaj pravno varnost slehernega slovenskega državljana – in tudi tujca.

Evropska unija nasprotuje rdečim totalitarizmom. Pridružimo se temu zanikanju bivšega jugoboljševizma in zavrzimo jugofirerja scela in dokončno kot pobijalca slovenskega naroda! Bruselj govori proti nacikomunizmu! In mi - naj molčimo?

Evropski parlament v resoluciji o evropski zavesti in totalitarizmu predlaga **23. avgust za dan spomina na žrtve totalitarnih režimov**. Nekatere države - tudi Srbija, s prej glavnim jugoslovanskim mestom - še vedno omejujejo dostop do arhivov, da ne bi prišli do odkritja mnogoterih zverinstev, ki so jih počeli tudi kaplarski jugomaršal in njegovi kompartijski uniformiranci v politični milici in ljudski armiji.

Ko so sprejeli protitotalitarno resolucijo, so evropski poslanci potrdili nasprotovanje totalitarnim režimom in poudarili, da je treba ohranjati spomin na preteklost, ker brez resnice in spomina ne more biti sprave. Kako da se pri nas nekateri kakor ne spomnijo, kdo je odgovoren za množična klanja ljudi, uničevanje domov, javne, a prikrite usmrčitve?! V resoluciji je bilo izraženo obžalovanje, da še po dvajsetih let od preteka padca komunističnih diktatur v srednji in vzhodni Evropi številne države še vedno omejujejo dostop do dokumentov, kar pomeni, da se zločince, katerih

kriminalna dejanja razčlovečenosti ne zastarajo, nekako prikriva - in prav zato resolucija poziva države, naj odprejo vse arhive, tudi tiste, ki pripadajo nekdanjim obveščevalnim službam, ob tem pa zagotovijo, da odprtje arhivov ne bo zlorabljeno v politične namene.

Holokavst v sovjetiziranih in jugosloveniziranih deželah ima posebno mesto - v imenu bolečine in spleta politične zbesnelosti, ki je z razveljavitvijo človekovih pravic deloval bestijalno, a zbirokratizirano - ponekod celo brez dokumentacije.

Ob ostri obsodbi vseh zločinov proti človečnosti, ki so jih zagrešili totalitarni in avtoritarni režimi, je v resoluciji poudarjeno, da je treba priznati, da ima holokavst med temi zločini poseben pomen množičnega zunajsodnega in državno samovoljnega usmrčevanja ter mučenja in trpinčenja. Evroposlanci so tako pozvali še k oblikovanju podlag za evropski spomin in omenili zavest, ki bi nudila podporo nacionalnim inštitutom za raziskavo totalitarne zgodovine. Po zlomu Sovjetije in po padcu berlinskega zidu je dokončno jasno, da so bili socializmi 20. stoletja doslej najbolj krvavi državni režimi, odkar obstoji svet.

Za slovensko poslanko v Evropskem parlamentu Ljudmilo Novak je sprejetje resolucije zgodovinskega pomena, saj je Evropski parlament prvič uradno in popolno priznal zločine komunizma. Upajmo, da se odpre slovenska zavest v svobodo slovenskega naroda. In da bodo tisti, ki se še naprej zavzemajo za slavljenje pobojev in njihovih ukazovalcev, po državni logiki pregona brž predani zakonu. Kajti zakon velja tudi za spodbujevalce morilstva, poniževanj, mučenja... Še posebej v primeru jugoslovanske maščevalnosti po 2. svetovni vojni, ki z jugofirerjem ni mafijsko upoštevala niti taljanskega načela... Pravna slovenska država mora zategadelj nastopiti proti drhali odgovorno in nemudoma, da ne bo spodbujanja k hudodelstvom - kakor da bi bilo neki celo dovoljeno...

Tematika ob branju Angele Vode:

5.1.1892 – 5.5.1985, mučenka socializma v Sloveniji:

- kaj mi je pravil očka o povojni dobi, o tolikerih represivnih metodah socialističnega sistema, ko so povzpetniki prišli na oblast po enopartijski liniji, ostane v živem spominu, tudi ko je govoril še o Trstu, o cirilmetodijskem duhovniškem društvu, nekaj o tezenskih množičnih pobjah tik po vojni, o ustaših in o stalinizmu ter o kulturbundovcih, ki so bili v Mariboru petokolonaši...

- kako sem doživljal izigravanja in onemogočanja – o vsem lastnem doživljanju še napišem serijo romanov, tako iz mariborskega kot iz ljubljanskega obdobja

- vedno na prevesici: medtem ko še danes osemfebruarsko nagrajenim pripravlja državni predsednik Danilo Türk svečane jedače na Brdu pri Kranju...: ampak kako je umrl Štefanijin mož, režiser Jože Babič, v popolni osami..., le Štefanija ga je obiskala, da mu je prinesla kaj jedače in ga popedinala mimogrede, čeprav sama v letih - tokrat pa je Drolčka seveda nagrajena, o drugih pa ne bom govoril, je preveč ne le zmedeno, ampak obupno unterhund in samega Franceta Prešerna povsem nevredno, še več, Danilo bi si lahko zaradi takih potez zapravljal simpatije, če tega ne ponovi še drugo leto in naprej, kajti nekateri so bili zmožni takih barabij, da se Bog usmili njihove nizkotne vselej vdinjajoče se "primernosti" ... - ampak jaz se ne bom nasmihal njihovi hijenski režavosti in samolažem;

- medtem ko umetništvo nekako socialno crkava, se podpopprečni povzpetneži igrajo "kulturo", a se jim obilo vrača: vsaj da se kaj dogaja, prav!

- stalinizem in hitlerjanstvo, mussolinijevstvo in jugofirerstvo: sanje o socializmu neke generacije – rod naših očetov in mamic: res, Angela Vode je imela svoje mnenje zaradi strahotnih ponižanj in uničevanj, kar je doživela kot politična jugoboljševiško težkoobsojenacarentanka, kot prej ravensbrüška taboriščnica ali tudi političnosumljiva in zapornica...: težave s stanovanjem se ponavljajo, le da Angela ni pisala o ohlokraciji, le o juristokraciji partijsko primitivnega tipa;

- vsa imena, ki jih Angela omenja, poznam, nekatere osebe sem poznal osebno: Josip Vidmar, France Klopčič, z Ljubom Sircem sem se le seznanil ...

- gre za moj osebni odnos, ker sem se od mladosti naprej ukvarjal z ženskim vprašanjem, čeprav socialno in psihološko posredno, tudi od vloge ženske v nacizmu kot v boljševizmih, od Eve Braun do Aleksandre Kollontaj itd., posebej tudi s paznicami v konclagerjih, z učiteljicami in profesoricami, posebej seveda s književnicami (od Marice Škorjanec do Mimike Malenšek, od Nade Kraigher ali Nade Gaborovič do Mire Mihelič ali Bertice Bojetu, tudi krajinsko od Pavle Rovan do Karoline Kolmanič, Nežike Maurer (Bodeča Neža, ji pravim šaljivo, čeprav prav ta naša Neža ni nikoli bodeča), posredno s tujimi književnicami, od Mme Staël do Simone de Beauvoir ali – celjsko avstrijska - popotnica Alma..., tudi zdravnice, najprej celo sošolke Vesna Goličnik, por. Medved ali Čučka..., vse do Mire Cepuder ali Zvonke Zupanec, por. Slavec..., pravnice (sošolka Manja Terboča, tudi njen ata je bil sodnik v Mariboru, kaj pa Dušica, por. Veble), ah, ja, političarke (Majda Širca, Vida Tomšič...) ..., redovnice, npr. prijateljica sestra Rezka Krajnik idr.; kaj pa Nena Rohaček, Zlatka Krašovec, Marijica Švajncer, Christina M. Cerna, in moja sreča, ljubeča, rajnka žena Jelena Gajšek! Danes se vprašujem, kako so dekleta sanjale o princih in bogatinih in odličnih ljubimcih – ampak vsaka se je lahko uštela, če si ni našla primerne, na primer Manca Košir, ta nesrečnica med drugimi novinarkami... In po drugi plati, prav moško "akademski" odnos do ženske, ki je bolj poželenja vredna: do ars amatoria

Ovidija Publija Nasona... - preko pesništva sem nekako spoznaval ideal ženske: Katul, Properc, Tibul..., Dante, Petrarca, ljubezenska lirika... Eno je, kar namreč običajno ženska govori, drugo, komu mežika, tretje pa, s kom gre v posteljo in nudi kdaj tudi razuzdane igre v skupnosti, kar pa je meseno minljivo, celo več, za moškega kaj hitro velja: post coitu animal triste... Včasih se zdi neverjetno, da se ujame ženska prav na nebodigatreba moškega, celo na pijančka ali drugačnega zasvojenca, na psihiatričen primer... Dandanes, v dobi recesije, je tudi vse več vzdrževanih moških! Kajti mimo so časi, ko je lahko mož s svojo plačo vzdrževal ženo-gospodinjo pa še dva ali tri otroke... Povrhu ob taki družinski socialni velja, da v resnici ostajajo že dekleta, razen ko gre za pomladne hormone in obojestransko pubertetniško zaljubljeno zgonjenost in lizanje, zelo previdne, ta dekleta namreč karierno vedo, kaj hočejo, medtem ko je celo fantovsko viteštvo iz/umrlo, razen ko gre seveda za spolni interes...

- pomen spolnega interesa med moškim in žensko je vedno in ostaja prevladujoč: brez spolnega akta, ki je nezaščiten ali odprt, ne bi bilo potomstva, in čeprav govorijo o demografski katastrofi, ker je na Daljnem Vzhodu ali v Indiji, celo v Afriki ali Latinski Ameriki kakor preveč naraščaja, namreč zaradi slabih življenjskih pogojev, kjer ostaja ponavadi edina zabava seks, tako da že uvajajo pouk ženskam v kontracepciji (po naravni metodi, Knaus-Oginova teorija itd., pa tudi s kondomom za moškega ali z diafragmo za žensko v spolnem občevanju ter s tabletkami ali injekcijami...in s peno), še vedno ostaja sam gon po telesnem spolnem stiku primaren, podobno kot velja za druge primarne psihosocialno pogojene, a telesne potrebe. Ob vsem je najnevarnejše – pravno medsebojno polaščanje partnerja s partnerko in narobe, čeprav si moški privoščijo skok čez plot ali mestni eros center, tudi z več ženskami hkrati, medtem ko si ženska za užitek ne privoščijo več moških, kvečjemu največkrat – dildo, ki ga tudi kot igračko simbolno poimenuje...

- Angela navaja samo moške pesnike, zlasti ruske: Puškina, Majakovskega, Jesenina... - v dobrem in slabem, pa tudi Nazorja... prevedla je Stefana Zweiga idr., navede tudi Goetheja, le verz iz Fausta...

- Angela se je zavzemala za moška in ženska življenja – tudi v brezupnih situacijah, ko je bila sama na robu eksistence, tako za talca Aleša Stanovnika in Toneta Štebija... kot za sozapornice, tem je tudi pisala prošnje za pomilostitev in z njimi delila vse hudo pod pritiskom sadistk in sadistov. Kot običajno-vedno je kak udbaš sedel Angeli za vrat in jo je formalno jahal, npr. neki Runko, prvoredna tolovajska baraba in sadist, ki pa se mu, niti njegovim ni nič pripetilo v revanši, pač: milo za drago..., in prav tu je razlog, da so si privoščili poživinjena zverinstva, saj jih ni doletela usoda nürnberškega sojenja vojnim zločincem in drugim politično totalitarnim hudodelcem... - ko bi razni uzmoviči, kot je bil jugofirerski ključavničar s svojimi pridobitniki in plenilci v ožjem krogu v Belgradu, vse do bele Ljubljane, kjer so Kardelji, Vidmarji, Marinkoti idr. zasegli tuje vile s pohištvom in perilom vred kot svoje..., vedeli, da bodo odgovarjali zaradi ropanja, na primer z dolgoletnimi zapornimi kaznimi, si ne bi pošastno prisvajali tuje lastnine v imenu državnega terorizma ali diktaturnega totalitarizma: kajti lastnike so pozaprlji, jih izgnali eksekutorsko v brezdomje, vmes pa se naselili vzaplenjeno udobje. Pomen totalitarizma je omogočen ne le s kultom osebe, ampak z masovnim fanatizmom ohlokratskih posplošenih tipov, nasilnežev, vse do likvidatorjev, paznikov, napadalnih uničevalcev, pretepačev in zlasti v slovenskih razmerah – velesrbskega nadutega nasilja; kako da so ti jugoslovenarji v Avstriji pridkani in delavni, uglajeni in spodobni? – ker dobijo laufpas v 24-ih urah, če so nevarni, torej je izgon iz države tujcem teroristom, kriminalcem in nasilnežem ne le upravičen, ampak zavarovalno povsem pravičen.

- kar zadeva osnovne pomožne šole: Zimetove so pošiljali prav tja, ker je bil oče velike družine samo vratar ali nočni čuvaj, mati pa je gospodinjala in skrbela za vso delavsko svojo bedno deco... - apriori jih je ljudska oblast,

revne otroke, pošiljala v pomožno šolo, medtem ko so se sklicevali zlasti šomoštri seveda na – delavski razred, na razredni boj, dialektični materializem, na moč ljudskih množic in na vsaka druga taka sranja. Sovraštvo do umetnikov, znanstvenikov, izobražencev s strani ohlokracije je neverjetno, in ko pride sodrga na oblast, začne seveda zapirati, mučiti poniževalno sadistično, a s praznimi igrami kakor v "pravu", začne pleniti in izganjati, začne uničevati in je celo likvidirala žrtve, sicer pa množično pobijala, ta pošastna drhal! Kaj so hoteli doseči z vso represijo in diktaturo, je znano in razvidno – sodrga se je ibermenševsko povzpetniško pririnila do blaginje in moči, ostala pa je sprenevedava. Razumem Angelo, da so jo zasliševali – tudi sam sem bil na udbovskih zaslišanjih, in to največkrat iz golega samoljubja udbašev, ki so se me bali, ker sem že imel javni vpliv med mladimi: najprej so hoteli dlakoceptiti s svojimi fintami, a jim ni uspelo, da bi me spravili v arest, pa tudi zaledja nisem imel – a poznal sem njihovo ideologijo ter jo obrnil proti njim samim.

- ker spadam v novo, povojno generacijo, sem še doživel klasično gimnazijo kot poslednji mohikanec: ata in mamica pa sta doživela vojno kot vse hudo, kot izgnanca in brezpravna, a slovensko zavedna človeka. Kako so očka klicali na udbo – očitali so mu, da poseduje: pisalni stroj, pa je očka ostró in po zakonu ali ustavno ugovarjal, ker da nikjer ne piše, da je posest pisalnega stroja menda neki kakšno kaznivo dejanje?! in so ga morali spustiti..., celo več, šel se je pritožiti k javnemu tožilcu ter je nekako rebeliral, češ da bo delavcem v Mariboru sporočil, kaj da se dogaja. Videli so, da vrag šalo jemlje – tudi so ga sicer na cesti pretepli, z očitkom izmišljije, da je – pijan...? čeprav očka v življenju nisem videl niti okajenega, doma nismo imeli vina, le kavo in mleko, očka je bil velik ljubitelj mleka in je še kako rad pojedel z mleka "ram", to je – smetano ali kožico, ki nastane vrhu mleka, ko se skuha... In kar zadeva Angelo, politično zapornico – moj očka je pomagal na vse kriplje sosedu, Hanzijevemu in Adijevemu očetu, krojaču – ki se je zameril, zakaj, čemu..., politično, "le" za dve ali tri leta so ga pefau, politisch verdächtig

zaprli. Adi je šel v tujino, Hanza je doštudiral kemijo in doktoriral... - Očka me je že kmalu opozoril, da smo imeli v veliki stavbi tudi hišnega špiclja - uličnega zaupnika Šerbeca, sicer invalida, ki je ob oknu slonel v nadstropju pa gledal, kdo prihaja na dvorišče ali v hišo..., in je seveda pri/javljal. Očka Avgust mi je povedal, da je že tudi Hitler imel ulične zaupnike, ki so delali za kulturbundovce in folksdojčerske petokolonaše, sicer pa po okupaciji neposredno za gestapo...

- očka je sprejemal v velikem "delavski razred", ki se mu je godila krivica... - ženske in moški, prihajali so, očka si je nabavil cel kup zakonov, vseh tistih sivih knjig, še najbolj je upošteval ZKP – zakon o kazenskem postopku, pa tudi druge zakone je obvladal razumno in do potankosti ter je rekel, da ima š dve kljuki, dva hakla, na sredi pa je luknja... - in kadar je šel s kakim spisom neposredno z obtoženim ali obtoženko tudi na sodišče, se je najprej oglasil ponavadi pri – javnem tožilcu in predtem urgiral ter jim mešal štrene, ljudje so mu bili neskončno hvaležni, da jih je reševal. Potem so hoteli očka obdolžiti, da je vinklšrajber – to je zakotni pisar, a je to štel za zasramovanje in kleveto, kajti strogo je zahteval, naj mu udba ali kdorkoli pove, ali je kdajkoli od kogarkoli zahteval za pisanje en sam dinar ali eno samo paro, in seveda so vse take zvijačne udbovske obtožbe romale v koš... - so pa spet očitali, da ima pisalni stroj, in odgovor je bil spet isti – da posedovanje pisalnega stroja pomeni nekaj običajnega zanj, in ko so poizvedovali, od kod ima pisalni stroj, jim je zabrusil, da jih tudi nič ne briga, odkod, da je pošten in nič ukradeno ter da je že žalitev krivosumnih natezanj, če mu hoče kdo kaj uradno podtakniti, torej so se primitivci obrisali pod nosom; bilo je celo tako, da smo imeli več pisalnih strojev, tudi jaz sem imel svojo eriko že osemleten! torej leta 1954, poleg igrač... in sem se naučil brž pisati – a stroja nisem nosil nikamor. Potem sem kupoval "odpisane" pisalne stroje – poznal sem tipkarico s sodišča, vedno veselo Gustiko, ta je povedala, da lahko pridem tja kupit pisalni stroj, če želim... - in res, nakupil sem skoraj zastonj tiste stroje, je Gustika uredila, nekateri veliki stroji so imeli še nalepke tretjega nemškega

cesarstva, celo s hakenkrojcem, celo gestapovski stroji, niti tega niso na sodniji zbrisali ali razlepili oziroma odstranili, jaz pa sem to storil, ker državnih oznak Hitlerjevega režima nisem maral niti iz nemarnosti. Vsak pisalni stroj sem poznal posebej... In stroje sem pokupil, še preden bi prišli ponje udbovci..., kdor pride pred, pred melje.

- Očka me je večkrat svaril, kako da sem tak enfant terrible, bal se je, da bi me uničili – a bil sem res tako sam samcat v samozavesti, da nisem verjel nobeni socialistični pravljici – o delavkah in delavcih sem itak vedel, da so večidel le živina, ki se je največkrat priselila s hlevarstva v mesto, mnogi so začeli takoj posnemati mestni življenjski slog, stremuhi so se me izogibali, kadar pa sem naletel nanje in so škripali z zobmi, ker so oznanjali kri in revolucijo, sem jim začel govoriti na primer o Rozi Luxemburg in Karlu Kautskem itd., česar seveda niso poznali... Hodil sem, še pravzaprav deček, na javne tribune in sem sukal jezik – znal sem javno nastopati, govoriti ljudem. Zvesto mi je sledil mladostni prijatelj, karikaturist Edvard Ajd, povsod je šel z mano – in če so me kdaj lastni napadali, je Edvárd takoj poskočil in začel na ves glas resno razvneto oporekati, celo več – vrnil je z očitki, tako da so tudi pijani zavistneži obmolknili. Očka, sam vzgojen v duhu velikega upoštevanja delavstva, zagovornik raje, se je čudil, kako neustrašno sem oporekal delavkam in delavcem, kadar so se hoteli ponašati s "samoupravljanjem" intakonaprej, češ, kako da ne verjamem...? ponavadi sem tedaj začel filozofirati tako, da sem navajal tudi klasične filozofe, od Platona, Aristotela, Seneke... preko Tomaža Akvinskega do Hegla in hegeljancev, to pa je bilo za mariborske buče očitno preveč, le kdo bi se ukvarjal s temi, katerih spisja ni bilo na voljo niti v prevodih; zelo rad sem citiral tudi Erazma Rotterdamskega, nekaj časa sem se obnašal sokratsko majevtično, spet drugič, pod vplivom Tomaževe *Summe*, sem izrekel za pojasnjevanjem vsakokrat: »Quod erat demonstrandum!« in je bilo zame vse lepo jasno in razumljivo. Povedal sem, da bi se morali malo bolj ukvarjati s socialno filozofijo ali vsaj z utopijami, tudi tako sem bržkone nekoliko še zafrkaval,

kajti kdo pa je med temi slišal za J. Benthama in utilitarizem, za Karla Mannheima, za spoznavno teorijo in gnoseologijo, za metafiziko, fenomenologijo in ontologijo, za entelehijo in kategorije, celo niso razumeli, kaj da je realizem, kaj spet idealizem...- in so bili res na spolzkih tleh, saj sem začel švrkati kakemu gobezdaču, da je pravi zastopnik idealizma (v kontekstu – reakcije!), ker da razume tako imenovano dialektiko povsem zanesenjaško in fantazijsko ali s posredovanjem neresnice, ta pojem pa je bil že pravni pojem, in kdo bi želel veljati - za lažnivca, in tako sem se ponavadi tudi znebil provokatorjev. Tako sem se jel sklicevati ob politično propagandnih izzivačih na primer na Renéja Descartesa alias Renatus Cartesius, na ideje v Leibnizovi in Spinozovi filozofiji, na etiko in razum obenem, na novoveški ali že razsvetljenjski in razumsko opredeljeni ideal doseganja filozofije same resnice, a proti mehanicistično-racionalnim pojasnitvam, ampak kaj da so npr. "mehanicistično-racionalne pojasnitve", noben izzivač ni vedel, slišalo pa se je kakor dvomno vendarle nevarno in vrvohodno, kaj šele, ko sem omenjal spet Platona in dualizem subjekta in objekta, kar je značilno za vse evropsko, torej tudi za slovensko mišljenje. Če so mi kdaj težili s svojim "materializmom", sem obrnil takoj ploščo na "pozitivizem"... in narobe, tako da niso vedeli, kaj je kaj. Kaj šele da sem začel govoriti o Kantovih antinomijah... Takrat še ni bilo kje Vlada Sruka, da bi jih kako poučil ali indoktriniral, a tudi ko je prišel Vlado v Maribor, je bil itak partijsko odmaknjen s filozofijo... Še bolj veselo sem se poigraval, ko sem omenjal našim gimpelnom nemško klasično filozofijo mimogrede, kaj da je bil F. H. Jacobi ali J. G. von Herder, da posebej o filozofiji nemškega idealizma ne govorim J. G. Fichte, F. W. J. von Schelling ali že omenjeni G. W. F. Hegel, nato sem prešel na kakšnega L. Feuerbacha, D. F. Strauša in pesnika H. Heineja, zanimivi so bili še F. Schleiermacher, J. F. Fries, J. F. Herbart in A. Schopenhauer...

- Treba je vedeti, da sem knjige kupoval na kilograme na Odpadu na Lentu, največ zavržene nemške knjige, torej nevarne nemške knjige, ker so bile

nemške, včasih sem jih vozil celo na vozeku, sicer tudi v cekrih na svojem ženskem kolesu... in sem zgodaj prebral vsega Goetheja, nemške realiste, posebna poslastica so bili po svoje nacisti: nekaj deset izvodov Hitlerjevega Mojega boja sem imel na zalogi, maršala Göringa itd., nemško liriko, pa tudi nacistične pesmarice in raznovrstno nacistično propagandno gradivo – ko sem bral naciste, sem bil nemalokrat deško ogorčen zaradi odkritih barabij, nisem se mogel načuditi, da so o predvidenem nasilju govorili vsi do zadnjega "socialistično" odprto in kar naravnost, pa naj je šlo za konclagerje ali Endlösung itd., za antisemitske znorelo nevarne izpade ali za sindikalistično nacistično sproletarizano samohvalo. O tem doma nisva nikoli diskutirala z očkom ali s kom drugim – vsebine sem držal bolj zase, vedel sem, bolj slutil, kaj so zahrbtni sunki, ki sicer uničujejo – odrasle in so nam prinesli neizmerno gorje 2. svetovne vojne: ampak da nisem zaupal jugoslovenarstvu?! da nisem verjel..., čeprav sem kdaj vehementno pubertetniško razlagal, kaj naj bi bila revolucija, toda brez rjave barve... - tako kot so volitve v reichstag - zakonodajno telo v Nemčiji in ime za stavbo nemškega parlamenta - marca 1933 prinesle nacipartiji 44% vseh glasov, sem menil, se je zgodilo po vojni tudi v Jugoslaviji s pooblastili jugokomunizma; tako kot je bil sprejet zakon o posebnih pooblastilih - 24.3.1933 -, ki je tov. Adolfu Hitlerju dal možnost, da je podvrgel javno življenje, pravosodje, gospodarstvo, šolstvo in kulturo pod partijski nadzor, se je enostrankarsko zgodilo po vojni tudi v Jugoslaviji, sem menil, saj je enotnost vojske z udbo zagotavljala partijsko oblast tako, da je bila samostojnost Slovenije scela odpravljena, in kakor je tov. Adolf Hitler že 1.12.1933 monopartijo povzdignil v edino nosilko politične volje nemškega ljudstva, da je bil sprejet Zakon za varovanje enotnosti partije in države, je deloval vzorčno tudi ključavničarski jugofirer, saj si ni nihče drznil snovati kakih novih političnih strank niti v Sloveniji... Vse to je doživljala, kot berem, Angela Vode vendarle drugače, a v kontekstu popolnega razočaranja v svoji generaciji. Kajti Angela je nasprotovala sporazumu Ribentropp-Molotov ali Hiler-Stalin, zato so jo tudi

izključili iz rdečega gnoja, podobno kot Dušana Kermaunerja in še koga – že leta 1939...

- Angela Vode je na zaslišanjih v jugosocializmu morala biti kriva vnaprej, ker je bila maloprej še taborišnica v konclagerju, 29.6.1947 so torej jugoslovenarski ohlokrati uprizorili smrtonosni Nagodetov proces ... - v internaciji v Ravensbrücku je trpela, v slovenskih političnih zaporih je dotrpela. Doživljala je socialistično juristokratsko meščuharstvo in ohlokratsko rabljevstvo – kakor sem ga jaz, tudi na prostosti, saj so mi mariborske tovarišije oblastno zahrbtno in podlo škodovale, delovale so uničevalno in zaničevalno – od tepeža ljudske milice do zasledovanj, vse do nasilno vlomne "vselitve" nasilnežev, zapornika povratnika z družino, čigar žena je napravila v mojem stanovanju s "kolegico" pravi bordel, parket so skurili, da sem imel v dnevni sobi, kamor so se vrinili, šoder, v spalnico, ki mi je le ostala, so vliвали solno kislino, sicer pa so uporabljali tudi kuhinjo in pribor in posodje in krožnike..., kakor da »*ovo je sad naše*«, seveda pa so se samovoljno, brez papirjev! vlomno priklatili s sekirami in so mi večkrat pretili, da me posekajo...: ko sem takoj ob tem vlamu odšel na glavno postajo ljudske milice v Sodni ulici, mi je ljudskomiličniški šef izrazil hladnokrvno, naj se jih usmilim, ker so socialni problem! – torej je vedel, tako da sem sklepal pravilno, da jih je udba dobesedno poslala v moje stanovanje ter so nasilneži zasedli del stanovanja... - vedel sem sicer, da je takim pravzaprav vseeno, če me tudi pokončajo, saj bi arest odsedeli celo gotovo pomiloščeni... - o tem ni hotel objaviti ne tisk ne radio niti vrstice, le nekako so se me izogibali in se delali, kakor da ne vedo, kaj se mi dogaja...

- ko je sčrtal onle robustni primitivec z Lenta ne le moje ime iz *Mariborske knjige* kot njen sestavljalca, se je pokazalo, kdo vse je svinja, ki nas žre kot runkl, odzadaj je bil še prundorfska baraba – naročnik knjige s Slovenske matice..., akcijo so speljali prav na jugoboljševiško zahrbtno način. Poslej sem takim tipom seveda pokazal hrbet in se mi ne smejo pokazati pred očmi, tudi

če je eden med njimi letos prejel nagrado v Gallusovi dvorani Cankarjevga doma za 8. februar! seveda vesti takšni nimajo nobene, in prav je opozarjal na take "kulturne delavce" že prijatelj psiholog in duhovnik Anton Trstenjak, ko mi je rekel, kaj da so počeli že še z Antonom Slodnjakom – in da me oba obrajtata... in takrat ni bil 12.8.1947, ko so bile na Nagodetovem procesu izrečene tudi smrtne kazni in kazni dolgoletnega zapora in je bila privedena v veliko dvorano ljubljanskega sodišča med drugimi tudi obtoženka in obsojenka Angela,

- in zdaj si rečem, tudi sam sem že bil 19-leten v tej isti sodni veliki dvorani, tudi mene so obtoževali politično propagandno kot besednega umetnika, tudi meni niso dovolili, da bi izrekel Ahac ekspertizo, čeprav je bil moj profesor svetovne književnosti! tudi meni so sodili kakor zmenjeno vnaprej, torej na monstre-procesu, na monstroozno zmontiranem kazenskem procesu... - kako prav jim je prišla ovadba s strani vseh treh slovenskih škofov! ki pač kakor slutili niso, da bi se lahko obrnilo tudi ovaduštvo proti njim samim, saj je jugofirer krel v belgrajskem pašaluku vsako zvrst svobode: svobodo pesništva, svobodo misli, svobodo govora in združevanja pa še posebej, nato pa je udba pobrala jugofirerjevo kletvico kot zakon, napihnila problem, ki ga niti ni bilo, le da so začeli znova z "likvidacijami"... - k sreči se je zavzela zame poleg univerzitetnih tipov domala vsa kulturna in literarna javnost, intervju sem dal v nemškem uglednem Spieglu potem izgnanemu novinarju Hansu Petru Rullmannu, pisali so od Amerike do Kitajske..., nekaj starih korifej pa se je tudi javno oglasilo meni v prid, od Desanke Maksimović do Gustava Krkleca..., le slovenski književniki so kakor "molčali", razen kolega Edija Kocbeka ali Ivana Mraka...; nekako samozaščitno sem bil vedno v spremstvu s kakim študentom, vedno je bila ob meni tudi Nena, malo sem že še popazil, ko sem prečkal cesto in podobno, saj sem bral anarhiste, a tudi sem vedel, kaj se reče "mafija"... Na drugem sojenju v isti veliki dvorani ljubljanskega sodišča, kjer je nekoč stala tudi Angela, sem bil oproščen krivde, prvostopenjska sodba je bila razveljavljena, češ zaradi premalo dokazov (?!),

vendar mi je do danes ostal v srcu in ustih okus slovenske maloverne prizadevnosti za zlo in k vsemu hudemu, kadar začne delovati ohlokracija na način juristokracije: v imenu ljudstva, v resnici pa z voljo obstoječega vodilno brezobzirnega vladajočega sloja;

- kako so me onemogočali "lastni" krogi izza ljubljanskega in mariborskega meščuharstva, sem vedel - Slovenijo so hoteli komunajzarji itak spremeniti v jugoslovansko samico, le da bi se nažrlo velesrbstvo, ob podpori slovenskih poturic, in take sem srečal še večkrat; zato sem deloval v *Katedri*, študentskem mariborskem listu, vmes še tudi v ljubljanski *Tribuni*, sicer pa sem pisal kot svobodni poklicni književnik v kultrubriko mariborskega Večera – pod Brankom Avsenakom in Frančkom Šrimpfom, hkrati pa sem pisal v mariborsko slovenske *Dialoge*... - vem, kako so delovali "oporečniki" v svojih klapah, saj so bili s komunajzarstvom pravzaprav ves čas – zmenjeni, nasprotja so bila samo in le navidezna; kompartijnost je bila premalo, da bi dosegla kulturne, kaj šele besednoumetniške kvalitete...

- Franci Friškovec, pravnik, je prinesel v uredniško delo *Dialogov* vsaj malo svežine, bil je odličen organizator, izobražen, filozofsko podkovan, urejen... - pa je umrl... in je zapustil hčer. Tudi Edvárd Ajd je umrl... in je zapustil hčer. Odhajali so sproti...

- Z Jeleno sva bila srečen par, oboževala me je, jaz sem jo ljubil. A ko se je njen brat Teodor vrnil s služenja vojaškega roka, je dva dni zatem – ker ga je zapustila punca Mija Žnidarič, pevka – dekompenziral in shizofreno znorel..., prej izvrsten kitarist, ki je doštudiral strojništvo in bi moral v službo, pa je začel shizofreno bluziti, ker ga je blaznost pognala v ničes..., in mu ni bilo pomoči. Jelena je bila na Dorčija zelo navezana, a ni mogla nič, edino kar sva potlej lahko storila za duševno bolnega Dorčija, je bila dobra volja, da sva ga vzela iz pohorske norišnice in zdoma v Ljubljano, potem pa je le šel stanovat na svoje... - ampak ni bilo pomoči, tudi prijatelj Janez ni mogel več pomagati,

čeprav si je zelo prizadeval in svetoval... in je pomagala tudi alternativna terapevtska skupnost. Zaznal sem, da so se komunajzarji obesili na našo družinsko nesrečo – in so Jeleno začeli zahrbtno mimogrede opijati... Vida Fakin mi je povedala soglasno, da so z njo poskušali enako, ko je bil na udaru njen mož Igor Torkar, moj stari dobri prijatelj, ki ga življenje ni zlomilo... Žena se je odtujila, pa nič zato. Umrla mi je v mesecu dni, na svoj rojstni dan, tako rekoč točno opoldne – kakor da bi angel smrti preračunal, kdaj da mora preminiti...

Vladimir Gajšek: Zaročenca z ženo Lenčo, 2009

Med preseganjem bolečine in razumetjem

Tudi državni predsednik dr. Danilo Türk je poudaril antifašizem, evropske vrednote in pogled v prihodnost (Ljubljana, 3.2.2009), vendar v drugačnem kontekstu 2. svetovne vojne kot v primeru le holokavsta ali povojnih izvensodnih množičnih pobojev, ki so jih izvršili jugoslovanski partizani. V Uradu predsednika Republike Slovenije so namreč celo z zadovoljstvom prejeli sporočilo, objavljeno na spletni strani predsednika Italijanske republike (Kvirinala, 1.2.2009), ki potrjuje, da izjava predsednika dr. Danila Türka z dne 8.1.2009 o etičnem deficitu Italije v zvezi z zgodovinsko dediščino fašizma ni osebno prizadela italijanskega predsednika Giorgia Napolitana, saj ga, demokrata in veliko politično osebnost Italije in Evrope, v Sloveniji spoštujemo; tako je Urad predsednika Republike Slovenije še pridodal, ko šteje kot pozitivno tudi dejstvo, da je bila izjava predsednika dr. Danila Türka v medijih in v diplomatski komunikaciji med državama razumljena brez tovrstnih nesporazumov, da ostajajo vsi elementi omenjene izjave aktualni tudi za vnaprej. Aktualnost neofašistizacije italijansko ali neonacizma nemško ali nacionalističnega izgredništva francosko ali protiislamskega vzpona nizozemsko itd. v Evropi sicer pomeni vzpon določne ohlokracije, ko se nižjeslojni gazde postavljajo v politično napadaško strankarstvo. Urad predsednika Republike Slovenije je zategadelj izrazil zadovoljstvo ob poudarku, ki ga je zaznal v sporočilu Kvirinala o pomenu skupnega zavzemanja obeh držav vsaj za izgradnjo politične enotnosti na kontinentu, torej po svoje tudi za dokončno preseganje delitev, ki so zaznamovale žalostne trenutke v zgodovini narodov. Ker je trpljenje 2. svetovne vojne zaradi italoфаšizma in drugih velenacionalizmov v Evropi

mednarodno preseženo, smo danes tukaj povezani z občutki iskrenega prijateljstva in bratstva. Postavlja se edinole verjetno vprašanje holokavsta, ki ga je povzročilo velesrbstvo, ki je z diktatorjem Slobodanom Miloševićem in jugoslovanskimi generali pripravilo razpad in izginotje nekoč skupne zvezne države, vsililo pa je mržnjo med balkanskimi narodi zaradi vojnih zločinov in trpljenja, posebej v razmerju do Republike Kosove ali do Bošnjakov, podobno kot proti hrvaškemu ali slovenskemu narodu...

Predsednik republike dr. Danilo Türk je menil dodatno, da si je treba prizadevati za krepitev občutkov preseganja z zamero ali maščevalnosti nenehno, saj je prav v tem duhu tudi slovenska stran v diplomatski komunikaciji na začetku 2009 ponovila, da bi bilo koristno, če bi tudi v Italiji objavili poročilo skupne slovensko-italijanske zgodovinske komisije iz leta 2000, ki celovito osvetljuje zgodovino odnosov med narodoma v 19. stoletju in v prvi polovici 20. stoletja. Prav ta skupni dosežek lahko veliko prispeva k utrjevanju prijateljstva in bratstva med sosednjima narodoma, kakor podobno meni še dr. Boštjan Žekš, minister za Slovence po svetu, posebej za slovenske manjšine v sosednjih državah. Obenem je bilo v diplomatski komunikaciji v začetku leta 2009 namreč izraženo pričakovanje, da v komemoracijah ob 10. februarju 2009 - italijanskem dnevu spomina na žrtve fojb in eksodusa Italijanov po drugi svetovni vojni - ne bo spregledano dejstvo, da je bil fašizem prvotni vir mnogih problemov, ki so zaznamovali 20. stoletje. Za Italijanstvo je značilno, da vojne izgublja, potem pa z zavezniki nasprotne strani diplomatsko in samodržavno zmaguje, posebej po 1. svetovni vojni ali po 2. svetovni vojni. Dodati je treba, da so bili totalitarizmom nacifašističnih diktatur vsaj enakovredni partijski režimi Sovjetije in njenih satelitov, vključno s poveljno Jugoslavijo ali socialistično Albanijo. Predsednikov urad je v tem primeru menil: *»Ob spominu na žrtve in ob razumevanju bolečine njihovih bližnjih si moramo nenehno prizadevati za zavračanje slehernega opravičevanja totalitarizmov, ki smo jih v preteklem stoletju že dokončno premagali. Zavračanje prav vseh*

totalitarizmov je pomembno za krepitev vrednot sodobne Evrope, ki se odražajo v prizadevanju za mirno in dostojno življenje vseh državljanov ob sprejemanju demokratičnih načel, ki izvirajo iz teh zgodovinskih izkušenj. Na ta način krepimo pogled v prihodnost, ki za slovenski in italijanski narod pomeni sobivanje v skupnem evropskem domu, v medsebojnem spoštovanju in sožitju.»

Ob tokratnih protifašističnih in protikomunističnih izjavnih posegih slovenskega državnega predsednika dr. Danila Türka človek pomisli, kako je pravzaprav vsa Evropa, celo več, kako je tudi ves svet zavzet za mednarodno mir, sožitje in razumevanje. Kajti šele tako bodo žrtve našle svoj mir, njih potomci sožitje in bodočnost v razumevanju.

Pomniki trpljenja in pekla v novoveštvu

Iz torbice, zapisano s kredo na babilonsko glineno ploščico

Obnova zarjavelosti in posušene krvi...? »Obnavljanje skrpane gradnje - pri restavriranju Auschwitza pa se kot edina težava ne izkazuje le pomanjkanje denarja. Gre tudi za izredno zahtevnost obnovitvenih del. Kot pove direktor muzeja Piotr Cywinski, v primeru Auschwitza ne gre za ohranjanje običajne arhitekture, ampak za 'skrpano' gradnjo. Številne objekte, ki so bili tako ali tako pojmovani kot bolj ali manj provizorične stavbe, ki jih bodo po izpolnitvi naloge esesovcev podrli, so namreč konglomerat opek, betona, kovin, lesa in celo papirja. Izkušenj z obnavljanjem takšnih objektov pa tako rekoč ni, zato bi bilo pred začetkom obnovitvenih del treba izvesti še preliminarne študije, kako se naloge sploh lotiti, da ne bi morda ravno restavratorji stavb dokončno uničili.« - Torej so predvidevali nemški socialisti proletariata, da bi proletarizirali samo smrt in industrijo smrti, a šele potem, ko bi "počistili" s svojimi nasprotniki, ki da so menda spodjedali nemški narod, družbo in državo na način skrajnega kapitalizma, bančništva in materialistične privilegiranosti: prav v tem se odraža vsa bestijalnost tolikerih konclagerskih postavk množičnega ubijanja, mučenja, zaničevanja, saj konclagerji niso poznali nobenega dostojanstva človekovega življenja; enako, če ne še hujše, so delovali titini v jugoslovanskih političnih zaporih z mučenji in s poboji celo v mirnodobnem času po 2. svetovni vojni, od Teharij do Golega otoka..., ko je jugofirer s svojo diktaturo deloval ibermenševsko. Tudi ta konclagerska slovenska in jugoslovanska grozodejstva v objektivnosti je treba vzdrževati kot muzealije, jih redno, tudi s šolami, zgodovinsko

izobraževalno obiskovati ter gojiti taboriščni turizem, kakor se dogaja z nacifašističnimi konclagerji.

Delo osvobaja? In da bo v primeru vsaj Auschwitz - 'mesto smrti Heinricha Himmlerja', esesovski spomenik holokavsta tudi sramota, o čemer sem že pisal drugje, in to argumentirano - obstajajo celo "teze", seveda izmišljije - da češ pravi Auschwitz sploh ni obstajal, marveč da so si ga omislili Sovjeti oziroma stalinisti, da bi plašili ljudi, obenem pa da bi si zagotovili taboriščni turizem na socialistične načine na Poljskem! in menda da bi naj sovjetski rdečearmejci in socialistični oblastniki sploh sami postavili takle opozorilni Auschwitz kot izraz imperializma.

Auschwitz bo treba urediti v primarnem interesu resnično prizadevno, da ne bi bilo pozabljeno, podobno kot je treba npr. v Sloveniji postaviti spomenik žrtvam Golega otoka in jugoboljševiških konclagerjev ali vsaj političnih zaporov! Tudi slovenska množična morišča je treba muzejsko postvariti in urejevati, ker tako pač zahteva že zgodovinska stroka kot v pomožni vedi arheologija novejši dobe ali 20. stoletja... Žrtve socializmov namreč segajo od nacifašističnih taborišč do gulagov, od Auschwitza do Teharij...

Le poklonimo se žrtvam 2. svetovne vojne in posebej slovenskim žrtvam jugoslovanskega titinstva in boljševizma!

Selitve v pogubo in smrt

S čim je strigel že mož v konclagerju..., mar s škarjami? Nikar: strigel je z ušesi, takole pavlihasto, da so se norce brili iz njega, ko je v trpečih mukah premagoval svoj ničes, ampak nekoč, kdaj že – ali se je sploh še spomnil? – poštni uradnik, v konclagerju pa samo predmet uničenja in zaničevanja... - torek, 27. januar 2009 je mednarodni dan spomina na žrtve holokavsta, ki nas spomni na poboje taboriščnih žrtev med drugo svetovno vojno. Ob tem dnevu se kakor mnogi nočejo spomniti, seveda polni zaničevanja do nacizma in socialistično partijskega tovariša Adolfa Hitlerja, da je bil vodja delavskih in kmečkih nemških množic ne le izredno uspešen politik delavskega razreda ali poveljnik pruskega koraka ter stireniranih, do kraja discipliniranih subjektov vojaštva, tudi sam v Evropi ali s povzročeno svetovno vojno proti vsem.

Odročni poljski kraj Oświęcim, blizu 60 kilometrov zahodno od Krakova – nemško peklenski kraj nacističnega koncentracijskega taborišča Auschwitz - v začetku leta 1940 so nacisti tam zgradili nekaj koncentracijskih taborišč in taborišče za uničevanje ali, prostaško rečeno: iztrebljanje. Tukaj se je dogodil holokavst, ki je terjal 1,1 – 1,6 milijonov človeških žrtev državnega terorizma, od katerih jih je bilo več kot 90 % judovskega porekla. Nacirežim je bil, podobno kot sovjetsko socialistični, v uničevanju človeških življenj birokratsko in izvršilno povsem praktičen: oświęcimsko taborišče Auschwitz je bilo disciplinirano urejeno iz treh glavnih taborišč in 45-50 manjših, ki so bila locirana na tem predelu prav zaradi visokega odstotka Judov med poljskimi prebivalci, toda obenem so semkaj zganjali kot klavno živino tudi poljsko in drugo slovansko prebivalstvo, tudi Rome, tudi seveda »običajne« kriminalce in prostitutke, tudi homoseksualni živelj, tudi politične jetnike...

Himmlerjeva krvoločna zamisel uničevanja človeških življenj kaže na psihološko plat ibermenševstva, ko so bili nemški nacisti fanatično rasno in socialno samoprepičani, da so sami nadljudje, torej še zmerom ljudje, a nad drugimi ljudmi, ki so jih ponižali največ v - mrčes, zato so začeli npr. v koncentracijskem taborišču Auschwitz tudi uplinjati, na način deratizacije...V Auschwitz je bilo po izvršilni in vojaški oblasti izgnanih 2.346 Slovencev, med njimi jih je umrlo več kot polovica, prvi železniško živinski prevoz v ta konclager je prispel 14. junija 1940, in med prvimi so bili tam prav Slovenci. V mirnodobnem času po letu 1945 pa je jugofirerjeva oblast ibermenševsko pobila v množičnih masakrih blizu 100.000 ljudi, organizirala pa je svoje konclagerje, poleg prezabasanih političnih zaporov v Jugoslaviji, tudi v Sloveniji, od Teharij do Strnišča.

Konclager Auschwitz so 27. januarja 1945 osvobodili Sovjeti z Rdečo armado, zato so ta dan Združeni narodi leta 2005 izbrali za dan spomina na holokavst; slovenska vlada je leta 2008 ta datum razglasila za nacionalni dan spomina na holokavst in ga odtlej obeležujemo kot nacionalni spominski dan, običajno tudi z minuto molka na zasedanju parlamenta in v drugih državnih ustanovah. Tako ob mednarodnem dnevu spomina na žrtve holokavsta pri nas in v številnih državah potekajo spominske slovesnosti, posebej pa v spominu na velesrbske oziroma jugoslovanske razmere uničevalnih konclagerjev, od Golega otoka do Srebrenice... Zloglasna koncentracijska taborišča na območju nekdanje Jugoslavije, ki jih je ustanovila jugoboljševiška oblast, so pokončevala človeška življenja in mučila ljudi s podobnimi metodami kot sicer v času nacizma druga, nacifašistična taborišča. Število slovenskih žrtev: - v nemških konclagerjih je umrlo 26.234 ljudi, od tega največ, skoraj 9.000 v Dachauu in okoli 5.000 v Gonarsu (Italija), veliko Slovencev je končalo tudi na Rabu in v Jasenovcu, pripadajočemu Neodvisni državi Hrvaška (NDH)...

Tipi nemških koncentracijskih taborišč:

koncentracijsko taborišče I. kategorije - jetniki, ki so se manj pregrešili – »z možnostjo prevzgoje«.

koncentracijsko taborišče II. kategorije - jetniki, ki so bili huje obtoženi, a z »možnostjo prevzgoje«.

koncentracijsko taborišče III. kategorije - jetniki, ki »jih ni mogoče prevzgojiti«.

Hitlerjani so ustanovili koncentracijska taborišča, v katere so prepeljali, kot so menili, nižjerasne narode - Jude, Rome, Slovane in pripadnike drugih etničnih skupin iz številnih evropskih držav. Koncentracijsko kot osredinjeno zbirno taborišče je bilo središče medvojnega, a tudi že predvojnega državnega terorja in primitivizma, saj so oblastniki taboriščnike pazniško izčrpavali z garaštvom v nemogočih delovnih pogojih suženjstva, v prisilnem garaštvu so premnogi omagali in od izčrpanosti umrli, obenem pa jih je taboriščno pazništvo z eksekutorji pobijalo, in ko je štel taboriščnike za golazen, jih je uničevalo z dezinfekcijo v plinskih celicah, češ da se bodo tam samo okopali ob prihodu goli, sicer pa so taboriščnike svojesodni izvršitelji tudi streljali. Ustanovljenih je bilo 23 samostojnih ali matičnih koncentracijskih taborišč, ki so imela pod sabo organizacijsko še 1.000 podružničnih ali zunanjih delavnoprisilnih taborišč. Delo kot vrednota je bilo razčlovečeno do stopnje likvidacije, izгона v smrt in v ohlokratsko izživljanje kapojev nad taboriščniki... Kar je – celo v Sloveniji – socialnopsihološko razvidno, pa je dejstvo, da tudi posledice jugoslovanskih politično skrajno posurovelih in uničevalnih zaporov ali koncentracijska taborišča niso za mnoge stanovanjske gazde v stanovanjskih mestnih blokih predstavljala pravzaprav niti opozorila, da je bilo izvršeno zlo zoper pravico do življenja in osebo, marveč se čutijo v imenu mučenja in eksekutorskih sodnih izgonov ali

državne zaplembe označenih slovenskih družin ibermenševsko kot sami gazde nad takimi družinami: - kot vse kaže, je juristokracija poskrbela, da odreja ohlokraciji vse ugodnosti, največkrat v posurovelem in prostaškem sovraštvu zlasti do izgnanih slovenskih intelektualcev ali – posebej besednih – umetnikov. Po drugi plati se slavi jubilejno vsakršno pesmarstvo, ki opeva največkrat coprniško jalovost in hudobijo, prav tako lahko v kulturnih institucijah vlada zavistno primitivna četrtintelektualna klikarska pajdašija, ali po nagrajenosti.

Holokavst ni le tragedija nedolžnih, ampak je ponudba juristokracije ibermenševski ohlokraciji, da posurovelost nadaljuje celo v demokratičnih razmerah držav 21. stoletja; ne Auschwitz ne druga nemška, italijanska medvojna delovnoprisilna taborišča ali konclagerji smrti ter sovjetski gulagi in jugoslovanski znani konclagerji – niso manjvredni v očeh "malega človeka", ki se, uniformiran, a tudi sicer, v stanovanjskih blokih spremeni v poturico in gazdo; ker so v stanovanjskih mestnih blokih prevzeli dejansko oblast prav ti "mali ljudje" kot novi kapoji, so spremenili meščuharska mestna okolja kakor v konclagerska nova okolja. Takšni stanovalci, ki niso bili, niso in ne bodo nikoli "sosedje", so sposobni ne le lažnih obdolžitvev med nenehnim psovanjem, ampak se spravljajo nad inteligenco, le da jo, še zlasti humanistično inteligenco, dobijo v pest. Razmere so na primer ljubljansko tudi v letu 2008/09 skrajno posurovele v stalnih bivališčih, mestnostanovanjski vohljači pa se obnašajo v stanovanjskih blokih kot nekdanji jugoslovanski, italijanski, nemški... gazdinski kapoji. Zasramovanje v medsebojnih odnosih in okrutnost je dosegla stopnjo latinskoameriških slumov v velemestih in njihovo barakarstvo, podobno kot se dogaja tudi v ameriških zločinskih predmestjih velemest: Brazilija je sicer zoper cestne zločinske mladoletnike ukrepala nečloveško tako, da so strelski vodi – oddelki smrti ubijali in pohabljali zatolčeno mladinsko delikvenco in zločinstvo, medtem ko v ameriških okoljih velemest policija vsaj varuje določena mestna okolja pred gangsterskim nasiljem in morilci. V slovenskih

razmerah je plitvi kot mestni holokavst komaj razviden, saj se dogaja v stanovanjskih okoljih, ko stanovalci v pajdašnjah vladajo gazdinsko kot nova vladavina drhali in neizmerno sovražijo inteligenco ter umetništvo.

Vladimir Gajšek: Slovenija se seli naprej, 2009

Ali ima holokavst v povsakanjenosti prihodnost?

Vladnih ali občinskih ali sodnih ukrepov ne gre enačiti z obstoječo, primeroma slovensko politiko. Resda je večina slovenstva dovolj balkansko sčefurjena in gazdinska, res pa je tudi, da so poturice vse močnejši, ko gre za izrazito a potuljeno, v stanovanjskih mestnih blokih navzočujoče protislovenstvo; mnogi slovenski državljani so namreč kakor tuji ali privilegirani tuji gazde, ki sicer izhajajo iz slovenske družine, a so scela privzeli kakor jugofirerske in jugoboljševiške manire ter so osorno predrzni čez vsako mero, obenem pa so razčlovečeni do konca. Tako se pojavlja v Republiki Sloveniji dnevni holokavst, žrtvovanje slovenskih družin za ničes in pogubo. Šele mednarodni dan spomina na žrtve holokavsta pove, da je vprašanje kolektivnega ali narodnega spomina še kako pomembno pri oživljanju protivojne tradicije in za priznanje človekovih pravic ali vsaj soseskarske človečnosti.

Nihče ne slavi dneva holokavsta, ampak je tak zgolj dan spomina na pogubo, na državne zaplembe na izselitve, ko so bile žrtve prepuščene kakor privajenemu rabljevstvu, brutalnemu sprenevedanju in izzivaštvu. Tudi izjava predsednika republike dr. Danila Türka ob mednarodnem dnevu spomina na žrtve holokavsta (Ljubljana, 27.1.2009) se glasi: *»Letos bomo povsod po svetu obeležili 64 let od osvoboditve največjega koncentracijskega taborišča na jugu Poljske. Trpljenje milijonov Judov in številnih drugih, ki so bili žrtve nacističnega in fašističnega nasilja v uničevalnih taboriščih, ne sme biti in ne bo nikoli pozabljeno. Med žrtvami so bili tudi številni Slovenci. Njihovega trpljenja se z globokim spoštovanjem spominjamo te dni. // Dan spomina na holokavst je dan, ki nas spominja na*

grozote, ki so se dogajale v obdobju druge svetovne vojne. Tudi v preteklih letih je svet doživel primere genocida, tudi tu, v Evropi, blizu nas. Naj nas 27. januar vsako leto spomni na našo skupno dolžnost, da preprečimo tovrstne grozote v prihodnje.»

Izjavno sporočilo predsednika republike dr. Danila Türka v kratkem pove, da je označil strahoto medvojnih, a tudi poveljnih dogodkov večplastno, bolj s človeško vsebinske kot s pravnoformalne plati.

Državni terorizmi, ki naj bi se nadaljevali v mehkejših oblikah, vodijo v uničevanje medsebojnih ali učlovečenih razmer tako, da prirejajo resnico – tudi o holokavstu in – uničenju človeških življenja na način, ki se v svoji nedostojnosti še zmerom kaže v imenu volje do moči in same državne oblasti, ki je usmrčevala ali mučila po obrazcih in po brezpravnem pravništvu, posebej pa uniformirano.

Auschwitz ne dovoli pozabe krutosti človeštva

Dan spomina dan, ki nas spominja na grozote

»27. januar - dan osvoboditve največjega koncentracijskega taborišča Auschwitz - je tako postal dan, ki mednarodno skupnost opominja na to, da je bila posledica holokavsta poboj šestih milijonov oziroma ene tretjine takrat živečega judovskega prebivalstva skupaj s predstavniki številnih drugih manjšin, tako nazaroskih kot tudi drugih. Na spominski dan žrtev holokavsta se tako z vsem spoštovanjem spominjamo vseh žrtev tega temnega obdobja človeške zgodovine: Romov, Sintov, duševno in telesno prizadetih, pripadnikov različnih verskih ločin, političnih zapornikov, Slovanov in med njimi tudi vseh Slovencev, ki so bili iz kakršnega koli razloga internirani v nacistična koncentracijska taborišča,« so v izjavi za javnost zapisali na MZZ-ju.

27. januar - Mednarodni dan spomina na žrtve holokavsta

Ljubljana, 27. januarja 2009 – slovenska Vlada je februarja 2008 sprejela sklep o obeležitvi 27. januarja kot nacionalnega Dneva spomina na holokavst. Odločitev temelji na Resoluciji Generalne skupščine Združenih narodov, sprejeti novembra 2005, ki jo je podprla tudi Slovenija. Resolucija je bila sprejeta v duhu spominjanja na zločine, ki so se zgodili v preteklosti in preprečevanja, da bi se ti ponovili v prihodnosti.

27. januar - dan osvoboditve največjega koncentracijskega taborišča Auschwitz - je tako postal dan, ki mednarodno skupnost opominja na to, da je bila posledica holokavsta poboj šestih milijonov oziroma ene tretjine takrat živečega judovskega prebivalstva skupaj s predstavniki številnih ostalih manjšin, tako nazorskih kot tudi ostalih. Na spominski dan žrtev holokavsta se tako z vsem spoštovanjem spominjamo vseh žrtev tega temnega obdobja človeške zgodovine. Holokavst je terjal tudi številne žrtve med slovenskimi Judi, še zlasti v Prekmurju, kjer jih je v predvojnem obdobju živelo največ. Skupno je bilo iz Slovenije v koncentracijska taborišča, kot so Ravensbrück, Auschwitz, Mauthausen, pa tudi posamezna delovna taborišča, prepeljanih približno 63.000 ljudi.

Dan spomina na holokavst pa ni le dan spomina na žrtve, temveč tudi na tiste, ki so holokavst preživeli. Šestdeset let po koncu holokavsta je spričo odhajajočih generacij preživelih dolžnost mednarodne skupnosti, da prepreči izgubo zavesti o grozotah, storjenih v času druge svetovne vojne, vedno večja. Resolucija OZN zato države poziva, naj razvijajo ustrezne izobraževalne programe, ki bodo omogočili ohranjanje zavesti o tem pomembnem zgodovinskem spominu, z namenom, da bi preprečili dejanja genocida v prihodnosti.

V tem kontekstu Slovenija od leta 2007 aktivno sodeluje v projektni skupini, ki si prizadeva za mednarodno sodelovanje na področju izobraževanja, spominjanja in raziskovanja holokavsta (Task Force for International Cooperation on Holocaust, Education, Rememberance and Research), z namenom, da bi ohranjali zavest o tem, da holokavst predstavlja svarilo pred nevarnostjo sovraštva, nestrpnosti in predsodkov. Ob pojavih raznih oblik diskriminacij, antisemitizma, rasizma in ksenofobije se danes zdi potreba po opominjanju še toliko večja.

Dan spomina na žrtve totalitarnih režimov

Ko so evropski poslanci obsodili totalitarizme, saj nekatere države še vedno omejujejo dostop do arhivov, da se ne bi videlo, koliko hudodelstev je bilo objektivno storjenih zoper človeštvo, se je Evropski parlament ozrl v resoluciji o evropski zavesti in totalitarizmu prav na omenjeno problematiko, dan 23. avgust pa predlagal za dan spomina na žrtve totalitarnih režimov. Bruseljska administracija mora uzakoniti tudi preteklost v tistem sociojuridičnem smislu, ki naj popravi krivice, obenem pa počasti vse mrtve s spominom, dostojnim človekove biti in bivajočega.

Tako so v tokratni sprejeti resoluciji evropski poslanci potrdili nasprotovanje totalitarnim režimom in poudarili, da je treba ohranjati spomin na preteklost, saj brez resnice in spomina ne more biti sprave. V omenjeni resoluciji kot svojskem memorandumu je izraženo obžalovanje, da tudi 20 let po padcu komunističnih diktatur v srednji in vzhodni Evropi številne države še vedno omejujejo dostop do dokumentov, pripominjamo pa dokumentirano komentatorsko, kako se prav tam sile kontinuitete bivšosti ali diktatur javno razglašajo, kakor da se je v zlikovskih režimih menda živelo bolje kot v EU: tovrstna zavajanja so kot vsakokratna predvolilna neumnost, ki naj bi bila z lažmi celo javnomnenjsko sprejemljiva, vsaj za kratek čas. Resolucija v tem smislu poziva države, naj odprejo arhive, med temi tudi tiste, ki pripadajo nekdanjim obveščevalnim službam, ob tem pa zagotovijo, da to ne bo zlorabljeno v politične namene. Silam kontinuitete je treba preprečiti ponovni vzpon na oblast, saj bi utegnile uničiti svobodo, neodvisnost, multilateralnost in celotno gospodarstvo.

Holokavst ima posebno mesto posebej v primerih, kjer so države fašizma in boljševizma uničevale množično: primeroma slovenska množična morišča in grobišča že v mirnodobnem času po 2. svetovni vojni, ko je vrhuška zaukazala množične poboje, znorelo maščevalno partizanstvo je poboje brez kakršnekoli sodbe izvajalo in klalo in streljalo, potem pa so si morilci skupaj oprali krvave roke in se nagrajevali z visokimi funkcijami in naslovi ter odlikovanji. Ob ostri obsodbi vseh zločinov proti človečnosti, ki so jih zagrešili totalitarni ali avtoritarni režimi, je v resoluciji poudarjeno, da je treba priznati, da ima holokavst med temi zločini posebno mesto. Značilno je namreč, da se je pojem holokavsta razširil v skupno svetovno pobijanje nedolžnih žrtev v novejši zgodovini, vzorec pa so nemška konclagerska delovišča in sovjetski uničevalni gulagi. Ko so poslanci pozvali še k oblikovanju podlage za evropski spomin in zavest, ki bi nudila podporo nacionalnim inštitutom za raziskavo totalitarne zgodovine, so politično utemeljili temeljnost človekovih pravic, s katerimi se človeštvo, seveda tudi v Evropi, dviga v nova obdobja skupnosti in družbenosti.

Nedvomno gre za vsaj dve vrsti razumetja prikritega holokavstnega iztrebljanja, namreč tudi vladno v totalitarnem jugoboljševizmu ali demokratično v Republiki Sloveniji kot samostojni demokratični državi. Doslej so bili v jugoslovanski vlogi predsednikov izvršnega sveta Boris Kidrič, Miha Marinko, Boris Kraigher, Viktor Avbelj, Janko Smole, Stane Kavčič, Andrej Marinc, Anton Vratuša, Dušan Šinigoj, sicer pa v samostojni Sloveniji že predsedniki slovenske vlade Lojze Peterle, dvakrat Janez Drnovšek, Andrej Bajuk, Anton Rop, Janez Janša in Borut Pahor v letu 2009... Celó v tem primeru je treba pregledati, kdo med oblastniki v jugoboljševizmu je vedel za žrtve, jih naročal ali jih naposled odobral, kako pa so bile žrtve jugofirerja presežno učlovečene in s pietetnim spominom... Poleg viktimoloških raziskav je treba imeti z vsemi žrtvami usmiljenje.

Posebej za slovensko poslanko v Evropskem parlamentu Ljudmilo Novak je sprejetje resolucije zgodovinskega presežka v obsodbi storilcev dejanj in v priznanju žrtev totalitarnih režimov pomenilo priznanje mednarodnega medvojnega in povojnega holokavsta, da je Evropski parlament prvič uradno in popolno priznal tudi državne zločine komunizma.

Vladimir Gajšek: Nič in čas, 2009

10 oseb išče spravo

»Demokracija zahteva kritične in poučene ljudi.« (Andreja Valič Zupan)

»Ni parlamentarne demokracije brez vsaj dveh samostojnih strank s tajnimi, svobodnimi volitvami. Zato hočemo, da prične kot opozicija takoj delovati Socialdemokratska zveza Slovenije!« (France Tomšič, 15. decembra 1987)

K pogovoru *Sprava v prostorih Udbe* (Družina, 15.2.2009) je treba pojasniti vsaj, da je sprava večkrat samo in kvečjemu izgovor za pojasnitev zamolčanosti, kar gre v prid vsaki totalitarni oblasti v njeni lastni somračni vlogi, ki pa se čezčloveško dviga nad čas in zgodovinske razmere v določenih krajih in okoliščinah. Vzemimo, da bi slovenska oblast začela lov na zločince komuniste, kakor so ujeli v Buenos Airesu tovariša, baje povsem normalnega in kakor pošgarsko razumnega nacizlikovca Eichmanna... - in ko bi pravna država Slovenija začela preganjati vse okrutne zločine jugoboljševizma po vojni?! Verjetno bi tokratni "nürnberški procesi" proti jugoboljševskim povojnim zločincem kot proti oblastnikom ustrezali spravni logiki urejanja vseh narodnoosvobodilnih zadev – tudi v letu 2009. Čeprav v Sloveniji ni smrtne kazni in zlikovcev ne bi obesili, kot so v Izraelu s smrtno sodbo nacionalno socialističnega partijskega tovariša Eichmanna, bi zadoščali pravosodni ukrepi. – Sicer z več zakristijskih strani že slišimo, kako da moramo ljubiti svojega sovražnika ali ubijavce slovenskih rodov, ampak proti tej milosti zahtevajo drugi spet milostni strel...? Pregon povojnih jugoboljševskih storilcev hudih kaznivih dejanj, od mučenja do umorov, je v Sloveniji nujen.

Neposredna osebna pričevanja kot "oral history" so pripovedi, ki zajemajo podoživeto, običajno tudi emocionalno napeto pripoved o osebnem ali družinskem ali drugem zgodovinskem dogodku ter so živi dokaz pričevanja dogodka ali dogajanj. To je zlasti pomembno za primere zgodb, ki so jih oblastniki v totalitarizmu izbrisali ali jih preprosto niso niti dokumentirali ter so verjetno zategadelj tudi izčrtani iz arhivov in kronik. Zato Študijski center za narodno spravo ureja in uresničuje raziskovanje, proučevanje, zbiranje in dokumentiranje različnega gradiva, pričevanj, pripravlja baze podatkov, videov, zvočnih in računalniških zapisov, izobraževalnih pripomočkov ..., sploh vse, kar služi kot zgodovinsko dokazilo ali dokumentarna zgodovinska vrednost historicizmov. Študijski center za narodno spravo je javni zavod z direktorico Andrejo Valič, magistrico novejšje zgodovine in doktorandko politologije.

Kdo je bil - podeželski - zdravnik Viktor Valič iz Preddvora?

Andreja Valič Zupan izreče, da je že povedala zgodbo nekega primorskega zdravnika, katoliškega intelektualca – ime mu je bilo Viktor –, ki je zaradi pritiskov fašističnega režima moral pobegniti v tedanjo Jugoslavijo...:

»... "Zaposlitev je dobil na Gorenjskem. Po enem letu se mu je pridružila žena Ivana z njunim malim sinom. Kasneje ju fašisti niti ob smrti njunih staršev niso več spustili v Italijo.

Ob izbruhu druge svetovne vojne je bil Viktor vpoklican v jugoslovansko vojsko. Po njenem razsulu se je v težavnih razmerah vračal domov na Gorenjsko in nadaljeval zdravniško delo.

Pri tem je doživljal hude pritiske nemških okupacijskih oblasti, ki so ga stalno nadzorovale in ovirale. Večkrat je bila policijska ura, a tudi ranjenci s te in z one strani, ki jim je pomagal.

Njegovega najstarejšega sina so vpoklicali v nemško vojsko in poslali v Francijo, v hišo so naselili nemško učiteljico, ponemčili so njihova imena ... Skratka, družina je bila v času nacizma deležna nenehnega nasilja te ali one vrste.

Viktor je nekega dne dobil mobilizacijski poziv partizanov.

Nanj se ni odzval. Verjetno se je s tem komu zameril. Maja 1948 so ga poklicali k domnevnemu bolniku.

Pod pretvezo so ga tako sredi noči zvalili iz hiše.

Usedel se je na kolo in se odpeljal s svojo zdravniško torbo.

Vrnil se ni nikoli ..."

Dolga leta je bila zamolčana in skrita. Šele ko sem odraščala, sem zvedela zanj. To je namreč zgodba mojega nonota in moje none; zgodba družine s štirimi sinovi, ki je čez noč ostala brez edinega hranitelja in je morala hkrati sprejeti lažno zgodbo o "nesreči pri delu", čeprav so vsi, tudi drugi domačini, vedeli, da se ni zgodila nikakršna nesreča, temveč umor.«

Zločini totalitarnih režimov, ki so sloneli na orožju in mučilnih orodij, so se posebej v vzhodnoevropskih političnomiličniških kot neostalinskih državah prikrižali, od Lenina v Sovjetiji do jugofirerja v Jugoslaviji, na Madžarskem, na Češkem in Slovaškem, v Poljski, v Albaniji, Bolgariji, Romuniji, Litvi, Latviji, Estoniji, v Vzhodni Nemčiji..., celo več, vsakovrstni zločini in umori so nekako še zmerom zamolčani. Dokumenti in pričevanja iz koncentracijskih taboriščih Teharje, Šentvid, Kranj, Škofja Loka in otroškega taborišča Petriček, kaj šele množična grobišča kot morišča v mirnodobnem času Jugoslavije na Slovenskem pričajo, ob konclagerju Goli otok idr., da se je povsod na teh krajih dogajalo zlo mučenja, da je otopela brezobzirna okrutnost uničevala človeška življenje.

Iz bibliografije Andreje Valič Zupan

1. Jakob nad Preddvorom, 1989, zbornik
2. Sv. Jošt nad Kranjem, 1991, monograf. publ.
3. Muzej kot vir poučevanja zgodovine, 1997, članek/sestavek
4. Poročilo o seminarju Sveta Evrope "Izobraževanje učiteljev zgodovine v evropskih deželah v demokratični tranziciji": Lviv, Ukrajina: 12.6. - 14.6.1997, 1997, članek/sestavek
5. Triglav : arheološki problem in vprašanja njegovih predstav: prispevek k preučevanju prvobitne staroslovenske kulture na območju jugovzhodnih Alp, 1997, strokovna monografija
6. Zdravnik Dr. Gregor Oglar, 1997, mentor razisk.nal.v SŠ
7. Obisk v Muzeju novejšje zgodovine, 1998 članek/sestavek
8. Dr. Viktor Valič: življenje in delo podeželskega zdravnika, 1999 , članek/sestavek
9. Elektrarne na Dravi nekoč in danes, mentor razisk.nal.v SŠ
10. Spomeniki 1. svetovne vojne, 2000, mentor razisk.nal.v SŠ
11. Nacionalno oblikovanje Slovencev in skandinavcev v letih 1900-1941 : nacionalno oblikovanje Norvežanov in odmev na Slovenskem, 2002, magistrsko delo
12. Stara imena Bleda, 2002 , mentor razisk.nal.v SŠ
13. Zgodovina na maturi 2004, 2003, učno gradivo
14. Drugo zborovanje učiteljev, 2004, članek/sestavek
15. Maturitetna romana 2005, 2004, priročnik
16. Stare dobe : zgodovina za 1. letnik gimnazij, Delovni zvezek, 2004, učbenik
17. Zgodovina na maturi, Delovni zvezek, 2004, učno gradivo
18. Četrto srednješolsko državno tekmovanje iz znanja zgodovine, 2005 , članek/sestavek
19. Letna konferenca in seminar Evropske zveze učiteljev zgodovine EUROCLIO v Latviji, 2005 članek/sestavek
20. Zgodovina na maturi, Delovni zvezek, 2005 , učno gradivo
21. Petnajstletnica slovenske osamosvojitve: seminar za učitelje: zbornik referatov, 2006 zbornik
22. Stare dobe : zgodovina za 1. letnik gimnazij, Delovni zvezek, 2006, učbenik
23. Zgodovina na maturi, Delovni zvezek, 2006 učno gradivo
24. Zgodovina na maturi 2008, 2007 učno gradivo
25. Nacionalno oblikovanje Norvežanov in odmev na Slovenskem, 2008, znanstvena monografija
26. Osamosvojitve Slovenije : priročnik za učitelje osnovnih in srednjih šol, 2008, strokovna monografija
27. Slovenian reflections on the formation of the Norwegian national and cultural identity until World War II, 2008, eng monograf. publ.
28. Stare dobe: zgodovina za 1. letnik gimnazij, Delovni zvezek, 2008 monograf. publ.
29. Zgodovina na maturi 2009, 2008, priročnik

Koncentracijsko taborišče Auschwitz

Auschwitz (poljsko Oświęcim) je bilo nemško koncentracijsko taborišče med 2. svetovno vojno. Samo taborišče je bilo razdeljeno na tri glavna taborišča in mnoge podružnice:

Auschwitz I. - koncentracijsko taborišče

Auschwitz II. - uničevalno taborišče (tudi imenovan Auschwitz-Birkenau)

Auschwitz III. - delovno taborišče (tudi imenovan Auschwitz-Monowitz)

Tako kot vsa druga koncentracijska taborišča je bilo tudi to pod Himmlerjevimi esesovci. Poveljnik taborišča je bil Rudolf Heß, kasneje pa Arthur Liebehenschel in Richard Baer. Na povojnem zaslišanju in v svoji avtobiografiji je Höß podal podroben opis delovanja taborišča. Leta 1947 je bil obešen na vhodu v krematorij v Auschwitzu I. Glavne na oddelku za ženske so bile Johanna Landefeld, Maria Mandel in na koncu Elizabeta Volkenrath.

Okoli 700 taboriščnikov je skušalo pobegniti, od tega je bilo približno 300 uspešnih. Običajna kazen za poskus pobega je bila smrt zaradi lakote. Družine tistih, ki so uspešno pobegnili, so bile aretirane in mučene, nato pa so jih pustili vsem na oči. Tako so poleg kaznovanja dosegli tudi zastraševanje.

Prvi taboriščniki so bili poljski politični zaporniki (728) iz Tarnów-a in sicer 14. junija. Prvotno je bilo taborišče namenjeno za internirane poljske intelektualce in člane uporniških gibanj, kasneje tudi za sovjetske vojne

ujetnike. Zaprti so bili tudi »običajni« nemški kriminalci in 48 nemških homoseksualcev. Tudi Židje so bili poslani v taborišča, začeni s prvo "pošiljko" iz Tarnówa. Hitro je bilo v taborišču zaprtih med 13.000 in 16.000 zapornikov, leta 1942 pa je število naraslo na 20.000.

Vhod je bil (in je še danes) zaznamovan s ciničnim napisom »Arbeit macht frei«, slovensko »Delo osvobaja«.

Esesovci so izbrali nekaj zapornikov, ponavadi nemške kriminalce, kot posebej privilegirane nadzornike drugih zapornikov. Imenovali so se kapo. Različni razredi zapornikov so bili tretirani glede na posebne znake na oblekah. Z Židi so na splošno ravnali najslabše. Vsi zaporniki so morali delati, nedelje pa so bile namenjene čiščenju, tuširanju in ni bilo nobenih delavskih obveznosti.

Težke delovne zahteve so skupaj z nezadostnim prehranjevanjem vodile k visoki smrtnosti med zaporniki.

Blok 11 je bil "zapor v zaporu", kjer so potekala kaznovanja za kršenje pravil. Nekateri zaporniki so morali preživeti več dni v celicah, ki so bil preozke, da bi lahko sedeli. Drugi so bili usmrčeni s streljanjem, obešanjem ali stradanjem.

Septembra 1941 so esesovci opravljali test s plinom (cianidom) v bloku 11 in s tem ubili 850 Poljakov in Rusov. Prvi poskus je bil opravljen 3. septembra 1941 in je terjal življenja 600 sovjetskih vojnih zapornikov. Snov, ki je proizvedla smrtonosni plin cianid, je bila prodajana pod znamko Zyklon B, ki je bil kristaliziran HCN, prvotno namenjen uporabi kot insekticid za uničevanje parazitnega mrčesa (uši, bolhe ipd.) v zaprtih prostorih. Plinska celica je delovala med letoma 1941 in 1942, nato pa je bila spremenjena v zaklonišče v primeru zračnega napada.

Prva ženska naj bi v taborišče prispela 26. marca 1942. Od aprila 1943 do maja 1944 je ginekolog prof. dr. Carl Clauberg opravljal poskuse sterilizacije na židovskih ženskah z namenom razviti preprosto injekcijsko metodo, ki bi jo uporabljali na Slovanih. Dr. Josef Mengele pa je istočano eksperimentaliral na dvojčkih. Zapornike, ki si v taboriščni bolnišnici niso hitro opomogli, so ubili s smrtonosno injekcijo s fenolom.

Taborišče je imelo od poletja 1943 celo bordel. Namenjen je bil nagrajevanju privilegiranih zapornikov. Nastopale so ženske, posebej izbrane za to, in nekatere prostovoljke ženskih zapornic. Večino slednjih so nacisti tudi posilili.

Auschwitz II (Birkenau) – DELO OSVOBAJA?! Birkenau - To taborišče večina preprosto pozna pod imenom Auschwitz. Bilo je prizorišče trpljenja sto tisočerih zapornikov in umorov več kot milijona ljudi, večinoma judovskega porekla.

Taborišče stoji v Brzeinki (Birkenau), približno 3 kilometre od Auschwitz I. Taborišče je bilo oblikovano po konceptu funkcionalizma.

Gradnja se je začela leta 1941 kot del "končne rešitve". Velikost konclagerja: 2,5 km x 2 km, razdeljen je bil na več delov, ti pa so se delili na polja. Tako polja kot celotno taborišče so bila obdana z elektrificirano bodečo žico. Nekateri taboriščniki so samomorilno skočili na smrtonosno električno žico.

Naenkrat je bilo v taborišču množično do 100.000 zapornikov. Glavni namen taborišča ni bilo izčrpavanje delovne sile, ampak iztrebljanje. Za ta namen je bilo taborišče opremljeno s štirimi krematoriji s plinskimi celicami. Vsaka plinska celica je bila narejena za 2500 ljudi naenkrat. Veliko iztrebljanje se je začelo 1942. Tovariš arijski pasjerejec H. Himmler je predvideval s svojim ljubljenim vodjo izginotje judovskega rodu in drugih manjvrednih ras v Evropi, kvečjemu bi lahko druge rase služile arijski.

Večina deportiranih ali izseljenih je prispela v konclager z vlakom, potovanja v lesenih tovornih vagonih so bila življenjsko povsem neprimerna in grozna.

Leta 1944 so železnico podaljšali v notranjost taborišča, predtem pa so zaporniki morali pešačiti od postaje v Auschwitzu do taborišča. Občasno so cele vagonne prispelih poslali naravnost v smrt, včasih pa so nacisti opravili selekcijo, pogosto pod vodstvom taboriščnega zdravnika, človeškega šintarja Josefa Mengeleja. Pri tej selekciji so določali, koga bodo ubili takoj in koga bodo najprej izkoristili kot delovno silo ali za eksperimente. Otroke so ločili od mater in jih skupaj s starimi ženskami, bolnimi in šibkimi poslali v plinske celice. Zaporniki, ki so preživeli selekcijo, so bili poslani v karantene, kjer so preživeli nekaj časa in sčasoma začeli delati za obratovanje taborišča ali pa so bili poslani v kakšna bližnja delavska taborišča. Del taborišča je bil rezerviran za ženske zapornice. V drugem delu, znanem kot Kanada (Kanada je takrat veljala za deželo neomejenih bogastev), so sortirali in shranjevali imetje prispelih zapornikov. Predmeti, kot so bančni izpiski, kovanci, nakit, drage kovine in diamante so iz »Kanade« poslali v državno banko / Reichbank v Berlin. Tisti, ki so bili izbrani za usmrnitev že ob prihodu, so bili poslani v eno od štirih plinskih celic ali pa v krematorij.

Oba krematorija (Krema II in Krema III) sta imela podzemno slačilnico in plinsko celico, ki je sprejela tisoče ljudi. Da bi se izognili splošni paniki, so žrtvam rekli, da jih peljejo na prhanje; da bi to dejstvo podkrepili, so v celice celo namestili tuše, ki pa nikoli niso bili povezani z vodovodom. Žrtve so se morale sleči do golega, svoje imetje pa pustiti v slačilnici na mestu, ki naj si ga zapomnijo, da bodo stvari hitreje našli, ko pridejo ven. Ko so bile žrtve enkrat nepredušno zaprte v plinskih celicah, so vanje skozi luknje v stropu spustili strupeni plin Zyklon B. Po končanem pomoru so v celice poslali taboriščnike, imenovane posebna komanda / Sonderkomandos, da so trupla prenesli v drugo sobo, kjer so jih zažgali.

7. oktobra 1944 so židovski Sonderkomandosi organizirali upor. Ženske zapornice so iz tovarne orožja pretihotapile strelivo in krematorij IV je bil delno uničen zaradi eksplozije. Potem so zaporniki načrtovali množični pobeg, vendar so skoraj vse od 250ih udeležencev upora kmalu ubili. Drugi zaslužnji zaporniki so v taborišču preživeli manj kot leto dni zaradi težkih življenjskih pogojev.

Konclager *Birkenau* je bil osvobojen **27. januarja 1945**.

Novembra 1944 so Nemci razstrelili plinske celice z namenom, da bi prikrili svoje zločine pred napredujočimi sovjetskimi silami. Podobno so tudi italijanski fašisti po razsulu imperija brž pospravili taborišča, tam pa so postavljeni še danes le spomeniki z imeni umrlih konfinirancev – taboriščnikov. Na jugoslovanskem otoku Goli orok, ki je bil strašni konclager jugofirerjevih oblastnikov, so ostale sledi taborščaoпустelo ohranjene.

Po vojni je taborišče služilo kot zapor Narodnega komisariata notranjih zadev skoraj vse leto 1945, potem pa je še nekaj let ostal kot kraj obupa. Najdejo se nori pristaši državnega nasilja, ki so menili, da je konclager Auschwitz samo turistično sovjetska finta, ki so ga zgradili stalinisti!?

Poljska vlada se je potem odločila obnoviti Auschwitz I in ga spremeniti v muzej v čast žrtvam nacizma. Nekaj so sicer morali prirediti zaradi povojnih sprememb, ki so se zgodile pred ustanovitvijo muzeja. Tako so na primer zgradili plinsko celico, čeprav je ob koncu vojne ni bilo več. Auschwitz II, kjer so zgradbe začele razpadati, so ohranili, vendar pa ga niso obnavljali.

Spomeniško varstvo - finančne težave muzeja Auschwitz-Birkenau in drugod

Ko se spominjajo Auschwitz / Oswiecima, ugotavljajo, da je drhalna oblast nemškega proletkulta z Adolfom Hitlerjem in delavskopartijskim socializmom dosegla ne le moralno, ampak tudi fizično dno uničevanj človeškega dostojanstva in življenj. Auschwitz se sicer v spomeniško-varstvenem urejanju že ruši, saj ga ne nadgrajujejo in ne izboljšujejo arhitekturno-urbanističnega ohranjanja prisilno delovnega taborišča kot konclagerja smrti.

V Auschwitzu se provizorično dogaja odsev industrialstva, ki s kapitalom ne kaže kaj posebnih interesov za varovanje arhitekturne dediščine taborišča smrti. Taborišče-muzej, ki ga vsako leto obiše precej vojnoglednih turistov, namreč propada, Poljska pa nima denarja za obnovo ostankov tega proslulo znanega in gotovo najhujšega koncentracijskega taborišča.

27. januarja 2009 je minilo 64 let, odkar je sovjetska Rdeča armada osvobodila koncentracijsko in uničevalno taborišče Auschwitz-Birkenau, groza podoživetosti ni zbledela po še tako hudih vojaških zaporih, ko so kdaj tudi logeraši dobili naposodo službeno pištolo in ustrelili katerega od esesovskih rabljev in kakšnega kapoja, kar so izvršili mirno. Konclager Auschwitz-Birkenau, ki so ga v 50-ih letih 20. stoletja spremenili v muzej, je bil ob mednarodnem dnevu spomina na holokavst spet v središču pozornosti svetovnih medijev, medtem ko se zanj svetovni donatorji zanimajo malo manj, tako da upravitelji muzeja opominjajo, da bi potrebovali vsaj okoli 50

milijonov evrov, da bi lahko izpeljali le nujno potrebna obnovitvena dela. Rekonstrukcija konclagerja Auschwitz-Birkenau je seveda nujna, kljub nekaterim fanatično norim mnenjem, da so si to taborišče izmislili Sovjeti!

Nezanesljivost evropskih držav v odnosu do teh strašnih prostorskih muzealij je razvidna, podobno se dogaja z Golim otokom..., čeprav je bila kot prvi korak k zagotovitvi vsaj deleža potrebnega denarja določena ustanovitev posebnega sklada: glavnico v znesku 120 milijonov evrov bi muzejska uprava naložila tako, da bi muzej iz tega vira dohodkov na leto dobil okoli 5 milijonov evrov. Na Poljskem vendarle upajo, da bo nekaj sredstev primaknila tudi Evropska unija. Evropske države skrbijo največ za tako imenovane državne razstave. Vsaka izmed držav, katere državljani so bili med žrtvami Auschwitza, je namreč uredila in se predstavlja s svojo majhno razstavo, zato v muzeju tožijo, da so nekatere izmed teh postavitvev tako imenitne, da je glavni muzej v primerjavi z njimi videti prav uborno in zastarelo.

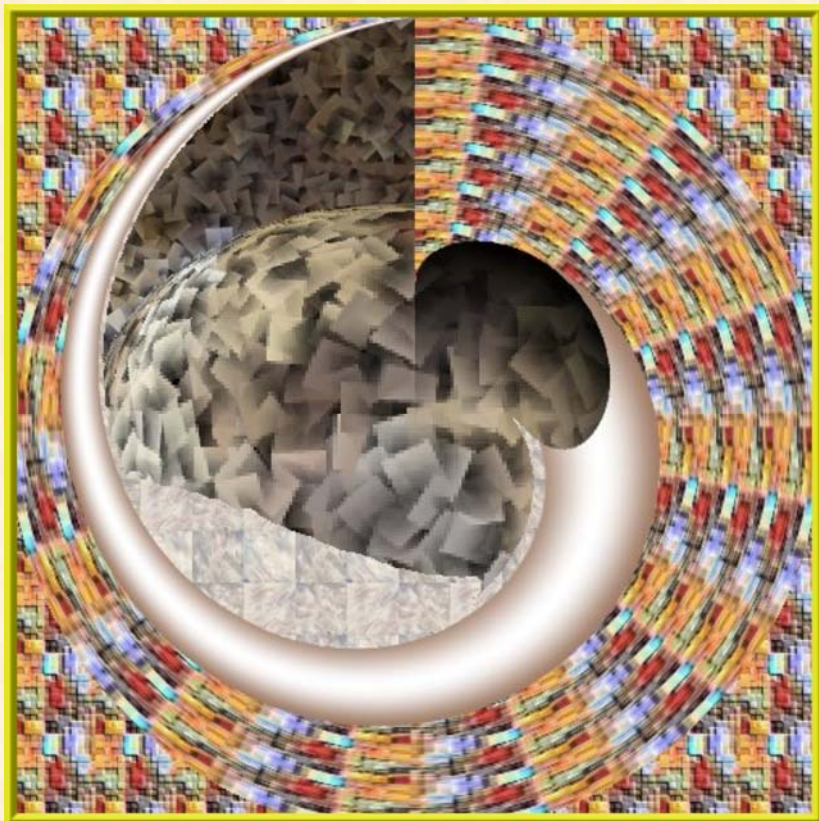
Podtalnica najeda mesto pasjerejca Heinricha Himmlerja, kar kaže, da za Auschwitz-Birkenau v urbanističnem projektu ohranjanja spomeniško varstvenega kompleksa ne morejo več skrbeti. Glavna grožnja za muzej, ki se razprostira na 200 hektarjih in obsega 155 stavb in 300 ruševin, je namreč visoka podtalnica, ki že najeda temelje objektov. Med prizadetimi stavbnimi sektorji so tudi ostanki krematorija, glavnega dokaza o strahovladi in pošastnem postopanju nacistov oziroma sil jurišnih oddelkov, ki so bile s svojim vodjem Heinrichom Himmlerjem na čelu odgovorne za končno rešitev Judov in drugih pripadnikov kakor manjvrednih rasnih narodov, torej kot primerkov množično odvečnih oseb. Kot izvajalci končne rešitve judovskega vprašanja po Hitlerjevem izpopolnitvenem načrtu čistorasnega socializma so esesovci s prisilnim delom v letih vojne zasužnjili, mučili in pobili okoli 12 milijonov ljudi. To pa je tako neizmerna, že nepojmljiva cifra, da je razvidno le še, kako natančno je po kazenskih postopkih v tovarnah smrti delalo

nacistično nemštvo – nedvomno so bili tudi samoupravno socialistično s kapoji in lastnimi taboriščniki skozi sistem in organizacijo sestavljenega suženjsko združenega dela nadvse učinkoviti, smrtonosno zanesljivi in mučilno učinkoviti.

Pri restavriranju Auschwitza se kot edina težava ne izkazuje pomanjkanje sredstev za spomeniško varstvo – muzealije uničenja pa ne smejo propasti, kajti dokumentarna vrednost pogojuje svojo zahtevnost obnovitvenih del. Kot pove direktor muzeja Piotr Cywinski, v primeru Auschwitza ne gre za ohranjanje običajne arhitekture, ampak za nekakšno skrpano gradnjo, za obnovitev pošastnih razmer kot spominskega ostanka, torej številne objekte, ki so bili tako ali drugače pojmovani kot bolj ali manj provizorične stavbe, ki naj bi jih po izvršitvi naloge esesovcev podrli.

S financami muzeja Auschwitz-Birkenau upravlja svet muzeja, v katerem sedijo strokovnjaki za holokavst in ljudje, ki so preživeli holokavst oziroma šoa, in ti vsako leto razpolagajo z blizu 3,2 milijoni evrov, ki jih muzeju namenja poljska vlada, nekaj denarja pa se nateče tudi od vstopnin in prodaje spominkov ter iz nekaterih virov iz tujine. Gre torej za – holokavstni turizem... Vendar omenjeni turistični prihodki kot finančni viri, četudi vsi priznavajo, da gre v primeru Auschwitza za muzej mednarodnega pomena oziroma za muzej celotnega človeštva, zaležejo le za pičlih pet odstotkov vseh dohodkov muzeja. Obisk poljske turistične znamenitosti se lahko čuti v globalnem temnem spominu na 20. stoletje in njegove strahote. Ali bodo tudi druge države odprle podobne muzeje – konclagerje, politične zapore in gulage, od nekdanje Sovjetije do Jugoslavije..., pa je odprto vprašanje, ki terja od EU mogoče pozitivne odgovore. Kajti mesta mučenja in smrti so bila razsejana tako leninsko-stalinsko kot titinsko in po vzhodnoevropskih državah socializma, prej tudi vseh nacifašističnih taborišč. Obnavljanje skrpane gradnje konclagerja Auschwitz-Birkenau pomeni pravzaprav

opozorilo, da naj vest človeštva ne zaspi tostran in onstran bodeče žice in puškinih kopit...

Vladimir Gajšek: Zid objokovanja, 2009

II.

Molčeči kriki ob Hudi jami

V razmišljanju o državnem terorizmu v času jugoboljševizma, vzhodnoblokovskih diktatorjev, sovjetskega leninizma-stalinizma do brežnjevizma in čez, v kitajski tako imenovani kulturni revoluciji ali z "bando 4-ih", v polpotizmu ali v južnoameriških diktaturah te in one sorte, tudi v bližnjevzhodnih nasilnih maščevalnih islamizmih... je bilo mogoče – tudi slovensko jugofirersko povojno pobijalsko označeno in z masovnimi grobišči zaznamovano - pozornost usmeriti le v pomen sociopolitičnih, viktimoloških, celo po svoje pridelanih pravni(ški)h interpretacij, nanašajočih se le na pomen črno-belih preslikav tragedij razčlovečenosti ali v razmerjih med zmagovitimi, močnimi rablji in nemočnimi, največ civilnimi žrtvami. Kakor da se gorko krvavo in krvohlepnomaščevalno nasilje v slovenskih povojnih pobojih sproti odmika svoji količkaj razumni razlagi, namreč v ideologiji marksizma-leninizma ali stalinizma-titoizma, poleg ziheljanščine in kardeljščine in drugih zamolčevavcev pokolov, se zdi le poglobitveno v odkritju novih grobišč, da je treba reinterpreterirati vso dosedanjo zgodovino socrepublike Slovenije. Kot da nam slovenska novoveška zgodovina ne privošči nobenega oddiha, se zdijo odkritja novih povojnih slovenskih zverinskih pobojev in povojne mirnodobne okrutnosti, ki se povsem razhaja sicer z obče zgodovinskimi čitankami tega časa. Odnos, ki ga v razčlovečenosti sama zgodovina novoveško zanika, se skriva v dejstvu, da ne gre za obrednočloveške žrtve za uspeh žetve in lepega vremena, marveč za strahotno krivično nesorazmerje do slovenske bitnosti same po sebi: samovoljni dosežki revolucije so se stekli v diamatsko reformacijo vse dotedanje bivšosti in v prekvalifikacijo medčloveških razmer na Slovenskem, namreč od leta 1945 do 1991. Čeprav se zdaj jeziki zgodovinarjem, sociologom, socialnim psihologom, vojaško vojnim psihiatrom, pedagogom, socialnim in drugim

filozofom jecljavo zapletajo, saj so mogli šušmariti poklicno o partizanstvu in jugofirerstvu skoraj pol stoletja v dodatnih nizih potvorb, v samoodtujtvi ali izginjanju dokumentov, sklicujoči se na marksizem-leninizem itd. in vse nazaj do takega ali drugačnega hegeljanstva, pa se je pogled na življenje scela slovensko spremenil prav z odkritjem vse novih in novih množičnih izkopov grobišč domala na vsaki pedi slovenske zemlje... Vse ideologije so se namreč v Hudi jami in njenem najdišču v Barbarinem rovu ter dlje izgubile v znanem zanikujočem determinizmu, a tudi v sledi spomina na dehumanizacijo in neverjetno kriminalnost povojnih partizanskih oblastnikov. Toda ne gre le za kvantitativne določitve povojnih jugoboljševiških serijskih zločinov v Sloveniji, temveč tudi za njihovo ustrahovalno kvaliteto.

Pričevanja žrtev socialistične revolucije so pokazala, da je bil jugoboljševizem utemeljen na krivičnem zlu, katerega kamni so bili politični zapori, razlastitve premožnih, uničenje kapitala, nadomestek meščanstva z ljudstvom, uničevanje kmetstva ipd. Po vseh dotedanjih reformah na Slovenskem, vključno že od absolutizma cesarice Marije Terezije ali Jožefa II. , nadalje z gradnjo železnice od Dunaja prek Maribora - južne železnice! - Celja, Ljubljane (1849) do Trsta (1857) ali s krakom tudi do Zagreba in Siska (1861), kar je pomenilo nedvomno veliko prometno gradnjo in revolucijo ter zaton furmanstva, je tudi vsaka nova reforma na tem ozemlju ostajala gospodarsko zavezana – davkariji, državni oblasti, sodnji in policiji ter vojaštvu. In če štejem, da je bil 7.9.1848 vsaj formalno odpravljen fevdalizem s sprejetjem zakona o zemljiški odvezi, kar se je zavleklo sicer v pragmi kmetstva vsaj skoraj za deset do dvajset let, je socialistična odprava dne in bajtarstva pomenila komaj kaj manj kot uresničitve omenjenega zakona. In če so leta 1851 v državi na Slovenskem šele uvedli orožnike, je skrb za javni red in mir prešla z grajskih hlapcev, dotedanjih uradnih slug in kvečjemu v posebnih primerih vojakov na tovrstno državno službo... Tudi mešani politično-sodni okraji šele v socializmu niso bili morebitna novost, saj so bili vzpostavljeni na deželni ravni v Gradcu in Trstu s cesarskim namestnikom, v Ljubljani in

Celovcu pa z deželnim predsednikom... Igra federativne balkanske kakor republike in njenega federalizma je bila scela podrejena jugofirerjevimi potezami, sprva potezami kompartije, nadalje preimenovane v zvezo komunistov – z vsemi pritisklinami raznih zvez, od zveze sindikatov do zveze borcev ali socialistične zveze delovnega ljudstva in zveze mladine itd.; kaplarski jugomaršal je samo nadomestil svojega socialističnega, prav tako v 1. svetovni vojni bojujočega se tovariša, ki je v letu 1939 sicer v Berlinu podpisal s Sovjeti mirovni pakt (Molotov – von Ribentrop)..., delil pa je naslove in funkcije kot vsi dotedanji vladarji, kar je ustrezalo posebej razmeram ne le druge Jugoslavije, ampak zlasti implicitnemu političnemu prepričanju, da je dokončno zmagal svetovni socializem in da zato ostrina v idejnem pogledu postane bistveno pomembna in določujoča: univerzalno veljavni skupni imenovalci take politike je bilo odstopanje od človeškosti v razčlovečenje, a v interesih delovnega ljudstva zase, ko je takšna zgotovitev sicer primitivne moči na periferiji prešla v vplivna območja znanih parol in fraz partijnosti in revolucije. Revolucija je postala implozivna eksplozivnost nasilja, ki naj traja v nedogled in vse do samouresničitve države v nekakšni kakor pračloveški in mitski brezrazredni družbi. Kalno samorodna domovina je bila pijana od zmage in priložnostno zaukazane svobode, pod pragom zgodovinske in socialne in pravne bivanjske predrugačenosti in pozornosti pa je še danes mogoče identificirati – množična povojna grobišča. Grobišča povojnih moritev so največja dosedanja nacionalizacija, celo več, so uspešno izvedena ena sama agrarna reforma. "Vse po planu" – torej z načrtnim uničevanjem vseh in vsakogar, ki bi utegnili morda nasprotovati jugofirerju in njegovi kompartijski oblasti. Dovoljena je bila samo in le notranja domovina, stiki s tujino so bili ne le telefonsko nadzorovani, temu so lahko sledile tudi lažnive obdolžitve ter montirani sodni procesi. Pasjeglave oči so studno zrle v vsak dom in vsakdanje klavrna groteska svobode je ovohavala vsakogar, ki bi utegnil kaj izreči že zoper kompartijske programe in druge ideologizirane bebarije, s čimer so se oblasti rešile realsocialistično najprej

stare inteligence, posebej pa katoliške cerkvenosti. Če je tovrstno enostransko jugoslovansko ustrahovanje zbuvalo na drugi strani veličinske državne predsodke, pa se je vendarle zakoreninilo v dušo slovenskega naroda. Vlade se menjajo, država ostane...

Kdor bi oblastnike, ki so parolarsko prelajali slovenski svet, bevskljali pa na sestankih z vlačugarskimi kuzlicami v svojem enoumju ali enopartijnosti, obdolžil kriminala in poživljenosti, bi ga brž, tudi brez sodbe, obtožili vsaj kolaboracije... s komerkoli, ki ni bil socialistično balkanoiden, velesrbsko jugoslovenarski ali pasje mlaskavo udbovski kot krvoslednik... Tudi pedagoški kadroviki so vodili svojo tovrstno politiko zaplankanosti in umika v jugoslovanski pesjak, ki je v letu 2009 še zmerom nekakšna belgrajska "hiša cvetja" ali udbopasji klošmerl. Opredelitev teh kriminalcev, da jih je baje obvladovala le povojna "histerija", ne vzdrži resnice, saj je belgrajska vrhuška z jugofirerjem na čelu odločala o življenju in smrti narodov. Vse jugoslovanske vélike ribe, rečeno metaforično zgodovinsko, so bile gnile in so v trebuh stlačile 6 republik in 2 tako imenovani soc"pokrajini"...

Neodžejana žeja

Ko je pripovedoval mestni odločilni pravnik, kako je peljal po vojni v poletnem vrelem blatu nekega nemškega vojaškega uklenjenega ujetnika, je kazal svojo pripadnost jugofirerski ideji... Nemškega vojaka je vodil tako rekoč uklenjenega kot na povodcu, sedela sta v vagonu 2. razreda, menda kar sama, sicer bi lahko kdo nemškega uniformiranca še mimogrede potovalno zahraklano pljunil, ostro zavedno boksnil, bi ga kajpak tudi z vso silo brcnil – kamorkoli pod pasom, tako pa je varoval, tedaj še 17-letnik, svojega uklenjenega, sicer na smrt izčrpanega nemškega jetnika... In se je slovenski vodnik in stražar še shvaličil, kako da onému ni dal niti požirka vode, čeprav je jetnik omedleval od žeje in verjetno od neprespanosti..., v tej strašni žejni nespečnosti je moledoval vsaj za kapljico vode... »Ampak mu nisem dal, niti kapljice ne!« se je hvaličil ta, ki je potem na sodnji javno nalagal organom odkrivanja kaznivih dejanj – ljudski milíci - ukrepe za odkrivanje kaznivih dejanj in zbiranje dokazov ter izsleditev storilcev ali je usklajeval in usmerjal njihovo delo, pred sodiščem pa zahteval kazensko preiskavo, sodeloval v preiskovalnih dejanjih in vlagal obtožne akte, jih zastopal socialistično na glavni obravnavi, skratka v dogovorih s kompartijskim občinskim sekretarjem tudi mestnoodločilni oblastnik... V spominih na tisto hudo in žgočo jetnikovo žejo je pripovedovavec srebnil zdravilni čaj, ki mu ga je pripravila žena... Okrutnost so šteli uniformiranci tik po vojni za zavestno narodno zaslugo in pridobitev revolucionarne moči nad uklenjenimi ali mučenimi... Verjetno je bil potem, ko je bil jetnik oddan "sodišču", tudi nadalje mučen in ustreljen, morda pa je čudežno preživel... Partizanske povojne oblasti so svoje mlade kadre preverjale, ali so dovolj objestno samozadostni, da so sposobni upravičiti sleherno nasilje nad vsakim osumljencem vnaprej.

Kdo je kriv?

Subjektivna krivda storilcev zverinskih pobojev po vojni, torej v mirnodobnem času, se stopnjuje... - do katere mere bo še narodno vzdržno in poobčeno, da ta krivda ne prehaja na vse slovenske ljudi polpreteklosti in zdajšnjosti?

Ob neizmernih zverinstvih jugoboljševiškega povojnega partizanstva in ob uničevanju vsega živega, kar bi vsaj utegnilo škodovati jugofirerju in jugoslovanski diktaturi v Sloveniji je neizprosnost uničevalcev segla v osorno nadutost nad vsem in vsakomer, ozka klika pod velesrbstvom je na ta način zavladata tudi v povojni Sloveniji, vse do sesutja zvezne države. Pravniki so pisali sicer še naprej pridno zakonike, odredbe, predpise in podobno, - tudi časnikarji so javno poročali v dnevnikih rubrično, čeprav le pod strogo cenzurnim nadzorom, filmske, nato tv novice so poročale o dogajanjih doma in po svetu (z opozorilom, da na primer zasebniki ne smejo imeti tv krožnikov-anten! – saj bi tako preveč lahko lovili tuje oddajne postaje ali zašli zategadelj pod slab zahodni vpliv), - deloval je cestni, železniški, celinskovodni, pomorski in pozneje letalski promet, ptt..., - organizirali so slovensko zdravstvo v klinikah, dispanzerjih, ambulantah..., enako je delovala veterinarska služba, - delovalo je do znorelosti potuhnjeno skačurjeno slovensko šolstvo, tudi z določnimi izjemami, - založbe so izdajale knjige in revije...; delovala so sodišča, prezapolnjeni so bili politični zapori in socialistični konclagerji, delovale so kakorkoli delovne organizacije pod nekakšnim ideologizirano logorejnim zakonom o združenem delu, ki je zagotavljal sicer pravico do abstraktne sreče, a brez kakršnihkoli moralnih in poštenih konceptov, le tako, da bi se naj proizvajalci združevali kot lastniki strojev v nekakšne enote – organizacije združenega dela, kjer bi si kar sami

izplačevali plače, si delili stanovanja, odločali o ekonomski politiki podjetij, torej sestavljenih organizacij združenega dela in podobno. Ubijalsko povojno jugofirersko kot stalinsko podjetje v Sloveniji je bila industrija smrti, mučenja, privilegijev mučiteljev in ugonobiteljev... - tovarne lumpensproletariziranega jugomaršalskega sovraštva, delujoče po načelu maščevalnosti in totalnega kot revolucionarnega revanšizma. Učinek pa je bil prav nasproten: ustrahovano slovensko ljudstvo pod državnim terorjem ni nahajalo niti političnih rešitev, saj se ni moglo otresti stalinskega jugorežima, ne oznovskih ne potem udbovskih ter jugosoldatesknih represij.

Kaj vemo več o slovenskih povojnih pobojih, ki so jih izvršili partizanski morilci kot vojni zločinci, je treba ob vsakih novih izkopaninah množičnih grobišč prevetriti zgodovinsko, pravno, etično, da se potrdi dejanska samostojnost slovenske pravne države. Tukaj deluje prej še sveži zgodovinski pomnež, ki se že vključuje v celostni globalni zgodovinski spomin. Na podlagi rezultata plebiscita (23.12.1990) je bila 26.6.1991 razglašena samostojnost Slovenije. S to razglasitvijo je bilo mogoče spregovoriti o rečeh, ki jih je skupna država federalno uvajala kot državni terorizem in vse do dokončnega sesutja zamolčevala, kar je kričalo v slovensko in jugoslovansko nebo. Ob prvih razpravah o demokraciji se je uveljavil tudi novi kot demokratični diskurz, ki so ga znali nekateri tvorno izkoristiti ne le sebi v prid, ampak za količjak avtonomno nadaljnjo ohranitev slovenstva.

Grobovi so tulili, politika je molčala... Prvič je bila Slovenija samostojna država, z glavnim mestom Ljubljana, svobodna domovina evropske celine v zgodovini sveta. Jugosoldateska in velesrbstvo starih udbomafijjskih sil sta začela proti samostojni slovenski državi surovo vojno v dneh od 27.6. do 7.7.1991... Potem je jugosoldateska začela eno najbolj krvavo podlih vojn na ozemlju skupne države, agresor je bil velesrbski in partizansko pročetniški živelj sodrge, ki je uničeval življenja in dobrine, le da bi interesno vladal kot posebna oblika jugoboljševizma še naprej: toda Slobodan Milošević, titinski

Srb, je umrl za zapahi v tujini, enako so ujeli R. Karadžića, znanega mučitelja in smrtnega sovražnika Albancev še v času, ko se je preoblačil v vojaškega psihiatra v Sarajevu..., in čeprav je vojni zločinec deloval pod krinko v Srbiji, so ga vendar predali mednarodnemu sodišču za vojne zločine v Haagu. Kar je počelo komunistično ali jugoboljševiško srbstvo pod generalom Mladićem in Karadžićem v novih balkanskih vojnah do leta 1995 ali daytonskega sporazuma, od Srebrenice do vsaj 30.000 posiljenih Bosank, od klavsko napadenega Vukovarja do napada na Sarajevo ali Dubrovnik..., se je dogajalo tudi po 2. svetovni vojni pod zlikovsko zglednim ključavničarskim jugofirerjem.

Diskurz tostran in onstran

prepričanj – o zverinskih pobojih po

2. svetovni vojni

Veriga nevednosti o slovenskem povojnem holokavstu je očitno pretrgana... V tem kontekstu je bil (Ljubljana, četrtek, 26.03.2009) molk pretrgan, ni bil več nekakšen kakor dogovorjen ali zarotniški molk, kaj šele molk pobitih... - Za povojne poboje »sem vedel, vendar ne čutim nobene krivde, da o tem nisem govoril,« je na seji glavnega odbora svoje borčevske organizacije dejal Janez Stanovnik, nekoč Kardeljev tajnik, in kot je dodal, se je zavedal, da bi odpiranje tega vprašanja pomenilo odpiranje ran, nadalje pa še, da cilj hostnikov ni bila zgolj osvoboditev, ampak menda tudi socialna revolucija, izgradnja novega družbenega reda, v vednosti, da noben nezastarljivi zločin ni nobena socialna revolucija in nobeno pobijanje ne more ter ne sme biti kot uničenje morebiti izgradnja novega družbenega reda. Zgodovine se ne da preprosto preventati z ideologijo in ne s parolami, ko gre za generacijo, ki zapušča sceno bivšosti v samostojni slovenski državi. Kajti nedvomno so člani društva borčevstva – slovenski državljani.

Tako je pojasnjeno, da je Janez Stanovnik za poboje vedel - kot navaja v svojem političnem poročilu o borčevski organiziranosti za leto 2008 -, ampak da je zanj težko govoriti, pa vendar mora vseeno povedati - tako menda z obujanjem povojnih pobojev prihaja do odpiranja starih ran, prav tako za poskus rehabilitacije kolaboracije, kar je štel nekako kot upokojenec za nedopustno in tudi zategadelj sam ne vidi možnost, da bi v narodu lahko prišlo do nagle sprave. Obenem je še kakor prepričan, da so imeli poboji baje legitimiteto pri takratnih zahodnih zaveznikih; celo več, v zvezi s tem je

navedel sestanek predstavnika takratne angleške vlade v Londonu, duhovnika Alojzija Kuharja – brata pisatelja Prežihovega Voranca -, pri čemer naj bi mu slednji izrekel, da so se "zavezniki odločili, da bodo vse kvizlinge vračali v dežele, kjer so povzročali zločine". Preverljivost tovrstnih izjav je dvomna. Res pa je, da se zdaj vali krivdo s strani slovenskega partizanstva prav na angleške zaveznike, ki so pod pretvezo, da pošiljajo vojne ujetnike v italijanska taborišča, izročali ujetnike jugofirerskim klavcem oziroma serijskim morilcem. Ali je torej krivdo mogoče stopnjevati še s sosterilci, namreč z angleškimi zavezniki, je spet novo vprašanje.

Bolj kot gotovo dandanes bivši partijski borci na Slovenskem poboje obsojajo, kajti pobitim sploh ni bilo sojeno, kaj šele pravično sojeno, čeprav izražajo v društvenem sklopu dvom, da bi bili med pobitimi vsi nedolžni. Hkrati pa si, kot je bilo rečeno, prizadevajo razumeti bivši hostniki okoliščine, v katerih so se poboji dogajali, ko so zgroženi ob množičnih pobojih.

Zgodovinsko urejanje pobojev prehaja v policijski pregon in na področje slovenskega sodstva, kazenskega prava... Kdo zbira dokaze zoper storilce povojnih pošastnih in nezastarljivih zločinov? Janez Stanovnik je bil povrh po svoje kritičen do Študijskega centra za narodno spravo in kriminalistično preiskavo povojnih pobojev z imenom Sprava, saj je glede centra le menil, da je to center za rehabilitacijo kolaboracije, ki hkrati izdaja literaturo, ki blati hostnike pa revolucijon, češ, pri da gre akciji Sprava za kopanje razdora. Ali z drugimi besedami; zdaj se razmerje med povojnimi zločini in partizanstvom ne prenaša na slovenski narod, marveč na jugofirerjev stalinizem in jugoslovenarstvo druge Jugoslavije ter politično terorističnega enoumja. Nobena zmaga v bitki ne konča vojne – dokler domobrani ne podpišejo kapitulacije, pa bo državljanska vojna ves čas v zraku.

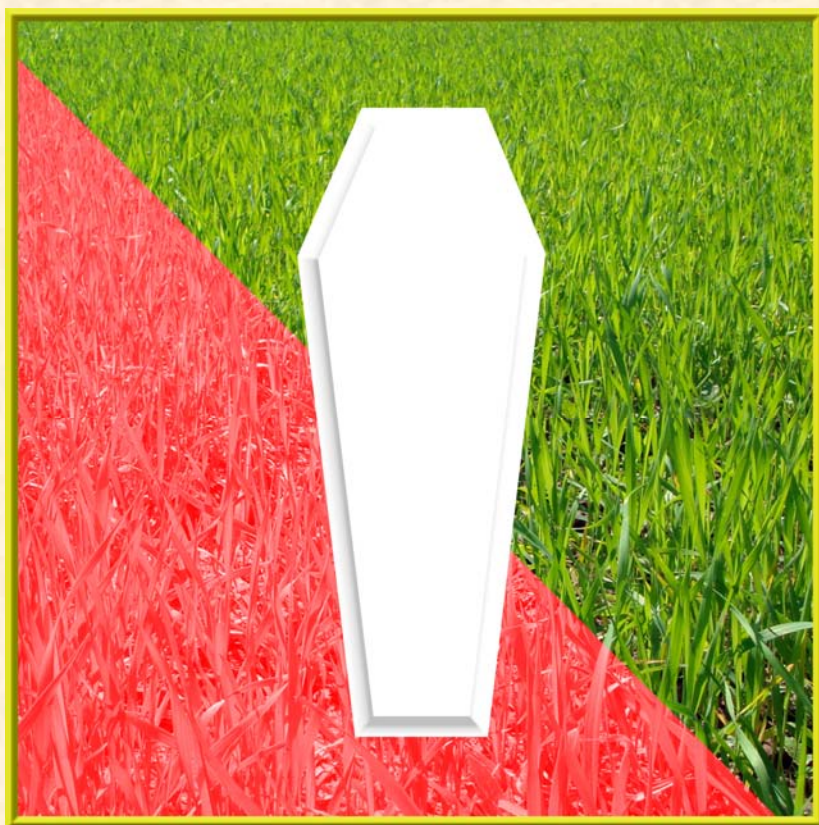
Tukaj je statistično mogoče navesti vojno bilanco vsega hudega v Sloveniji: - nemška zasedba pod Hitlerjem:

- ❖ registriranih je vsaj: 600 grobišč,
- ❖ v hosti partijno odvisni ali padli partizani: 27.000,
- ❖ ubitih civilistov: 36.000,
- ❖ padlih pripadnikov partizanskih enot: 3.500,
- ❖ mobiliziranih v nemško in partizansko vojsko, skupno: 12.000 – od tega 1.000 nemškega rodu,
- ❖ pobitih 550 ljudi judovskega porekla,
- ❖ izseljenih na Balkan: 80.000 slovenskih ljudi, - od tega smrtnih žrtev na begu: 2.000,
- ❖ nemški okupator je zaprl: 40.000 ljudi,
- ❖ vpoklicani fantje in možje v nemško vojsko (ajnrikani): 30.000 do 40.000,
- ❖ deportirani v konclagerjih in drugih taboriščih: 15.000,
- ❖ ustreljenih talcev: 3.400;

italijanska zasedba pod Mussolinijem:

- ❖ obsojenih: 13.000 ljudi, - od tega na zaporne kazni: 3.500 ljudi,
- ❖ ustreljenih talcev: 145,
- ❖ pobitih romskega porekla: 160, v Ljubljanski provinci, uničili so družine partizani.

Treba je vedeti, da je jugofirerjev režim po vojni zdesetkal slovenski narod in pobil več ljudi na slovenskem ozemlju kot Hitlerjev nacionalno socialistični režim. Jugoslovanska konclagerja v Šentvidu nad Ljubljano in na Teharjah sta po dobljeni zmagi v Sloveniji uničevala več neoboroženih, kot prej pod okupatorji: titinski naklep poboja slovenskega naroda je pomenil nadaljevanje zgolj državljanske vojne v imenu jugoslovenarstva in stalinizma.

Vid Gajšek: Krstka, 2009

V živi grozi Hude Jame

Ali kdo sumi, da se hudodelstvo po vojni, torej še v letu 1945, ko je bila vzpostavljena jugoslovanska federativna država, sploh ni zgodilo, ko so odkrita množična grobišča kot posledica partizanskih pobojev na slovenskih tleh? Je to res morda celo parlamentarno vprašanje, ki bi ustrezalo celo jugonostaliji v letu 2009?

Med nekaterimi študenti medicine v knjižnici velja, da se začnejo cinično režati in si kakor za šalo pripovedujejo, kako je, ko režejo mrtvaka brezdomca na obdukcijski mizi, ga režejo, žagajo, vrtajo trupelno in sekajo – kakor da imajo pred sabo kot klavci zaklanega prasca, ampak suhega pujsa, starega in zapuščenega, ne pa od bolezni in shiranosti umrlega – anonimnega – človeka, torej režejo in sekajo in žagajo pravzaprav neosebo... Prav okrutno se izživljajo v šaljivih pripovedih, da so imeli na obdukcijski mizi v secirnici kakega brezimnega brezdomca, se na glas muzajo – medtem ko bi kdo drugi v kafetarni zagrizel pravkar v sendvič, tako da jedec brž zapusti prostorček, verjetno pa se brezobzirno cinični medicinci tudi takrat nehajo šaliti na račun trupelnega rezanja... Enak odnos imajo verjetno takšni medicinci in medicinke do človeških kosti... - a so vsaj še dobro ohranjene in na ogled?

Ampak zdravnik Jože Balažic, predstojnik ljubljanskega Inštituta za sodno medicino, ki je v dolgih letih obdelave trupel prav tam videl veliko grozljivih prizorov, je bil ob pogledu na posmrtno ostanke trupel v Barbarinem rovu zaprtega rudnika v Laškem šokiran, in vidno presunjen. *»Česa takega še nisem videl, pa sem v sodni medicini že zelo dolgo. Niti v filmu nisem videl česa podobnega. Grozno! Sploh si ne morete predstavljati, kako so verjetno ti ljudje trpeli. Prav vidi se, kako so z rokami grabili drug po drugem.*

Najbolj me je prizadelo, da niso bili takoj mrtvi, da so se poskušali plaziti. Videl sem tudi protezo noge, ki jo je z roko držalo neko drugo truplo.»

Ali bi delili cinično objestni medicinci študentke in študentje mnenje z dr. Jožetom Balažicem, namreč v odkritju množičnega prikritega grobišča v Hudi jami v Laškem, pa je že drugo vprašanje, in se ne ve, ali bi jim šlo prasketavo in režavo "na smeh".

Povrhu je dr. Jože Balažic pojasnil, da so te posmrtno ostanke - v glavnem gre za kosti, brez tkiv, posute z živim apnom - našli na dolžini petnajst metrov na hodniku, ki je od vhoda v rov oddaljen približno pol kilometra in je bil zakrit z šestimi betonskimi pregradami. Trupla ležijo drugo na drugem in jih je po njegovi oceni približno 200 ali 300 v približno sto metrov dolgem jarku; ob omenjenem hodniku sta še dva jaška, ki sta izkopana pod kotom 75 stopinj in sta po podatkih iz starih načrtov globoka okoli 45 metrov.

Kaj je v teh obhodničnih jaških, preiskovalci še niso odkrili, saj je dostop zaenkrat nemogoč in izjemno nevaren; če so trupla tudi v jaških, potem je bilo po predvidevanjih dr. Jožeta Balažica na tem območju umorjenih več kot tisoč ljudi.

Postopek poboja je bil povsem razčlovečen in posurovelo primitiven. Pred smrtjo so se morale žrtve sezuti in sleči - kar dokazujejo veliki kupi oblačil in čevljev. Pretreseni dr. Jože Balažic je pojasnil nadalje: *»Po mojem globokem prepričanju gre v glavnem za vojaške čevlje. Majhnih, otroških čevljev nisem nikjer opazil. Ostanke oblačil so temnejše, modrikasto sive barve. Videti so kot uniformirana oblačila.«*

Pozverinjeni partizanski morilci so krvavi posel opravili okrutno. Po tistem, kar je dr. Jože Balažic lahko videl, usmrčeni ljudje niso bili ustreljeni, ampak so umrli zaradi topih poškodb, štiri lobanje, ki si jih je podrobneje pogledal, so bile, kot se je izrazil, razbite, odkril je le dve strelni poškodb, in sicer na

lopatici skeleta, ki je ležalo ob tirnicah proge. Storilci so se, kot je menil, verjetno bali jamskih plinov in so predvidevali, da bi lahko s streljanjem povzročili eksplozijo.

O okoliščinah zločina je dr. Jože Balažic predvideval: *»Kolikor sem slišal, naj bi bili v glavnem hrvaški ustaši. Obstajajo domneve, da naj bi prestregli ustaški vlak. To sem pač slišal, policija bo vedela nekaj več podrobnosti. Sicer pa bo žrtve težko prepoznati.«* Nadalje so odkrili še mumificirana trupla..., o čemer je poročal v grozi prešinjeni vodja sektorja za vojna grobišča na ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve Marko Štrovs. Po njegovih besedah je v rovu okoli 200 do 300 mumificiranih trupel, na katerih ni vidnih strelnih ran, zato se domneva, da so umrli zaradi plina.

Slovenska generalna državna tožilka Barbara Brezigar pa je kot zagovornica človekovih pravic povedala: *»Ko sem izvedela za odkritje, se mi je zdelo, da sem dolžna, da pridem sem in podprem državnega tožilca, ki v postopku sodeluje, in da se poklonim žrtvam. To, kar sem videla, lahko kot človek ocenjujem kot nekaj najbolj pretresljivega, kar lahko vidiš v življenju. To, da več kot 60 let nismo bili sposobni takih zločinov odkriti in raziskati, pa je naslednji problem. Povedala bom kot človek, ne kot državna tožilka. Pričakujem, da je moja država sposobna razčistiti s preteklostjo in postaviti stvari na pravo mesto. To je tisto, kar bi si morali vsi v državi želeti, če hočemo v redu živeti naprej.«*

Bilo je 4. marca 2009...

Različni historizmi

V italijanskih krogih živeči in kot slovenski akademik v družbenem razredu zgodovine delujoči Jože Pirjevec, ki se je odzval na izziv ljubljanskega tednika Mladina, naj kaj pove o povojnih partizanskih zverinstvih in množičnih grobiščih, je celo vedel, da so jugoslovanske totalitaristične likvidacije sicer negativne in obsojanja vredne, kar ga kaže vsaj razmeroma toliko umnega, da izreka gotovo s takimi pojavi nestrinjanje. Obenem se je spomnil fojbizma na slovenskih primorskih jamarskih tleh, kjer so jaški z nametanimi kostmi le ostanek partizanskih pobojev italijanske medvojne, mussolinijevske revolucionarne vojske. Ob tem je ta zgodovinar kakor prepričan, da bi naj bili grozoviti zločini tudi stvar mednarodne politike, čeprav ne apelira, naj bi v Sloveniji pripravili nov nürnberški proces proti partizanskim ali jugoboljševiškim zločincem. Ne gre za upravičenost slovenskega partizanstva, ampak za jugofirerjevo strahovlado, ki je brž po vojni začela pobijati slovenski narod, kakor je velesrbstvo pobijalo, tudi z jugofirerjem, notranjim policijskim režimcem Aleksandrom Rankovićem in pozneje s Slobodanom Miloševićem tudi albanski narod, ko je slednji sprenevedavo, a sugestivno slepomišil v Beogradu (28.2.1989) ob kričavi zahtevi sodrge, naj se začne uničevanje albanskega naroda in da je treba zapreti albanskega partijskega sekretarja Kosova in Metohije Azema Vllasija: *»Želim vam sporočiti – ne čujem dobro, ne čujem dobro ! -, toda želim vam odgovoriti na vaše zahteve. Kmalu bodo objavljena vsa imena in želim vam še povedati, da bodo tisti, ki so izrabili ljudi in manipulirali z njimi, da bi uresničili politične cilje, kaznovani in aretirani. To vam zagotavljam v imenu vodstva Socialistične republike Srbije!«* Ti srbokomunisti so delovali enako kot povojno likvidatorsko partizanstvo v Sloveniji – le da so znorela klanja in uničevanja Hrvatov, Bošnjakov in Kosovarjev lahko oddajale tv postaje, medtem ko so se

dogajali povojni poboji ustrahovalno tiho in z zarotitvijo molka. V vsakem množičnem klanju se pojavljajo takšne ali drugačne političnooblastne manipulacije in zavajanja.

Enako je poudaril papež Benedikt XVI. ob svojem obisku v Auschwitzu, da je nacistično šlo za sovražnika, ki je hotel ubiti Boga, to se reče, da je umiranje na obroke v nemških konclagerjih bilo razčlovečeno do konca ali kot "dokončno vprašanje", vendar je bilo ubijanje Boga trdoživo ne le v nemškem nacionalnem socializmu, ampak enako v sovjetskih gulagih in vseh socialističnih konclagerjih, vključno z Jugoslavijo ali Slovenijo. Razum je v takih primerih očitno bil ovržen v imenu racioniranja ubijalstva.

Prenos stopnjevane krivde poskuša ob množičnih serijskih pobojih tudi "vrnjenih" domobranov na Britance izraziti, kakor da zločin ne bi bil zločin, če se zgodi v imenu velesil ali njenih vodilnih politikov, tako npr. leta 1943 v dogovoru med tremi: - sirom Winstonom (Leonard Spencer) Churchillom, iz družine marlborojskega vojvode, častnikom imperija v Indiji, Sudanu, Južni Afriki, leta 1953 nobelovcem, *Svetovna kriza 1911–18 (The World Crisis 1911–18, 1923–27)*, *Marlborough (1933–35)*, *Druga svetovna vojna (The Second World War, 1948–53)*, *Zgodovina angleško govorečih narodov (A History of the English-Speaking Peoples, 1955–57)*, ki je bil od 10. 5. 1940 ministrski predsednik in obrambni minister ter je vodil zmagovito koalicijsko vojno proti nacipartijskemu tovarišu Adolfu Hitlerju; - Josifom Visarionovičem, pravi priimek Džugašvili, znanim po vzdevku Stalin = Jekleni, sovjetski politik, po rodu Gruzinec, imenovan domobranksko tudi boljševiški Džingiskan, s kultom osebnosti okrutni diktator, ki je sicer leta 1939 sklenil s tovarišem Hitlerjem pogodbo, z vojno napovedjo o delitvi Poljske (Ribentrop – Molotov), leta 1941 pa se je kot maršal in predsednik sveta komisarjev postavil na čelo sovjetske države in njene obrambe; - ameriškim predsednikom, v letih 1933–45, Franklinom Delanom Rooseveltom, poklicno odvetnik, demokrat, ki je brž spregledal Hitlerjevo

rasistično politiko, z zakonom o posojilu in zakupu 11.3.1941 je podprl Francijo in Veliko Britanijo, nadalje je 14.8.1941 z Winstonom Churchillom podpisal atlantsko listino ter je skušal doseči po vstopu ZDA v drugo svetovno vojno, decembra 1941, brezpogojno kapitulacijo sil osi. Ta trojka se je sestala tudi na jaltskem sporazumu, ali dogovoru, sprejetim na konferenci v Jalti, 4.–11.2.1945, ko so se sporazumeli o zasedbi Nemčije, razdelitvi Nemčije v štiri zasedbena območja, o kaznovanju vojnih zločincev, o oblikovanju nadzornega sveta in vstopu Sovjetije v vojno proti Japonski. Že v iranskem glavnem mestu se je trojka dogovorila, da bodo po koncu vojne vrnili domov vse zajete sovražne enote, kar so Britanci tudi uresničili, ko so Sovjetom vrnili Kozake in Ukrajince ter jih je Stalin uničil. In tudi ko je prišlo med Churchillom, Stalinom in Rooseveltom v iranskem glavnem mestu Teheran do dogovora, da bodo vrnili nasprotnike njihovim maticam, ne morejo biti taki dogovori kar vnaprejšnje opravičilo za pobijanja ali konclagerska uničevanja premaganih. Če bi to bilo mogoče, bi bili taki dogovori kvečjemu denunciantski na mednarodni vojno-vojaški ravni. Nobeno pobijanje se ne sme opravičevati, češ da je nekaj povsem maščevalno normalnega, ker da se je dogajalo v povojnih razmerah kot posledica nasprotovanja vojnim grozotam.

Da bi bolje razumeli prvotno razumetje socializmov, je treba vsekakor upoštevati napad na Poljsko, ki ga je s potuljeno ruskim soglasjem izvedel prav ta bestijalni politik, ko je v Berlinu poslanecem javno govoril 1.9.1939 in med drugim izrekel o sovjetsko večnih prijateljih: *»Tako nam kot njim je popolnoma jasno: vsak spopad naših narodov bi koristil samo drugim. Zato smo se odločili, da sklenemo sporazum, ki med nami za vse čase izključuje kakršno koli uporabo sile, ki nas zavezuje k posvetovanju o nekaterih evropskih vprašanjih, ki nam omogoča gospodarsko sodelovanje in ki predvsem zagotavlja, da obe veliki, močni državi svojih sil ne bosta uporabili skupaj ali druga proti drugi. Propadel bo vsak poskus Zahoda, da bi to spremenil. Tukaj zdaj bi rad zagotovil, da je ta politična odločitev*

neznanski preobrat za prihodnost in da je dokončna. // Nenapadalni in posvetovalni sporazum, ki je začel veljati že z dnem podpisa, so včeraj ratificirali najvišji organi v Moskvi in Berlinu. In v Moskvi so ga pozdravili, kakor ste ga vi tukaj. / V govoru ljudskega komisarja Molotova, ruskega komisarja za zunanje zadeve, lahko podpišem vsako besedo.« Tako Adolf Hitler o večnem prijateljstvu z Rusijo... Kako da so slovenski novejši zgodovinarji kot tolikokrat po kompartijski maniri spregledali to sodelovanje moči dveh velesil, je znano: utilitarne provokacije so vselej zadostile zgolj oblastni poziciji izvršilne oblasti in državne prisile po sebi. Poboji so se celo v vojnovojaškji napadalnosti začeli ob tihem zamolčevanju dejstev in ob naklepni sfanatiziranosti množic – toda po vojni bi lahko celo v 2. Jugoslaviji morda pričakovali manj pozverinjenosti, manj konclagerjev, odpoved množično klavskim deportacijam in mučilnim pobojem. Če zgodovinarji menijo, da v tem času jugodiktature smrt ni bila nič izjemnega, tedaj se je potrebno povprašati, tudi historičnopolitično: kaj pa je še ostalo izjemnega, če ne prav življenje posamičnikov, skupin in množic? Zloglasni politični zapori so sicer zamolčevali totalitarno represijo jugofirerjeve zvezne države, edinole upotitev na "prevzgojo" je bila običajno sodno zaigrano javna, po vzoru sovjetskih montiranih procesov, celo več: sodrga ljudstva je vsakokrat podrhaljeno rjula na političnih sodnih procesih, da je treba osumljene ali obtožene pokončati... Po drugi strani pa je ob nesojenih množičnih morilskih zverinstvih partizanov obveljal molk: noben časnik, niti radio ali filmski tednik ni poroča, kako so povojni partizanski krvniki uničevali nedolžne množice ujetih ljudi... - drugače je bilo ob osvoboditvi Ausschwitza, ko je taboriščnik prosil mimogrede, ves izmučen do smrti, za pištolo in je ustrelil v tilnik pozverinjenega kapoja, ki ga je odnedavna zverinsko trpinčil, ga žalil, mučil, pretepal in se izživljal nad njim in drugimi taboriščniki, skupaj z uniformiranci taboriščnega pazništva... - ustrelil je rablja zresnjeno in mirno in na očeh vseh, še sam komaj živ. Tak izvensodni strel je pomenil sicer milostni strel – kajti nad svojim bivšim krvnikom se ni izživljal, ni ga žalil,

zasmehoval, niti mu ni z besedo očital hudodelstev, ki jih je rabelj nad njim in drugimi taboriščniki storil – v tistem, skoraj samoumevnem dogovoru z oficirjem osvoboditeljem je ustrelil vojnega zločinca...

Ko je poskušal zagovarjati Jože Pirjevec partijnost, je menil, da je predvidoma za klanje nemočnih ljudi, za nemočne jetnike edina stranka izbirala posameznike z območij, kjer je bila vojna morija še posebno krvava, balkanoidna, menil je tudi, da naj bi v Sloveniji pobijali predvsem partizani iz Hercegovine in Krajine, torej iz okolij, kjer so 4 leta doživljali ustaško klanje in so po tej strašni izkušnji postali tudi sami klavci – enako bi lahko rekel o četnikih, balistih, slovenskih partizanih..., z eno besedo: jugoslovansko klavstvo je uresničevalo svojo partijnost dosledno maščevalno neizprosno, pozverinjeno, a z jugofirerjem na čelu. In cinizem je reči, da češ niso partizanske tovarišije pobijale vsevprek... Sklepi upravnih in državnih organov so bili jasni, ko je šlo za tedanjo jugoslovansko stvarnost, vsaj v letih 1945 do 1949 ali drugič štiri leta po vojnih letih – omeniti velja, da so novi oblastniki v vsaj 4-ih in manj letih vojne pridobili privilegije za nadaljnjih povojnih vsaj 10krat toliko let, si uredili na množičnih moriščih, na podlagi "nacionalizacije" čudovite, prej kapitalistične mestne vile, da so lahko letovali koderkoli v Jugoslaviji in živeli glede na ljudstva ibermenševsko, tako sam ključavničarski jugofirer kot klub federacije in nizdol do občinskih partijskih vodstev, javnih tožilcev, direktorjev, vodij postaj ljudske milice in komandantov vojašnic...

Če res ne gledamo na prvo slovensko samostojno državo le čustveno, uvidimo lastni grb, himno in zastavo v pomenu Evrope in sveta. Niti v 10-dnevni vojni ni bilo priložnosti, da bi se slovenski narod spopadel s partizansko kruto in krivično preteklostjo. Prvi mejniki uspešne zgodovinskopolične in gospodarske preobrazbe Slovenije so bili: vpeljava slovenskega denarja – tolarja (8.10.1991), odhod zadnjega jugoslovanskega vojaka (25.10.1991), razglasitev nove ustave (23.12.1991), diplomatsko priznanje Republike

Slovenije v državah Evropske skupnosti (15.1.1992), včlanitev v KVSE (24.3.1992) in sprejetje v Organizacijo združenih narodov - OZN (22.5. 1992), članstvo v Svetu Evrope (14.5.1993) in v Svetovni trgovinski organizaciji (30.7.1995), podpis sporazuma o pridružitvi z Evropsko unijo (10.6.1996)... Predsedovanje Slovenije Svetu Evrope pa je pomenilo polletni zgodovinski vrh države, ki s schengensko mejo varuje interes demokracije, svobode in odlike v svetu. Toda doslej nobena slovenska vlada ni opravila s povojnimi množičnimi morilci in drugimi državnimi – jugoslovanskimi – hudodelci, ki so poskusili slovensko ozemlje spremeniti v ustrahovalno, čeprav zamolčano, pa vendar v nebo vpijoče množično grobišče.

Celo več, čedalje bolj je razvidno, da so lahko v jugoslovanski državi kot socialistični Sloveniji ljudje ugotavljali napredovanje dveh sosednjih evropskih kot zahodnih držav, torej napredovanje v Avstriji in Italiji, kar je Jugoslavija sprva in dosledno zastražila z državno mejo.

Razmerja do hudodelstev v Hudi jami

Banalizacija umorov in zverinstev v Hudi jami je segla tudi, na žalost, v spletne forume, od rtvja do časopisnih javnih hiš: kakor da gre za nekakšno jezavo opravičevanje histeričnih fanatikov, ki udobno zafrkavajo sicer urbi et orbi plačano po slovenski zanemarjeni zgodovini ter iščejo nekakšno "opravičilo" za zverinstva in množične serijske partizanske morilce celo v maščevalnosti za vojni čas... - in ničesar v RS ne tvegajo, ker so pač pošastno brezvestni, češ, sčasoma se bo uredilo itak samo od sebe. Nekakšna anarhoidnost straši po Sloveniji, uplinjena ideologija zapoznelih rodov...

Ne vem, ali se je kdo od tovrstnih privržencev kdaj srečal s kakim domobranom, bivšim kolaborantskim borcem - ko taki pridejo po dolgih letih v domovino, je tukaj pač vse spremenjeno, a še zmerom je tamle pri parlamentu kamnita škatla, kakor za čevlje, ob nji policijska kabina-stražarnica, da ne bi kdo sprehajal tja pse in malo mladinsko in čefursko popivat..., celo več, niti jugofirerskih in drugih kipov niso odstranili zavedno Slovenci 21. stoletja, kar govori v prid neizmerni jalovosti slovenske lastne politike, ki se kakor ni sprijaznila, da je bil jugoboljševiški kot zgolj vasezaprti »jugoslovanski« režim ne le totalitaren in centralističen, ampak izraz enoumnega protislovenstva, o čemer pričajo molče pač množična grobišča pobitih v mirmodobnem času!

Dokler se nikomur, ki nekako celo opravičuje hudodelstva, nič ne zgodi, kakor doslej ni policija z državnim tožilstvom začela zaenkrat preganjati storilcev razčlovečenih hudodelstev ali kaznivih nezastarljivih dejanj zaradi povojnih umorov, mučenj in nasilnih zasramovanj..., se predrzneži celo

šopirijo. - Ko se je Franček Rudolf, prej celo radijec, zadiral v ljubljanskem Cankarjevem domu: »Še premalo smo jih pobili! Še premalo smo jih pobili!« - sem hotel razvpitega vročekrvneža odnesti iz dvorane, a me je prosila pesnica Saša Vegri, naj ga pustim... - in tako sem ga pustil, da je jezavo obrnil srd pravzaprav nase, na svoje lastno ideološko prepričanje, ki ustreza pač vročekrvnemu krvništvu - kajti ni opravičila, češ, Franček je pač "Franček" (v mariborskem žargonu pomeni "Franček" - mestni bebec) in zato lahko vpije, kar mu pač z jezika pade; podobno je s sesljava jezljivim Slavojem Žižkom, ki baje, ker ni pri pravi, otresa celo v angleščini take akademsko žaltave, da se Bog usmili - pa so ga celo namalali na naslovnici knjižice, s katero se predstavlja ljubljanski filofaks, fej in fuj! da jih ni sram! - tudi sem javno izrekel pred diplomatskim zborom in drugimi, ko je še vedril tovrstno politiko Dimitrij Rupel, ki je prišel, nekaj izrekel in odšel iz Miklošičeve 4 v Ljubljani, da se ne strinjam z bebljanjem in Žižkovim oboževanjem Duceja, ko se je prej takole drl: I LOVE MUSSOLINI! I LOVE MUSSOLINI! I LOVE MUSSOLINI! - v *Njujorkerju* itd. ter se je menda nažiral s kremnimi rezinami v zlati Pragi, medtem ko so v češko prestolnico rolali sovjetski tanki in uničevali pred sabo vse živo, kar se jim, Sovjetom, ni umaknilo...

Tukaj namreč ne gre za takšno ali drugačno politično spremenljivo prepričanje, marveč za obsodbo povojnih strahotnih in pozverjenih zločinov in hudodelcev, tudi seveda v Hudi jami... Zverinstva tudi ni mogoče primerjati z vojnim okrutnim časom, ker je bil sovrag itak leta 1945 dokončno premagan in je okupator bežal... in bežali so tudi prestrašeni, ničesar krivi slovenski ljudje - eni so se vrnil in so jim pustili preživeti, druge so jugofirerske oblasti mučile in zamolčano pomorile v neizbrisni okrutnosti. Sprenevedanje ob Hudi jami je torej - naklepno, kakor da bi hotelo ovreči z vnovičnim zmerjanjem žrtev razčlovečeno hudodelstvo in spet prepčiti molčeči krik pobitih.

Dejansko se mora tudi leva poluta slovenske politike odreči odločno določnemu - revanšizmu in ne sme nasedati izzivom, ki razdružbljajo slovenstvo ali poskušajo razzgodoviniti zgodovino. Šentvid nad Ljubljano in Teharje... Spomladi 1945 so partizani pobili vsaj 100.000 ljudi, tako da je Slovenija resnično največje evropsko množično grobišče - ampak za zločine ne odgovarja nihče? Umrjenih je bilo vsaj 15.000 prebivalcev Slovenije v prav tem času... Povojni množični poboji otrok, žensk, ranjencev so ne le državna sramota jugofirerjeve Jugoslavije, ampak so tudi naš narodni krvavi madež, kakor da bi bili Slovenci nad/mafijški narod; ko so se umikale nemške enote, kolaborantske enote, četaši mihajlovičevci, ustaške enote, drugi balkanski ustrahovani in panični civilisti, jih je "partizanska vojska" neusmiljeno pobila. Gre za samovoljo jugofirerskega in stalinskega tipa, ki je balkanoidna v najslabšem pomenu besede, ker je poboje spodbujala, ne le izvrševala nova jugoslovanska oblast - torej, kot se je izkazalo, okupacijsko policijska država. Ne le, da je bilo pobijanje množično dovoljeno, ampak je bilo s strani nove države tudi zaukazano kot jugoboljševiško zločinstvo. Pomor neoboroženih ljudi je v vsakem primeru razčlovečeno hudodelstvo; po vojni so pobijali partizani celo v Trstu in Julijski krajini (vsaj 1.500 ljudi), podobno tudi na tleh današnje avstrijske Koroške (100 žrtev)... - Slovenija očiščena, likvidatorsko očiščena?!

In v kaj se je po vojni spremenil gestapovski arest v Begunjah? Če so nacionalni socialisti v vojni mučili in morili slovenske ljudi v svojih konclagerjih in zaporih, so partizani to jugoslovansko nadaljevali - le da v večjem obsegu in "prikrito"; tukaj sta oba socializma uničevalna totalitarno.

In vendar! Ne smemo pa spregledati povrhu povojnega navdušenja v izgradnji slovenske - in jugoslovanske - domovine, tudi vsega horukarstva v nove čase, ne moremo zanemariti odločilne energije pri gradnji nove, druge Jugoslavije! Izza sovjetskih idealov pa so se kmalu pojavili balkanizmi ne le v industrijskih petletkah, niti ne le v "administrativnem socializmu", ampak

kmalu po povojnih pobojih na montiranih sodnih procesih...: Nagodetov proces (leta 1947, kakor nekakšen špijonski proces, trije na smrt obsojeni, o čemer je pisala tudi obtoženka in zapornica in socialistična taboriščnica Angela Vode spominsko), dachauski procesi (v letih 1948- 1950, 15 obsojenih na smrt, od tega 11 usmrčenih, trije na zaslišanjih zlomljeni, absurdno obtoženi medvojnega gestapovstva v nemškem konclagerju!) itd., le da se je zvrtničila moč državne oblasti navznoter.

Na žalost so morali slovenski zmagoviti partizani zapustiti tudi - avstrijsko - Koroško in ob zapletljajih okrog Trsta tudi ozemlje, ki so ga bili zmagovito zasedli - saj so leta 1947 dobili Cono B (ozemlje od današnje italijanske slovenske meje do Novigrada!) prav tam in večji del anglo-ameriške cone A (Trst z okolico, proti Tržiču)..., Gorico pa s(m)o izgubili, ker so tovariši partizani sestrelili nad slovenskim ozemljem zavezniško, torej angloameriško letalo! Tudi takrat so vsi, ki niso niti poskušali sprejeti jugoboljševizma, množično drli v Italijo, pobegnilo je vsaj 27.000 Italijanov, Hrvatov, a tudi slovenskih ljudi...

Že avgusta 1945 so si priredile jugoboljševiške oblasti svojevrstno spolitizirano "zasedanje" in ustanovili so nekakšno preimenovano skupščino v Belgradu, kamor so vključili - seveda le začasno – celo 118 predvojnih poslancev, oktobra 1945 pa je Ivan Šubašić, odvetnik in poslanec, prej hrvaški ban, tudi še 1944 predsednik vlade kraljevine Jugoslavije, zapustil tamkajšnjo vlado - in na volitvah 11.11.1945 je bila kakor izvoljena nova ustavodajna skupščina, ki je na svojem prvem zasedanju razveljavila bivšo monarhijo (da se ne bi kdo od jugokraljevskih vrnil!), tako imenovana Federativna demokratična Jugoslavija se je s tem brž preimenovala v federativno ljudsko republiko Jugoslavijo... Totalitarna država se je dokončno balkanizirala in se vzpostavila kot jugoboljševiški režim, ki je veljal tudi za Slovenijo in Slovence. Jugoslavijo je vodila vrhuška s kaplarskim jugomaršalčkom in partijskim vodjem na čelu... Izza pobojev so se začeli v javnosti kot nova javna državna

oblast pojavljati - javni tožilci, ki so demonstrirali monstrozne sodne procese in jih tudi spretno zrežirali s politično policijo... Sledile so seveda usmrtitve, a tudi dolgoletni politični zapori in mučenja ter deportacije v jugoslovanske in slovenske koncalgerje..., uveljavilo se je novo socialistično, ne le jugoslovansko, ampak tudi slovensko ibermenševstvo...; tudi od maja 1945 do leta 1945 so klicali na zatožno klop le na Slovenskem blizu 1000 duhovnikov/redovnikov, od tega 339 posvečenih oseb političnih arestantov; na Goli otok in v druge koncalgerje je jugofirski režim poslal ob informbirojevskem, kakor dogovorjenem sporu še vsaj 700 zavednih kompartijcev, češ da revolucija žre svoje lastne otroke...; proletkultna posurovela oblast je uničevala tudi slovensko inteligenco, zlasti humanistično - kot parazita, kot gnilo inteligenco, kot ljudske prirepke, jih zapirala, jih socialno spravila v osamo in bedo ter v dosmrtno kmalušnjo shiranost... Na zaslišanjih so politični suroveži lomili svoje žrtve, jih trpinčili, mučili - enako kot prej gestapovci, s čimer so po svoje izražali ljudskost ali sodrgo obstoječe volje do moči...

Državna uprava je bila leta 1945 največ v rokah "nezalci" ali robustnih primitivcev, ki so delovali povsem samovoljno vojaško-vojno in partizansko, kakor da so vladni saloni hostni predeli..., enako je bilo s poslovno etiko in delovno moralo ali s svobodnim trgovanjem... Drugo je, ko je znal in bil usposobljen partizanski zlikovec streljati neoborožene žrtve - spet drugo pa je, ko bi moral voditi trgovinsko podjetje, direktorovati v fabriki, voditi energetiko, rudnike, usklajeni promet, voditi kmetijsko zadrugo ali kombinat... Logistika je v povojni Jugoslaviji odpovedala - tudi zaradi pomanjkanja moških, ko afežejevstvo ni znalo nadomestiti gospodarja v hiši.

Dandanes bi pomenila nevarnost - nova diferenciacija, tudi ko gre za očitna sprenevedanja ob Hudi jami ali za sadistično zadržani občutek moči nad grozovito pobitimi. Slovenske latentne sanje samostojne Republike Slovenije - demokratične, pravne in socialne države - se ne smejo sprevreči v moro

grozovitih pobojev ali v manifestacijo bivše jugoboljševiško režimske močne države. Kajti ne gre pozabiti, da je Republika Slovenija članica EU in ima vzpostavljene schengenske meje, da je članica NATO in OZN... V evropski zgodovini je slaba in umazana balkanoidnost zavržena. Slovenija bo cvetela, četudi na množičnih grobiščih ali prav zaradi strahovitih množičnih skupnih grobišč človeštva in človečnosti. Huda jama nas mora naučiti, da smo Evropejci.

Vladimir Gajšek: Vsak up pustite, 2009

Vprašanje, kaj ni prav v holokavstu

Ali bi lahko npr. Britanci poskusili prikazati, da so pretvezno v živinskih vagonih oddali po vojni jugoslovanske jetnike – kot da je šlo za repatriacijo, češ kdor s kršitvijo pravil mednarodnega prava po končani vojni ali oboroženem spopadu ukaže odložiti ali sam odloži repatriacijo vojnih ujetnikov ali civilnih oseb, stori kaznivo dejanje? Očitni nesporazum bi bil prikazovati pošiljanje vojnih ujetnikov po vojni v roke krvolokov in pobijalcev kot repatriacijo.

Ko bi utegnili biti res, da so izvrševali povojne serijske moritve le jugosoldaske oddelki, tedaj je treba zahtevati odgovornost vojaških poveljnikov in drugih nadrejenih, ne pa se sprenevedati, kakor da je bilo storjeno vrsta razčlovečenih umorov in drugih hudodelstev brez storilcev... Vsak, kdor je ukazal ali storil povojna partizanska hudodelstva, zlasti ko so bila storjena kot sestavni del jugofirerjevega načrta ali politike ali kot del obsežnega izvrševanja takih hudodelstev, bi moral biti postavljen pred sodišče in kaznovan. Hudodelstva so se dogajala pod poveljstvom in nadzorstvom – nad civilnimi osebami.

Hudodelstva zoper človečnost so nezastarljiva kazenskopravno. Kdor namreč ukaže ali stori dejanja, ki so sestavni del velikega ali sistematičnega napada na civilno prebivalstvo ob vednosti storilca, da gre za tak napad:

– umor;

– iztrebljanje, ki pomeni ustvarjanje takih življenjskih razmer, med drugim kratenje dostopa do hrane in zdravil, ki naj privedejo do delnega uničenja prebivalstva;

- zaslužnjevanje, ki pomeni izvajanje posameznega ali vseh upravičenj, ki izhajajo iz lastninske pravice nad osebo in vključujejo tudi izvajanje takih upravičenj pri trgovanju z ljudmi, zlasti z ženskami in otroki;
- deportacija ali prisilna preselitev prebivalstva, ki pomeni prisilno odstranitev oseb z izgonom ali drugimi prisilnimi dejanji z območja, na katerem zakonito prebivajo, brez razlogov, dovoljenih po mednarodnem pravu, se v Sloveniji kaznuje: za umor, za politične zapore ali vsak drug strog odvzem prostosti ob kršitvi temeljnih pravil mednarodnega prava, npr. v jugoslovanskih konclagerjih,
- mučenje, ki pomeni naklepno povzročitev hude bolečine, telesnega ali duševnega trpljenja osebi, ki jo je storilec pridržal, pri čemer mučenje ne vključuje bolečine ali trpljenja, ki je izključno posledica izvrševanja zakonitih sankcij ali je z njimi povezano;
- preganjanje, ki pomeni naklepno ali hudo kratenje temeljnih pravic v nasprotju z mednarodnim pravom zaradi prepoznavne lastnosti skupine ali skupnosti, in sicer zaradi političnih razlogov ali razlogov, povezanih z drugačnim, nekomunističnim nazorom ali sploh iz drugih razlogov, ki so po mednarodnem pravu splošno priznani kot nedopustni, če je tako preganjanje povezano s kaznivimi dejanji;
- (običajno nočno) prisilno izginotje oseb, ki pomeni prijetje, pridržanje ali ugrabitev osebe po nalogu države ali politične organizacije ali z njenim pooblastilom, podporo ali soglasjem, ki potem takega odvzema prostosti ne prizna ali noče dati podatkov o usodi teh oseb ali o tem, kje so, z namenom odvzeti tem osebam pravno varstvo za daljši čas;
- politični ali državni teror, ki pomeni nečlovečna dejanja, podobna razčlovečenim omenjenim hudodelstvom, storjena v okviru institucionaliziranega režima sistematičnega zatiranja in nadvlade ene

vladajoče skupine kot vrhuške nad vsako drugo politično skupino ali med družbenimi skupinami z namenom, da se ohrani jugoboljševiški režim; - za vsa druga podobna nečlovečna ravnanja, s katerimi se naklepno povzročajo veliko trpljenje ali hude telesne poškodbe ali okvare duševnega ali telesnega zdravja.

Ali se šteje povojna hudodelstva kot vojna, ker so bila izvršena tik po vojni, ni vprašljivo, saj so partizani izvrševali med drugim, kot dokazujejo množična grobišča: naklepno pobijanje; mučenje in nečloveško ravnanje; naklepno povzročanje velikega trpljenja ali hudih telesnih poškodb ali okvar zdravja; obsežno uničevanje ali prilaščanje premoženja, ki ga državne potrebe niso opravičevale in je bilo izvedeno političnopolicijsko protipravno in samovoljno; kot se ve, je bil izvršen vsakokrat v Jugoslaviji in Sloveniji tudi naklepen odvzem pravice vojnemu ujetniku ali drugi zaščiteni osebi do poštenega in pravičnega sojenja; – za protipravno jemanje stvari ubitim na moriščih; za ustrahovalno neizprosno izjavo, da ne bo nikomur prizaneseno; –uničenje ali zaseg premoženja obtoženih, obsojenih, ko takega uničenja ali zasega neizogibno sploh niso zahtevale povojne nujnosti; napadi na osebno dostojanstvo, še posebej poniževalno in zaničevalno ravnanje.

Politkomisar poveljnik v rjavem usnjenem plašču

- Pričevanjska zgodbica -

Spet se je kakor iz pajčevin madežnega življenja pijan izrekel možak tujega, bošnjaškega porekla, večidel sicer tiho in v rjavem usnjenem plašču ter zloščenih škornjih, kako je bilo, tudi ta je bil možic, v majhni ostriženi glavi so se še vedno kdaj zaiskrile zvozeno plave oči, brčiči kot pri kakem frizerju so bili urejeni, prihajal je naokoli na obiske, šahirat, saj je bil dokončno povsem osamel..., in je popival. Ko se je nekega dne popolnoma nacejal, da je vino začelo govoriti neustavljivo resnico, je možiček povedal, skoraj ihtavo in pol molče in kakor da bi mrmraje brundal, kako je bilo..., da je Drava krvava tekla na Koroškem, pri Slovenj Gradcu.

Možiček v dolgem dopetnem usnjenem plašču je v pijanosti, sprva kakor da tvezi, jel pripovedovati, jecljati, mrmrati, kako da je bilo po vojni... na stiku Podgorske in Mislinjske doline, pravzaprav dlje pred Pohorjem, na železnici... Vlak je prisopihal, vlak z živinskimi vagoni, v zatohlih vagonih so v motnem zraku hirali ujeti potniki in potnice... Šel je možakar, takrat je bil poveljnik streljaško likvidatorskih oddelkov, strumni in drobno grozni politkomisar, šel je mimo vagonov, ko so odpirali vrata in so z vlaka skakljale žrtve, nekatere celo s culami...

Kot da bi ga strela zadela, kaj tam vidi, mar se mu sanja, mar blede...? Kaj ni tisto njegova posušena stara mati, drobna ženica, mirna in vase nekako

zgrbljena, ob nji pa še dve dekliški postavi... kaj nista tisto neki njegovi sestrici? Iz Bosne, mile Bosne – saj mati ni nikoli nikomur storila nič žalega, kaj šele obe sestri...!? Streslo je ostrega in krvavega možica, ko je videl, kako je skočila mati z vagona in se skoraj prekucnila, za njo sta primlahudrali še obe sestrici... Možak je globoko vzdihnil in strumno odločno odkorakal k svojim. Lokomotiva spredaj je bila do zob zastražena, partizanski likvidatorji so kadili vnevar in se nekaj pogovarjali. Z dimnika lokomotive se je kadilo. Vreme je bilo rezko, v bližini je šumljala reka...

Možak v usnjenem plašču je stopil k materi, pomignil je bližnjemu stražarju, naj se odstrani, potem pa je pozval na kratko mater k sebi, ves je drhtel od notranje vznemirjenosti...v vlaku je bilo naloženih nekaj bošnjaških vasi..., starci, žene, otroci... - skoraj sami civilisti...- za odstrel, politično sumljivci, torej – kolaboranti ustaštva, hitlerjanstva, fašizma...

Možakar se je nekoliko zmedel, potem pa je odvedel mater in obe sestri v bližnjo barako.

»Kaj počneš, mati, med to drhaljo četnikov in ustašev?« je povprašal in se zazrl materi v oči, »saj mi smo vendar vsi partizani!«

Mati se je izmučena še bolj zgrbila vase in zadrgetala, pogledala je sina spod rute kot tedaj, ko je prišel povedat, da gre v hosto... V baraki so sedeli v krogu in bi skoraj skupaj obnemeli, medtem ko je zunaj zasopihala lokomotiva in je bilo slišati tudi preklinjajoče klice stražarjev. Potem je nekako počasi zavzdihnila: »Veš, sinko, prišli so v vas in so rekli, da nam bojo vse požgali, nas pa da postreljajo, ko pridejo rdeči! Vse da nam vzamejo - živino, hišo, hčeri da bosta surovo posljeni... Jokala sem in nisem mogla verjeti, da bi tvoji kaj takega storili, kaj tako groznega. Ampak sosedje so že nalagali na vozove, vsa vas se je pripravila na pobeg pred klavci..., tako smo tudi me povezale cule in vse, kar je bilo mogoče, smo vzele s sabo ter smo se podali

skupaj z drugimi na dolgo dolgo pot..., kamorkoli v Evropo, kamorkoli v mir..., kajti pretil nam je rdeči krvavi nož, kot so dejali.« Mati je zahlipala in si z roko utrnila bridko drobno solzico.

»In potem?« je zanimalo sina komandanta..., zenice so se mu zožile, komaj je verjel...

»In tako smo šli skupaj z vasi in čez hribe in doline, peš in z vprego, kakor kdo, vse več nas je bilo tudi na cestah, mimo so že vozile kolone vojaških tovornjakov, vse je hitelo in brzelo, za znoret!«

»Kako si mogla, mati, verjeti kaj takega o nas? Mi smo vendar – osvoboditelji!« je kakor siknil možakar, kučmo z rdečo petokrako pa si je potisnil nad čelo, skoraj na tilnik, kakor da se čudi...

Mati je zahlipala, dekleti sta javsknili – kakor da ni bil čudež božji, da niso bile takoj postreljene... Potem se je mati strmo zazrla predse in pobledela. »Zajeli so nas tukaj, v Sloveniji, pravzaprav tam na meji s Hrvaško in malo naprej...,« je rekla tiho in spravljeno, kakor da bi smrt preživela.

V baraki je postalo tesnobno, vse bolj sivkljasto, čeprav je bilo zunaj že lepo vreme.

»In vsi iz naše vasi? Kdo je še prebegnil in šel na topot...?« je zanimalo možaka, malo se je presedel in se z dlanmi poribal po obrazu.

»Ja, naša vas in vse druge tudi,« je odgovorila mati. Zdaj je bila zbrana. Kaj če bo sin rešil samo njo in hčeri, ostale pa... - ja, kaj vse so govorili o partizanskih okrutnostih na dolgi in utrudljivi poti... »In ko so nas vse zajeli, so nam odvzeli vse stvari, vso živino, vzeli so vprego in vozove, potem so nas nagnali na neko dvorišče, pripeljal je kamion, spravili smo se na kamion, potem pa so nas odpeljali na železniško postajo in hajd v te živinske vagone!«

»Prav!« je rekel odsekano sin komandant bolj sebi kot materi in sestrama. Zazeblo ga je pri srcu. Kajti zunaj so se straže verjetno že pripravljale na likvidacije vseh – tako rekoč ustašic in četnikov in fašistov..., kakor so lajnali in godljali škodoželjno in že krvoločno, da se spravijo nad to izdajalsko meso in da si bodo dali duška in jih bo potlej žejne gnalo k pijači in pijanosti, v vrtoglave zagovore suho izpuhtelih besed, v napuhu parol, da bo Drava poplavljala kri, da bo pohod klavstva pripravljen na nove smrtonosne naloge, da bodo spet dohiteli, ujeli in zajeli nove begunke in begunce, nekatere jih bodo pretepli ko cucke, jih bodo suvali in obrcali, marsikdo jih dobi po gobcu, preden ga bodo počili, vse jih bodo zdesetkali, kolaboracijo, vse fašiste, zavili jim bodo vrat, naj se utopijo in ugonobijo, če ne drugje, pa v Dravi, da se bodo psi scvilili še zadnjič v svojem mučnem trpljenju, da bodo priklecali sklenjenih rok v veliki strah in še večji nič, in vsaka kroglja se bo zabila v bit, v srce, vsak strel bo bleščeče ubil, lahko pa bi jih tudi kdaj s kamni in sekirami zvezane, z bodečo žico zvezane tudi, ja, tudi lahko bi jih s palicami in kiji, z macolami, saj so zdaj oblast in bojo že pokazali Bóga svojega vsakomer, da bojo slišali, kako kamni rastejo in kako se zadnjič zobato šele nasmehne, kdor pade v reko, plumf, plumf pljusk, kri pa se potem še dolgo odceja iz trupla, in vsa trupla se bodo izlužila... in bojo ribice papale, bojo lisice ob bregu tudi dobile pohorsko meso, bojo vrane priletele in najprej izkljuvale mrtvakom oči..., in kdor pade, ne stoji več nikoli, nikoli..., niti v bledi mesečini in ne v žarnem soncu - in sploh, kaj vse so tvegali junaki partizanski, kaj vse bodo morali še kakor sproti pozabiti in v redkih besedah zamolčati sirotkasti spomin na kri in maščevanje, gluhonemo se bodo pogovarjali od zmag do zmag, govorili si bodo z namigi in temnimi pogledi, mutasto bodo nagrajeni narodni heroji, najbolj molčeči bodo spretno stopili za govorniški oder in slavili svobodo, brez glasu se bojo izhropili in se trkali po prsih, lahko bojo dobili vse visoke položaje, ja, zakaj pa so se neki borili, le včasih se bodo zvečer, tik pred spancem, tudi sami potopili v težo molka, in tisočstebelna

hosta ne bo pela nobene partizanske pesmi.. nič slovensko, le v vseh govoricah smrti...

»Prav!« je ponovil bridko in jedko sam zase sin komandant, »ostanite tukaj, grem uredit stvar.«

Odločil se je, sam ni vedel kako in čemu, le to je vedel, da mora tokrat ukrepati noro, da mora rešiti ta vlak z vlečenega bosanskega in drugega civilnega begunstva in da strojnice ne bodo tokrat pokosile nesrečnikov in oguljenih žensk, ki so se nekam stulile vase, saj so slutile nož, kroglo, udarec smrti... - seveda brez sodbe. Komandant je široko in odločno koračil mimo vseh teh vaščank in vaščanov, Bog sam ve, ali so ga prepoznali v tistem gladkem usnjenem plašču in zloščenih čevljih.

Ko je prišel že odsotno, a odločen, da bo tokrat reševal, do lokomotive, je sklical komandant zbor. Vsi so vedeli, kako hodi, majhen, skoraj neznaten – ampak ko je korakal on, so brž vsi stali brumno strumno in pozdravljali vojaško. Avtoriteta. Bog bogov. Strog in prizadeven. Vedno trezen, vselej na preži, mirnih živcev in srepečega pogleda, zahteven. Poveljnik likvidatorjev, ki so se tudi nekajkrat zamenjali. Vedno je znal napraviti red, zahteval je popolno, brezprizivno disciplino. O njem so sicer običajno samo šušljali, ker je bil stalno tako resen, preudaren, logičen, brez napak.

Res so pritekli skupaj, vsak si je vmes popravil še kak del uniforme, ta se je prijel za ovratnik, ali ima pravilno zapeto srajco, oni si je potisnil na glavo vojaško kapo pravilno, spet kdo si je popravil pas... Sami od sebe so se postavili v vrsto zbor in mirno.

Poveljnik je šel mimo teh nekaj nabranih vrst, mimo teh partizanskih junakov, kot se je reklo: sami narodni heroji. In v mimohodu je zrl tudi bolj v čela kot v oči.

In je spregovoril. Z odtujenim glasom je govoril, skoraj bi zahripal. Govoril je politkomisarsko. V kratkem je obrazložil, da kontingent vrača v mesto in da bo nekaj ujetnic in ujetnikov zadržal.

Zbor ni niti pisnil, tudi se ni nihče z nikomer spogledal. Samo strmeli so bolščavo predse, kakor da ne verjamejo lasnim ušesom.

Ko je zbor razpustil, je komandant odšel k vagonu, kjer so bili njegovi vaščani in vaščanke – vse je poznal poimenoma. Samo s kazalcem je namignil in so capljali skrušeno za njim, povedel jih je pred barako. In potem je napisal odpustnice – lastnoročno s svojim podpisom potrjeno in z žigom. Na koncu vsakokrat S.F. – S.N.

Ko je lokomotiva odpeljala preostale v mesto, na ponovno sojenje – je ostalo pred Pohorjem čudno tiho. Samo Drava je šumljala v svojem navajenem vrtinčastem toku. In slišati je bilo veselo ščebetanje ptic in še ribe so se oglašale.

Komandant je naročil tovarnjak, da se je njegova vas pobeglih žensk, otrok in starcev vrnila domov...

Z materjo in sestrama se je odpeljal v mesto v črnem mercedesu. Pospremil je svoje domače na vlak – v Bosno, nazaj v rodni kraj...

Sam je ostal še dolgo na postaji in gledal čez progo in tire v perspektivi. Vse v njem se je zrušilo. Vedel je, da bo čez nekaj dni – prisilno upokojen, da bo ostal kje v Mariboru neznan in neznan, da bo v usnjenem plašču hodil naokoli, da si bo našel samotno samsko stanovanje ter da bo kdaj prišel k dobrim ljudem na partijo šaha. Takrat se ga ni smel preveč napiti, kajti vedel je, da ga še vedno evidentirajo, ga spremljajo...

Nekega dne je kakor prezgodaj ostareli bosansko zagrenjeni poveljnik, sam in v rjavem gladkem usnjenem plašču izginil. Vzel ga je sevdah, spev smrtne ljubezni in tožna zadnja žalost, ki je brezimno mutasta. Koroške številne žrtve so tudi pozabljene.

Nekje v Bosni pa še pomnijo...

Vladimir Gajšek: Znak rane, 2009

Pobiti še zmerom molčijo

Ko berem *Koordiniran molk ob pokolu* (Le Monde diplomatique - v slovenščini, tekoča številka, marec 2009, št. 43, str. 23), Roland Pierre Paringaux, najdevam neverjetne podobnosti med našo pravno evropsko državo in nepravno državo Šrilanke, primer Muttumur, ko so 4.8.2006 s strelji v zatilje pokončili, likvidirali 4 ženske in 13 moških, članstvo karitativne francoske organizacije, ki se bojuje proti lakoti... Kdo so bili zločinski vojaški ali policijski storilci, morilci? Še doslej ni znano, kajti priče so izpostavljene grožnji, da bi se jim kaj nelagodnega, ker so nezaščiteni, sicer pripetilo... Podobnost je s slovenskim molkom prič o masovnih in serijskih partizanskih morilcih, ki seveda niso pobili le 17 ljudi, temveč - v tisoče! In pobijali so tudi civilno prebivalstvo, ženske, otroke, ostarele..., jih mučili, pred smrtjo bičali, jih trpinčili z mučilnimi orodji, jih marsikje slekli, se nad njimi strahotno in pozverinjeno telesno izživljali, potem šele pa so jih, osramočene, ponižane, uničene, mučene tudi pobili... Huda jama je kriknila v Slovenijo in svet: ali smo še v Republiki Sloveniji pravna država - ali pa nas obvladuje kakorkoli strah pred crklino jugofirerja in njegovih morilskih tolpa, mar nas je strah že davno propalih organov za zaščito jugoslovenarstva in stalinizma...

Pri nas sta državni predsednik dr. Danilo Türk in premier Borut Pahor s člani vladne komisije za reševanje vprašanj prikritih grobišč (Ljubljana, 8.3.2009) opredelila pomen poveljnega brezpravno okrutnega pobijanja.

Predsednik republike je dejal, da je do sestanka prišlo, ker sta s predsednikom vlade želela dobiti celovito informacijo o delu komisije ter o zadnjih odkritjih v rovu Barbara v Hudi Jami. Vsa prejšnja napletanja so bila javno potemtakem odveč.

Torej beremo: »Delo na področju odkrivanja in skrbi za prikrita grobišča je treba nadaljevati in postaviti v čimbolj ustrezen pravni okvir, je dejal predsednik dr. Danilo Türk. Kot prioriteto nalogo je navedel potrebo po sprejemu sprememb in dopolnitev zakona o povojnih grobiščih v čimkrajšem času. Podprl je pobudo, ki jo je v zvezi s tem podal predsednik vlade, in dodal, da gre za pomembno vprašanje, ki mu moramo posvečati pozornost tudi v kriznih časih.

"Letos bo minilo 70 let od začetka druge svetovne vojne. Grobišča, o katerih govorimo, so vsa povezana s to najbolj tragično izkušnjo Evrope in človeštva doslej. Prav je, da se do teh odkritij obnašamo pietetno, odgovorno in resno ter z občutkom, da smo v tej dejavnosti del Evrope in sveta," je dejal predsednik dr. Danilo Türk.

Predsednik vlade Borut Pahor je povedal, da si vlada želi, da bi v državnem zboru prišlo do širokega soglasja glede vojnih zakonov, pri čemer je menil, da bi bilo koristno, če bi se politične stranke dogovorile za prioriteto obravnavo zakona o vojnih grobiščih. Predstavil je tudi predlog, da bi ob sprejetju omenjenega zakona predsednik republike nagovoril državni zbor in javnost. Tako bi po besedah premiera država prvič po osemnajstih letih surovih in politično razgretih razprav na primeren način ter s potrebno etiko in pieteto uredila eno od vprašanj svoje polpretekle zgodovine.

Tudi predsednik vlade se je pridružil stališču predsednika republike, da to vprašanje, ki je povezano tudi z etično razsežnostjo našega bivanja, med soočanjem z drugimi izzivi ne more biti odrinjeno na rob. Zato se je vnovič zavzel, da bi bil zakon sprejet v kratkem, s široko politično podporo in nagovorom predsednika v državnem zboru, na podlagi zakona pa bi postavili spomenik oziroma kostnico žrtev pobojev.«

Tukaj je šele začetek - policijski in sodni začetek pregona morilcev.

Slovenski jugoboljševiški holokavst

Zgodovinski okvir v Jugoslaviji, prej v Tretjem cesarstvu in Mussolinijevi Italiji

Ko sem začel pisati o holokavstu že februarja 2009, nisem niti slutil, da se bo odprlo področje množičnih grobišč, kamor so zavrgli žrtve jugoboljševiški zločinci in izvržki človeštva v mirnodobnem času, tik po koncu 2. svetovne vojne, s sadističnim izživljanjem tudi nad otroki in ženskami, ko so jih pred usmrtnitvijo bičali z biči, jih topli s palicami in puškinimi kopiti, z drogovi in krampi, se zverinsko izživljali v ubijalski sli – ne da bi kdorkoli kdajkoli za taka hudodelstva komurkoli v Jugoslaviji odgovarjal. To balkanoidno pobijanje je šlo v rast jugofirerstva in moči, ki jo še dandanes, podobno kot neonacisti še zmerom slave Adolfa Hitlerja in njegove, preprosto častijo. Jugoboljševiški teror je bil državno organizirano smrtno in mučilno nasilje, je bilo brezpravje in uničevanje vsepovprek. Zato so bili poboji prikriti – saj bi bili ljudje po vojni spet ustrahovani, toda s še večjim uničevanjem, kakor je bilo fašistično ali nacistično... Zgodovina socializmov v 20. stoletju se je začela po 1. svetovni vojni s krvavo idejnim pravljicarstvom, ustrahovanjem in totalitarnim nasiljem koderkoli, tako v sovjetskih razmerah kot v nemško-avstrijskem socializmu kot nacizmu, tudi v italijanskem fašizmu in drugod. Za vse ideologije 20. stoletja se zgodovina ni končala v preteklosti, temveč se je začela, ne glede tudi na objektivne okoliščine, šele z daljno bodočnostjo ali obljubljenim desetletjem državnega reda, sicer kot iluzija, toda le kot sprejeta utopija, saj je čas ob tolikernih smrtih obeh svetovnih vojn marsikdaj izgubil svojo človeško veljavo. Tako sedanost ni bila usklajena s čim drugim kot z obstoječimi vsakokratnimi svetovnimi razmerami, muzeji so se spremenili v nekakšne shrambe ruševin in v arheologijo predsodkov s strani

biodružbeno pojmovanih razredov, skupin in vrst, torej v nesorazmerje med velenarodi kot velesilami in drugimi, menda kakor manjvrednimi hordami, soseskami, družinami, združbami, plemeni, ljudstvi, narodnimi in drugimi manjšinami ter narodi. Tendencioznost, ki je bila bistveno politična ali državniobirokratska, policijska in v ozadju z vojaštvom, se je podvajala kot rasna teorija pangermanskih in drugih aspiracij, tudi vse do japonske čiste rase – in historičnega materializma, ki je v svojih oblastnih razsežnostih nekako opravičeval svojo lakajsko in plačano vdinjanje oblastnikom ali vrhuški, kolikor niso bili histomatski bebljači sami ideološki zasvojenec kot člani oblastništva. Tovrstno pojmovanje zgodovinskega življenja narodov Pa je segalo od maoizma do zahodnonemških, italijanskih, francoskih... tendenc tudi po 2. svetovni vojni. V Jugoslaviji - in na Slovenskem - se je dogajala zgodovina tako rekoč "etapno", sprva le v 4-ih letih 2. svetovne vojne, nato od leta 1945 do 1952, odtlej spet od leta 1952 do leta 1964, s preskokom v nadaljnja 4 leta, to je odtlej do leta 1968, nato spet 4 nadaljnja leta, torej do leta 1972, odtlej v svinčene čase in vse do jugofirerjeve smrti leta 1980, čemur je sledila doba do zloma berlinskega zidu in do propada Jugoslavije, ki je izginila celo z zemljevida, tako da se dandanes skoraj nihče več noče spomniti, pač zavoljo belgrajske vrhuške, da je ta skupna država s cekaji, skupščinami, izvršnimi sveti in drugimi oblikami politizacije enoumja sploh obstajala. V primeru pobojev in holokavsta v Jugoslaviji velja etapa zgodovine jugoboljševiške oblasti od leta 1945 z nastankom nove države, vse do leta 1952: socialistična revolucija je delovala v tem obdobju s prakso pobojev in teorijo državnega nasilja holokavstno. Za zgodovino so se oblastniki revolucionarji odločili tako, da so privzeli sprva le stalinski način obvladovanja narodov, torej nacionalne in mednarodne odnose scela vasezaprti.

Notranja družbena preobrazba slovenstva se v zgodovinski etapi 1945 do 1952 ni zgodila samo z volitvami in novimi državnimi organi, ki so odpravili slovensko partizanstvo in ga razformirali v jugoarmijo, enako kot so odrekli

domobranstvu, belogardizmu, političnemu klerikalizmu pravico do domovine, marveč se je država socializma vzpostavila z obljubo vsaj tisočletne zgodovine za prihodnost, vse do brezrazredne družbe, karkoli taka družba sploh lahko pomeni – mar vrnitev v novo kameno dobo, požigalništvo in pašništvo...? Revolucija se je po zavzetju vsedržavne oblasti nadaljevala. To pa pomeni, da je jugofirerska oblast predvidevala, da v Jugoslaviji še obstajajo protirevolucijske sile ali nekaj sto poveljnih državi sovražnih skupin, češ, vsaj 10.000 sovragov revolucije in nasprotnikov jugosocializma, ki da so si prizadevale s pomočjo zahodnokapitalskih držav in po špijonaži zrušiti prav to jugoboljševiško ali belgrajsko vodljivo in izvršno oblast. Povzetje osornega kakor (lumpen)proletarsko narodnjaškega nasilja se je izrazilo kot zgodovinska naloga uničevanja na eni strani državno tajno, zamolčano, na drugi strani pa s horukarstvom in izgradnjo porušenih mest in vasi... Jugoboljševizem je proglašal v letih 1945 do 1952 svojo zavzetost, da bi državo povzdignil iz bivše, starojugoslovanske zaostalosti – kot ruralnosti – in da bi jo tudi industrializiral, za kar je jugoslovanska nova oblast nacionalizirala in si vzela s plenjenjem vse premoženje kapitala, industrije, trgovine, hotelirstva, gostišč, kavarn... in veleposesti, od cerkvene lastnine do veleketov... V 2. svetovni vojni je bila ne le partizansko porušena vsaj polovica železniških prog in prometnih cestnih zmogljivosti, vsaj pol milijona in več stavb je bilo tudi porušenih, tako da je oblast vpregla v izgradnjo svoje ljudsko udarništvo, brigadirstvo in mestne prebivalce s socialistično javnim zanosom, z realsocialističnimi fintami. V Sloveniji kot najbolj razviti republiki je jugoboljševizem terjal javna dela, po drugi plati pa je državnotajno in maščevalno krvavo ter izvensodno pobijal množično. Na eni strani je prevladovala primitivno ljudska vzhičenost ob kultu osebe, na drugi pa temna groza političnih zaporov, konclagerjev in množičnih pobojev. Jugofirer je najprej kaznoval npr. slovensko meščansko inteligenco, ukazal je primitivne razlage sveta in človeka z revolucijskimi sredstvi, torej s sredstvi državnega terorja, povsod je vpeljeval odrede avantgarde delavskega razreda kot

politični monolit: malokdaj je izrečeno, da je jugoslovanski državnorepresivni sistem ohranjal sovjetske vzore kot marksizem-leninizem in stalinizem-titinstvo, kot revolucijo in socializem pod vodstvom edinole kompartije, kot vsepovsodnji centralizem in etatizem na samoupravne načine...

Omenja se odnos Jugoslavije do Sovjetije v smislu, kakor da se je pretrgala vez med državama le na ideološki, kardeljevski, ziherljanski in ždanovski ali leontijevski platformi...Obsežen sistem revolucij je šele v 20. stoletju kot ideološki koncept monopartij in politični program razvila publicistična fantazija, ki je sledila zlasti evropsko ničejanstvu na eni strani, na drugi pa marksizmu-leninizmu. V slovenskodržavnih in jugosloveniziranih razmerah je prevladal koncept tečajniškega marksizma, ki se je javno odrekal izkoriščanju človeka po človeku, slikal je iluzionistične Potemkinove vasi in hkrati napredne slike krasnega novega, socialistično proletarskega sveta, proglašal je revolucionarne žrtve v vojni za svete ali idealne, narodnoherojske, obenem ko se je v mednarodnih razmerah že kmalu po vojni pokazal niz kritik in medsebojnih napadov v mednarodnih odnosih samega "svetovnega socializma".

Vednost, nevednost in sprenevedanje ob Hudi jami

Ob tem ko šele sedaj postaja nazornejši obseg in predvsem nepojmljivo sadističen način izvedbe ti poboja v Hudi jami je značilno sprenevedanje predsednika Zveze borcev. Za vse naj bi bila kriva nekakšna zvezna JLA, kot izvajalec pobojev in njen vrhovni komandant Tito. Vse to je povedal z obema rokama v žepih. Podobno kot je tedanji funkcionar Kocjančič, na spravni slovesnosti v Rogu leta 1990, v poletni pripeki demonstriral, po njegovo razumljeno spravo, z obema rokama globoko v žepih.

Predvsem ne moremo valiti krivde na eno samo osebo. To je podobno, kot bi bil za vse zlo 2. svetovne vojne kriv izključno Hitler, pa so vendar v Nürnbergu in drugod sodili tudi številnim drugim in veliko pozneje tudi Eichmanu, pa čeprav ta ni bil visok funkcionar, po hierarhiji verjetno nižje kot slovenskemu sodstvu neznani tovariš Mitja. V nekaterih dokumentih o povojnih pobojih je namreč naveden kot nalogodajalec pobojev, a je obenem sodstvu neznan oziroma nimajo dovolj dokazov, da gre za istega tovariša. Večina ljudi, ki jim ni vseeno, pa ve, kateri je ta Mitja. Zagotovo še vedno živi še nekaj drugih udeležencev oziroma izvajalcev pobojev, pa tudi kakšen vodja na nižji ravni.

Omeniti velja nekaj neizpodbitnih dejstev:

- za vse poboje je odgovorna komunistična partija, kot edina stranka s popolno oblastjo;

- za uboje so komunisti že med vojno zlorabili prvotno izključno računovodski pojem, da bi ublažili pravo zločinsko naravo početja;
- že na ozemlju Bele krajine pod kontrolo partizanov so leta 1944 v Ozni sestavili spiske ljudi, ki jih je treba pobiti, torej je šlo za sistematično predhodno pripravo pobojev Slovencev;
- pri tem ni bistveno, ali so na slovenskem CK sploh o tem kdaj razpravljali, ali je temu morda kateri član nasprotoval. Nedvomno so posredni krivci vsi tedanji pomembnejši funkcionarji KPS in člani tedanjega CK KPS, najbolj pa tisti odgovorni za notranje zadeve ipd;
- metode pobojev zagotovo niso podrobno določili na CK. Za metanje še živih ljudi v jaške oz zasipanje vhodov v rove polne živih ljudi so krivi neposredni vodje t.i. likvidacij;
- na splošno so bili pri povojnih pobojih neposredni ubijalci (strelci, klavci, ubijalci s kiji, minerji), vsi prostovoljci, člani in tudi nečlani KP, vendar komunističnega zaupanja vredni ljudje. Marsikateri sicer hraber partizan tega ni hotel opravljati, takih niti niso silili v to;
- neposredni izvajalci pobojev so bili vsaj na območju Hude jame in Hrastnika izključno slovenski partizani, pomagali so krajevni terenci in narodni zaščitniki, mogoče tudi člani Ozne. Formalno so bile partizanske enote takrat že vključene v JLA, vendar so bile še vedno v partizanskem sestavu, torej povsem slovenske, Ozna pa je bila itak povsem slovenska;
- žrtve povojnih pobojev na ozemlju Slovenije so vseh narodnosti, v Hudi jami pa je zagotovo tudi veliko slovenskih domobrancev, pripeljanih iz Teharij. Najmanj polovica iz Vetrinja vrnjenih domobrancev je bila izročena v Pliberku in so jih odpeljali v Teharje. Teharsko taborišče so vodili izključno

Slovenci. V samih Teharjah je bilo umorjeno razmeroma malo ljudi, žrtve so odvažali v okolico Hrastnika in v Hudo jamo;

- zagotovo so primerna mesta za ubijanje žrtev in spravilo trupel poiskali domačini, dobri poznavalci krajev in rudarjenja, ti terenci, ali pa partizani, doma iz teh krajev;

- valjenje krivde na Tita in Jugoslavijo je neutemeljeno. Generalna linija KPJ je bila sicer znana, vse ostalo pa je bilo prepuščeno republiški KP. Npr v Srbiji so s četniki ravnali neprimerno blažje, pobili so samo oficirje;

Besede generalne tožilke, po ogledu Hude jame so sicer tehtne, a obenem nekako naivne. Ne smemo se slepiti, tudi komunistični totalitarizem je že sam po sebi zločinski. Natančneje gre za zločinsko utopijo, pri čemer so si njeni pristaši dovolili prav vsa sredstva. Po obsegu in metodah obračunavanja z nasprotniki komunizem ni prav nič boljši od splošno obsojanega nacizma. Zato bi komunizem morali mednarodno izenačiti z nacizmom in tako kot npr. kljukast križ prepovedati tudi rdečo zvezdo.

Slike uničenja, sivina pozabe

Iz taborišč so prinesli skice razčlovečenega opustošenja mariborski slikar Jože Polajnko - Mauthausen, mariborsko-pariški slikar Zoran Mušič / Antonio Music, teharske skice pa tudi Marijan Tršar. Za vse tri velja, kolikor poznam njihovo življenje in delo, da so bili sprva zanikani, da se je o njih komaj kaj šušljalo, šele z obsodbo razčlovečenosti se je zgodilo, da je tudi ta groza zaživela živo pred očmi, kot svojčas Goyevi vojni in revolucionarni motivi - Streljanje upornikov 3. maja 1808 v Madridu (1814, Madrid, Prado) ali likovnoumetniška odsevnost osvobodilne vojne proti Napoleonu; podobno so predstavile grozo eksistence skozi fantastiko grozavosti in groteskne vojne situacijskosti serije radirank: Caprichos (1796–98), Desastres de la Guerra (1808–15) ali Disparates (po 1815): Francisco de Goya y Lucientes, ki je ustvarjal ob izteku lahkotno igrivega rokokoja, je oznanil tudi resnico revolucije in vojne, okrutnosti, nasilja in hudobije, obenem pa tudi človeško trpljenje in muko.

Če je še Drago Tršar kiparil v spomeniški plastiki, ko je upodobil kompozicijsko in pomensko problematiko množice figur - Manifestanti (1959), obenem je še sodeloval v javno naročenih spomeniških delih [spomenik revolucije v Kamniku (1962), spomenik Gubčevi brigadi na Trebelnem (1972), spomenik revolucije v Ljubljani (1962–1964–1975), Kardeljev spomenik (1981)], je treba zaznati, da so tudi v povojnem času ne le slikarili in kiparili tako imenovani poobčeni, tako rekoč plakatno neznačajni socrealizem v manierizmu "realnosti" domala vsi slovenski likovniki, marveč da so v povojnih na primer prvomajskih povorkah čisto resno korakali skozi Ljubljano – vsak s svojim orodjem, kot delovni ljudje med proletarci... Bili so privilegirani risarji, slikarji, fotografi, kiparji, ki so uspeli vojašnično

umetnost spraviti na trge in ceste kot sočrealistično slavljenje revolucije, idejnosti, ljudskosti in partijnosti, tako rekoč agitacijsko in propagandno. Kot v času neoklasicizma in revolucijske arhitekture se je tudi v Sloveniji po vojni ohranjal poseben socialno prilagoditveni manierizem s fabuliranjem zgodovine ter z mitizacijo, povsem podobno kot je zahteval prej tudi umetniški okus socialistično nacionalnega proletarskega prvaka Adolfa Hitlerja in njegovih rjavih revolucionarjev. Slikarske in druge umetniške korifeje so zvesto portretirale kiparsko, risarsko in v olju firerje revolucije v mirnodobnem času, podobno kot so prej v nemškem nacizmu ali italofašizmu uprizarjali junaštvo plakatnih vodij... Tudi filmske novice – tedniki so v kinematografih slavili iz tedna v teden podobo vodjevskih političnih in policijsko-vojaških zmagovitih malikov.

Grobišča - dolga zgodba brez epiloga

Vladimir Gajšek schreibt 10.05.2004 11:07

Kein Dialog der Freiheit mit Terroristen!

Wer sagt: "Man kann mit Terroristen nicht reden", denkt unlogisch, soauch unmenschlich, wenn er behauptet: "Man kann mit Menschen nicht reden." Nämlich das ist keine Dialogmaxime. Im Dialog sind nur die Personen, di reif und menschlich genug sind, um die Liebe des Mitmenschen zu realisieren!

Es ist auch nicht christlich, wenn man behauptet, daß man alle Schwere des Terrors an sich nehmen muss und wenn man mit den Gefühlen der Sorge belastet ist.

Vladimir Gajšek, INTELY WAY

Izjava predsednika republike o žrtvah v Barbarinem rovu v Hudi Jami (Ljubljana, 9.3.2009) potrjuje resnico nepretrganega holokavsta na Slovenskem v mirnodobnem stanju v Jugoslaviji kot diktaturi zločinsko vodstvenih razsežnosti. »Pretekli teden sem z žalostjo sprejel vesti o odkritju posmrtnih ostankov več sto ljudi, ki so bili pobiti in vrženi v Barbara rov v Hudi Jami. Ta zločin najostreje obsojam, kakor tudi obsojam vse medvojne in povojne poboje. Pričakujem, da bodo forenzične preiskave opravljene v najkrajšem možnem času in pozdravljam podporo, ki jo daje Vlada Republike Slovenije pri tem. Preiskovalni in pravosodni organi so dolžni storiti vse za temeljito kazensko preiskavo in za kazenski pregon, zgodovinska stroka pa naj razišče vse in pove vse resnice o poveljnih pobjih

in o vseh drugih vidikih druge svetovne vojne na naših tleh,« se je izrazil pravnik državni slovenski predsednik dr. Danilo Türk o nezastarljivih zločinih nad izvensodno umorjenimi v mirnodobnem času, ki so jih partizanski morilci serijsko likvidirali, in »Zaradi pravilnega razumevanja moje včerajšnje izjave bi želel poudariti, da gre pri povojnih pobojih za pomembno temo, s katero se Slovenija mora soočiti. Politično manipuliranje z njo pa je drugorazredno in nesprejemljivo.

Skupna dolžnost nas vseh, državljanek in državljanov Republike Slovenije pa je zagotoviti pieteto do vseh mrtvih. Zavračam vse oblike politizacije tega in vseh drugih delov naše zgodovine in pozivam vse politične stranke, da povojnih pobojev ne uporabljajo kot tematiko predvolilne kampanje.

Opozoril bi tudi, da so bili povojni poboji med najbolj tragičnimi in najbolj zločinskimi vidiki druge svetovne vojne. Ob koncu te največje morije v zgodovini človeštva je bilo več kot 12 milijonov ljudi, izgnanih iz svojih domov, več kot dva milijona ljudi, pripadnikov premaganih vojska in civilistov, pa je bilo pobitih - brez sodbe in brez milosti. Poboji na slovenskem ozemlju so bili velik zločin in velika tragedija našega naroda. Naša domovina je bila zaradi svojega geografskega položaja izpostavljena in zaradi številnih pripadnikov tujih vojska na naših tleh je bila ta izpostavljenost še večja. Bila pa je del veliko širše evropske in svetovne drame. Odgovornost do naše skupne evropske zgodovine zahteva, da razumemo celoto: ne samo naš del, ampak celoto vojne in povojne tragedije«

Prvo ali drugorazredni?

Tudi populizem takih ali drugačnih tipčkov se je iztekel v televizijsko nategljivo prerekanje ali v histeroidno zamaknjenost brezčutnega slepomišenja. *Trenja z voditeljem Urošem Slakom in z novimi aktualnimi temami tedna!* - 12.3.2009, četrtek ob 20.00, je tv-oddaja, ki sprošča ne le hujskaške napade vse do histeričnega vpitja in izgredništva, marveč tudi deluje zavajalno, primeroma z navedkom, o čem da bi naj govorila tedanja tv-oddaja s tematiko množičnih povojnih grobišč in zločinskih masovnih pobojev, ko ni bil nihče za zločin niti kaznovan:

»Izjava predsednika države Danila Türka je na noge postavila domala celotno politiko.

So drugorazredna tema povojni poboji ali politična manipulacija?

SLS je odločna: Predsednik naj se vsaj opraviči, če že ne odstopi.

Začelo se je z 89 000 evrov težkim letom v Bosno, dokončno pa jim je prekipelo ob Türkovem komentarju glede obiska povojnega grobišča.

Nova Slovenija o pobojih v Hudi jami govori kot o političnem genocidu.

Vladajoči SD pa se zdi nedopustno, da se na žrtvah pobojev odvija predvolilna kampanja.

Krivci morajo biti kaznovani, pravijo tudi na Hrvaškem, kjer zahtevajo sodelovanje v preiskavi.

Je rešitev odvzem privilegijev nosilcem zaslug NOB? V Zvezi borcev so zgroženi.«

Komentarji k izjavi predsednika republike dr. Danila Türka o žrtvah v Hudi Jami (Ljubljana, 9.3.2009) niso bili televizijsko le izjavni, ampak odzivni politično v govoru z najvišjega mesta.

Tematika množičnih pobojev ali celo pokolov predstavlja v Sloveniji okvirni obračun z zlo preteklostjo, ki se je ustrahovalno loščila prav s krvjo žrtev. Še danes še v slovenski javnosti ni utrdil podatek, da so Angleži maja 1945 iz Vetrinja predali partizanskim likvidatorjem vsega 26.339 ljudi - in domala vsi od teh so bili razčlovečeno uničeni v Sloveniji: 8.263 Slovencev, 12.196 Hrvatov, 5.480 Srbov, 400 Črnogorcev.

Ker je jasno vzpostavljena dolžnost pietete do vseh mrtvih, ne glede na oznako ali uniformo, ne glede na spol ali starost, ne glede na narodnost ali pleme, ne glede na premoženjsko stanje ali vero..., se usmiljenje z mrtvimi nadaljuje v živem življenju skupnega slovenstva. Vsaka pretirana politizacija žrtev bi peljala v ta ali oni revanšizem, v občutek maščevalnosti, ki naj ne bi bila kaznovana..., ker da je samozadostna v nekih abstraktnih pogledih lastnega morilskega ali ideološkega upravičevanja...

Tako je Vlada Republike Slovenije z državnim tožilstvom vred, ko naj državni tožilec vložiti in zastopa kazenske obtožbe za povojna nezastarljiva hudodelstva pred pristojnim sodiščem, da obtoži storilce kaznivih dejanj, našla skupno podporo pri pregonu smrtonosnega jugoslovanskega zlikovstva. Poleg vladnega kot pravosodnega pregona povojnih serijskih množičnih morilcev je nedvomno zavzeta za pregon hudodelcev in sodbo tudi Katoliška cerkev na Slovenskem, ob drugih verskih skupnostih in etično moralnih pobudah, da bi vsaj s spravnimi svetimi mašami poskusili najti za žrtve milost pri Bogu.

Slovenija, od kod lepote tvoje?

Odkar je izjava Komisije Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci, da je ravno omalovaževanje huda politizacija zločinov, naletela na dober odziv, tudi z molitvijo za žrtve strahotnih pobojev, se po slovenski deželi spet sprehaja ustrahovanje, strah pred nekdanj barbarsko okrutnostjo in pred trpljenjem žrtev, saj že sam pogled na žrtve ob odkritju grobišča v rudniškem Barbarinem rovu v Hudi jami pri Laškem odkriva razsežnosti jugo-boljševizma in jugofirerjeve vloge na Slovenskem. Pretreseni in zgroženi so se naposled dovolj zbrali, da so lahko izrekli svoj protest proti zločinstvu v mirnodobnem času totalitarne jugoslovanske države. Če ideologija res ne more, ne sme postati svojevrstno kakor "opravičilo" za noben zločin, tudi hudodelstvo ne more biti opravičilo za samo revolucijsko ideologijo: toda vedeti je treba, da je sleherna revolucija državno krvava, posebej tudi že v oktobrski revoluciji, ki je surovo in neusmiljeno pokončala na primer vso carsko družino, tudi 4-letno otročad... Ideologizacija je pri tem zaradi agitacije in propagande revolucije same res povsem odveč.

Država nasilja je zdaj, po izginotju, končno - na udaru, vendar tako, da izražajo priznanje državni komisiji, ki si prizadeva za odkrivanje povojnih zločinov in masovnih grobišč na Slovenskem - pri tem pa dandanes nihče ne omenja, kako je s sorodstvom pobitih, kako je s preživeli družinskimi člani pobitih družin in posamičnikov, ki so izgubili življenje na okrutne načine, a izvensodno, torej v revolucionarnem pravu izvensodnih pobojev. Proslavni trboveljski na/govor slovenskega državnega predsednika dr. Danila Türka je bil postavljen v vedro ozračje zunaj revolucijskih dogajanj, kjer je bila izpostavljena zlasti enakopravnost žensk s človekovimi pravicami, obenem pa tudi politična vloga žensk doma in po svetu. »Rad bi pa ponovil, da sem

danes tu zaradi prvorazredne teme in o drugorazrednih temah ne bom govoril« je zelo jasno izrazil, da o zločinih na dan žensk ne želi posebej govoriti... Tudi ko je potem slovenski državni predsednik dr. Danilo Türk pojasnil, da je lahko tovrstna hudodelska tematika stvar politizacije, zato pa spet drugorazredna tema, bi moralo zadoščati. Zategadelj je tudi le reinterpretacija obeh izjav državnega predsednika negodna in negotova, kolikor se nanaša na dan žensk in deklet v Trbovljah, česar po mnenju dr. Danila Türka, posebej ob vprašanju ženskih pravic, ni bilo mogoče povezati še kot drugovrstno oziroma drugorazredno temo ali z vasjo Huda jama ter tamkaj odkritim množičnim grobiščem pobitih v Barbarinem rovu. Tako torej prva predsednikova izjava pojasnjuje, da je bilo vsiljevanje z drugorazrednimi ali drugovrstnimi vprašanji res neprimerno in odveč, saj se ni hotel ne želel državni predsednik predčasno izpostavlјati, kar je na koncu koncev tudi stvar njegove visoke funkcije osebno.

Apno čez trupla, apno čez izjave... Tudi v drugi izjavi, ki govori, da bo slovenski državni predsednik dr. Danilo Türk povedal svoje bolj določno šele tedaj, ko opravijo delo forenziki, in da je obravnava zločinov v politikantske ali politične namene drugorazredna reč, velja pravilo, da se je državni predsednik dr. Danilo Türk odločil obsoditi prav drugorazredno politično omenjanje jugoboljševiškega zločina. Očitki, da bi bil državni predsednik dr. Danilo Türk vendarle povsem nezmožen sočutja, pa so kratkomalo absurdni, da ne izrazimo česa hujšega. Morda spet gre za drugotno razlago izjav, ki jih je določno izrekel slovenski državni predsednik dr. Danilo Türk, ko je ženski praznični dan izzvenel skoraj neslavnostno... Mediji in javni tisk so uspeli napraviti, kot ničkolikokrat že, vsaj slab vtis, za katerega se ni treba nikomur opravičevati.

Lahko da je jugofirer itak nadaljeval tam, kjer se je končal Auschwitz in da Barbarin rov res samo razgalja industrializacijo pobijanja, čeprav pobijalci v Sloveniji trupel niso skurili, ampak so jih zazidali. O dejstvih, imenovanih

storilcih in načinih pobojev bo mogoče spregovoriti gotovo šele pozneje... Ko je izrazil slovenski državni predsednik dr. Danilo Türk: »*O drugorazrednih temah ne bom govoril,*« je tudi povedal, o čem je treba zaenkrat molčati ali o čem bo tokrat molčal. Odgovornost molka je visoka etična poteza slovenskega državnega predsednika dr. Danila Türka, ne pa izogibanje provokacijam. In kaj ima otipljivega v rokah slovenska, tudi izvršilna oblast, ko gre za dejstven pregled strahot v Barbarinem rovu?

Vladimir Gajšek: Molk zamolčanih, 2009

Sprenevedav epigram

Sprenevedanje ob Hudi jami

***Hudičev advokat se lahko spreneveda,
da ga Huda jama peklensko okostnjaško gleda:
sosed soseda!***

(Vladimir Gajšek, 13. marec 2009, 11:38)

Fojbiranje

Domačini da so kaj preprečili - seveda, najprej Romom na Dolenjskem, se ve, kako! Prokleta sčefurjena občinarska sila gazd in gazdaric! »*Kakšni ljudje ste to!*« je vzkliknil slovenski državni - danes pokojni - predsednik dr. Janez Drnovšek, ko je videl, da je domača potujčenost segla proti romskim plemenom s silo izključitve!

Domačini da spet preprečujejo...?! Prokleta sodrga! In se vdinjajo laškim mrhicam po drugi strani še bolj samoponiževalno, podobno kot se ljubljanske stanovalske poturice klanjajo čefurskim gazdam in gazdaricam v blokkih... Koliko razčlovečenosti - in nekaznovano!

Ta Civilna iniciativa za Primorsko je podobna "zborom stanovalcev" ali drhalmim stanovalnim pajdašijam in plenilcem v Ljubljani kakor Čefurjani! In je seveda osorno napuhlo Uniji Istranov pisno sporočila, da jim ne dovoli obiskovanja kraških brezen, dokler "zadeva" ne bo komisijsko raziskana. Ne bojijo se spopadov, ker se čutijo močne: kdo pa moti tuje domačo posest, mar svojci pobitih? Sovraštvo širijo z nestrpnostjo, kakor da so pravico vzeli z revolveraštvom v svoje roke. In seveda pajdašije kajpak zviška, ibermenševsko "predlagajo" - namesto da bi take sčefurjeno potujčevalne združbe policija razgnala s silo, se dogaja, da policijo povsem zlorablajo v svoje privatne namene, da se ne bi namreč razkrilo, kako so pobijali: koderkoli po vojni v jugofirerskem režimu!

Dokler tovrstne "iniciative" ne bodo pokorjene in potolčene, bodo tudi Italijani dosledno menili, da tujci v slovenskih razmerah balkanoidno nadaljujejo s terorjem - kot v času jugoboljševizma, s čimer spodbujajo na drugi strani neofašiste, da bi se oklicali za nekakšne žrtve... V Sloveniji je

tako, da se je moralnost razgubila - v nič, kot je rekel kolega Bojan S., bivši šerif s tremi plamenicami kot višji policijski inšpektor, nato direktor ljubljanskega hotela... in ta prevladujoči nič se sprjaznjeno širi, češ, povsod po svetu da je tako... To nič ne pomeni! - vzklikajo vsevedi in črnogledi, pa naj se zgodi, kar se hoče, le da ohranjajo svojo negativistično usmerjenost - v ničes in destrukcijo. Toda fašizem je treba potolči spet enako kot jugoboljševizem! - oba režima sta bila zločinsko krvava v imenu centralističnih ideologij in državno oborožene politike mnogoterih pregonov!

Če pa se kdo moti glede na primorske razmere danes, naj ve, da je jugofirer hotel in poskušal počefuriti vso Slovenijo, začeniši z nekakšnimi "osimskimi sporazumi", po katerih naj bi naselili najprej v prvem valu jugoviči Istro, vsaj 60.000 do 70.000 balkanoidno sčefurjenih tipov, potlej pa bi se valovi potujčevanja, srbiziranja - le za primer, širili nadalje, vse do izginotja slovenskega naroda...

In na koncu koncev se Istrani potlej sklicujejo - na same napake, tako v politiki kot gospodarstvu, tako v kulturi kot v šolstvu, tako v kmetijstvu kot v prometu in komunikacijah... Včasih je istrska nasršena kakor panterka ali tigrovska udba delovala strašno zavajalno, ostro krivično, ko je čuvala vile velikašev jugosocializma ter je bil sumljiv vsakdo, ki se je le kopal tam ob morju... - kible so odvažale tudi nič hudega sluteče turiste..., istrsko sčefurjeno ljudstvo pa je špecalo s krivosumnimi lažnimi obdolžitvami kot ibermenševsko za izmišljeno prazen ništrc... - kakor da je bil vsak Istran: udbaški teleban, ker da je bučeče morje Adrijansko pripadalo le jugofirerskim mogočnežem... Kdor je imel slabe take izkušnje s tovrstno, že pred vsaj 40imi leti sčefurjeno drhaljo špicljev in prijaviteljev, ve, kako se tej gazdinski reči streže: enako kot z neofašisti tudi z neoboljševiki sčefurjeno gazdinskega tipa. Na žalost zmaguje svetohlinska shinavčenost na račun žrtev ter se prikrieva resnica istrske strahopezdljive sčefurjenosti in razprodaja slovenstva... Taki

ideološki "bratje" so si podali roke in skočili na plan - vsaka stran s svojimi mrličmi, ne pa z živimi dobrimi ljudmi.

Saj se ve, čemu in zakaj so tukaj komisije: da vnaprej hinavsko zahrbtno med seboj zmenjeno določijo, kaj je kaj... Nobene akcije ne uprizorijo Istrani npr. v Trstu, da bi neofašiste nakrepelili že ob spominu na požgani slovenski dom prav tam... In policija tudi še ni ulovila - lastnih izzivaških - provokativnih mazanj slovenskih grobišč s svastiko in italijansko napisnimi ilegalnimi, protislovenskimi akcijami, kar so zagrešili preprosto huliganski objestneži.

Kje so kraška brezna? V srcih neomadeževanih slovenskih ljudi.

Jugo-gulag

Jugoslovanski gulagi kot konclagerji so bili primer mučilnic in prostorov umiranja za politične logeraše v mirnodobnem času. Po 2. svetovni vojni je jugoboljševizem oblastno kaznovalno preuredil in ustanovil več gulagov, kot so Teharje, Gotenica, Šentvid pri Ljubljani, Strnišče (danes: Kidričevo, imenovano po znanem jugoboljševiškem manijaku)..., Goli otok, Sveti Grgur, Bileča, Stara Gradiška in druge. Najbolj znan je Goli otok, nasproti Brionov, kjer si je uredil jugofirer svoj zemeljski raj za poletni oddih, tudi z živalskim vrtom in z lovsko sobo, od koder je streljal na prignane živali kar z naslanjača, medtem ko je srebal žganjice in puhal kubanke... Po jugofirerjevem ukazu in na pobudo okrutno gangsterske vrhuške jugoboljševikov so v obdobju od 1948 do 1963 aretirali vsaj 55.633 ljudi, tudi po podatkih udbe za osrednjo Jugoslavijo so poslali 11.650 kaznjencev na smrtno mučenje, pretepanje, trpinčenje in v smrt na Goli otok; taboriščniki so namreč bili podvrženi hudodelskemu mučenju in suženjsko prisilnemu delu v kamnolomu, tudi v "prevzgoji", ko so jih kriminalni kapoji topli tudi v sobah in so se morali povrhu še sami prevzgojno skrajno zaničevati in se poniževati ob razčlovečeni okrutnosti gangsterjev, nekateri so bili lahko tudi ves dan z verigo priklenjeni na sramotni steber in so jih mimoidoči drugi taboriščniki shraklano popljuvali ter zaničevali... Poleti so se golotoočani garaško mučili v kamnolomu pri visokih temperaturah, pozimi pa v hladni burji. Ta jugofirerjev konclager smrti je kot mučilnica deloval birokratsko ljudskomiličniško po načelih holokavsta, vendar tudi hkrati skrajno podlo primitivno in vseskozi razčlovečeno. Namesto da bi urejala te zločine in storilce nezastarljivih zločinskih dejanj vsaj policija, tudi preiskovalni sodniki in državno tožilstvo, se postavlja vprašanje povojnega ubijanja vsepovprek kot nekakšno obrobno, vendar tudi kot javno le moralno vprašanje, ki

zahteva svoj odgovor – kje? Sprevrženi ciniki bi rekli, da se o množičnem pobijanju revolucijskih žrtev v mirnodobnem času po 2. svetovni vojni lahko menda pomenkujejo posamičniki kot za šankom ali pajzlasto v marnjanjih ter pocestniško v kletvinah... MI GRADIMO GOLI OTOK – GOLI OTOK GRADI NAS! – kaplarski jugomaršal, ki ni nikoli ničesar gradil, ampak se je vseljeval v že zgrajene vile in palače...

K temu je primeroma Žarko Petan, potem ko je sodeloval v televizijski oddaji polnočno klubsko z govorniki kot pričevalci zgodovinarke Jerco Vodušek – Starič, z liberalnim ekonomistom, nekdanjim obsojencem dr. Ljubom Sircem in nekdanjim udbovcem Zdenkom Zavadlavom, moderirala je Rosvita Pesek, tudi v knjigi *Poznal sem jih* zapisal: »Vojni zločini pa tudi povojni izvensodni poboji sodijo med zločine, ki nikoli ne zastarajo. Nekdanja državna tožilka ni začela nobenega postopka zoper znane in neznanе krivce, soudeležene pri vojnih morijah na slovenskih tleh, ki so jih izvajali Slovenci. Izgovor, da nihče ničesar ne pove, je iz trte izvit. O zunajsodnih pobojih so marsikaj razkrile priče pred Pučnikovo komisijo o povojnih pobojih (na primer nekdanji visoki udbovski funkcionar Erno Svetina, prav te dni je izšla njegova knjiga.) Tudi nekateri akterji so spregovorili, na primer general Polak Stjenka, ki je izjavil, da je moral dati na zahtevo Udbe, oziroma takrat še Ozne, svoje vojake Knoja, da so justificirali neobsojene zapornike. In na koncu so tudi udeleženci okrogle mize o Udbi, zlasti Zavadlav, izpričali, kar so sami doživeli. Ali jim je državna tožilka prisluhnila...?« (ibid., Okrogla miza, Študentska založba, Knjižna zbirka Posebne izdaje, Ljubljana, 2006, 112. str.). Žarko Petan je bil tudi sam žrtev montiranega vojaškega procesa, obsojenec in mučenec jugoboljševiškega režima, zato je holokavst povsakdanjeno prepoznal tudi v samem zaporu, a tudi na prostosti kot označenec.

Možnost prevzgoje in administrativno urejanje zaplemb, izselitev in pogube

V uradnopravnem ali državno nastavljenem sistemu režima je bilo vsakokrat v moderni dobi sklenjeno, da uporablja oblast en jezik, dejanskost pa pove o istih primerih drugače, na primer: sodni izvršitelj = eksekutor, izpraznitev stvari in oseb = zaplemba vsega premoženja in izgon družine, končna rešitev = pobijanje, ki je smrtno končno... Ohlokracija v Sloveniji se je kakor domenjeno z juristokracijo tudi v samostojni Sloveniji odločila za sovraštvo tistih, ki kot intelektualci nismo bili dovolj umeščeni v pajadašijo "naših", čemur so sledile kakor nacikomunistične in jugoboljševiške eksekucije = izvršitve oziroma deložacije = izgoni z zaplembo vsega premoženja, ko so izvršilna sodišča = rablji izvajali ne le dosledno in povsem razčlovečeno nasilje nad svojimi označenimi žrtvami, ampak so pregon spremenile tudi v izgon: tako da je Slovenija za zaplenjene in izgnane žrtve režima postala meščuharska zadostitev oblasti, kolikor administrativni ukrep s skrajnim sovraštvom do umetništva, inteligence, slovensko zavednih ljudi, in to je postalo vse skupaj čisto banalna praksa, kajti eksekutorji so ljudje brez trohice človeške vesti in izvršujejo zaplembo premoženja in izgon ne le brezobzirno, ampak tudi tehnično kot pazniki. Zastrahljivo je tudi, da se pomen besede holokavst poimenuje slovarsko kot pri starih Grkih in Rimljanih žgalna daritev, pri kateri so daritveno žival sežgali popolnoma: npr. opraviti holokavst; - v knjižnem pomenu je holokavst množično uničenje ljudi, navadno s sežigom, torej npr. obsojati holokavst; v pokopališkem krematoriju Ljubljane se sežge trupla brezdomcev anonimno popolnoma, torej je sežig opravljen kot uničenje trupla, njihov pepel pa se anonimno

raztrese kje po travi izza pokopališča – tako da ne ostane od sežganih res nič. Brezdomci pravijo, da so pripravljeni na takšno pozabo in na dejstvo, da jih bo država sežgala v pozabo.

Ko pogledam/o, kaj piše judovska Hannah Arendt publicistično *Med preteklostjo in prihodnostjo*, v poglavju *Zgodovina in nesmrtnost* (Med preteklostjo in prihodnostjo: šest vaj v političnem mišljenju, Vaditi politično mišljenje v posttotalitarnih časih, prevod in spremna beseda Vlasta Jalušič, uvod v slovensko izdajo – Jerome Kohn, prevod Gorazd Korošec, - Marja Kuzmanić, Tonči Kuzmanić Dušan Rebolj, založna Krtina, knjižna zbirka Temeljna dela, Ljubljana, 2006, 280 str.), se ne soočim le s civilizacijsko problematiko človeškega obstoja v 20. stoletju in naprej, ali kaj naj neki še pomenijo teoretsko filozofija zgodovine, filozofija politike, filozofija kulture, niti zgolj s političnopartijskimi ideologijami in programi, marveč določneje: *»Pojem zgodovine je dobil velik vpliv na zavest moderne dobe relativno pozno, šele v zadnji tretjini 18. stoletja, ko je dokaj hitro našel vrhunsko dovršitev v Heglovi filozofiji. Osrednji koncept heglavske metafizike je zgodovina.«* (ibid. 70.str.)

Ali obstaja v totalitarizmu vprašanje civilne družbenosti zaostreno, ker je skrajno nesproščeno ali celo skrito ali zakrito pod floskulami opozicije, obravnava svojo reč le kot nasprotje po sebi in v sebi, torej kot nenehno blokado civilnosti glede na politično policijo oziroma glede na partijnost, saj oblastne strukture vrhuške ali firerstva kot enopartijskega vodjstva ne prenesejo različnosti v etniji, ideologiji, verskem prepričanju, v jeziku in družbenimi subjekti kakršnihkoli zarodkov demokratičnosti, s čimer se še večja iluzija same oblastne moči, hkrati pa je koncept vsakršne diktature usmerjen le v učinkovitost izvrševanja. To je skupno domala vsem režimom, ki v razmerah sil opredeljujejo voljo do moči in svojo sebinamensko oblast le kot vodstva z vrha navzdol in nad ljudstvom, a vseskozi že kmalu in brž privajeno, četudi se dogaja še tako posurovelo zlo, da je nevzdržno, ko pade

primeroma železna zavesa ali ko se poruši berlinski zid ali ko so premagani prej nacifašistični režimi z vojno-vojaškimi prisilnimi in oboroženimi sredstvi. Tako je tudi statutarna komisija kompartije na Slovenskem poskušala graditi iluzijo, da bi se naj priznalo celo partijski staž žrtvam dachauskih procesov, potem ko so te, na montiranih sodnih procesih obsojene žrtve bile rehabilitirane, pravno torej čiste in se jim poslej ne sme nič očitati ali vanje morda sumiti. Vsi tisti možje, ki so strigli z ušesi, a celo še klovnovsko preživeli nemška taborišča prisilnega dela in smrti, so po sodbi v Jugoslaviji bili rehabilitirani – kaj pa vsi tisti visoki kompartijski funkcionarji, ki so take kazenske procese montirali in jih naročili, je kdo rehabilitiral njih? Partijnost je pomenila revolucionarno pest, ki je posurovelo in kakor pijansko do krvi in do smrti tolkla po vsakomer, ki se ni scela uklonil jugofirerstvu ali jugoboljševiški militarizaciji – enako je prej kulturbund s folksdojčerji tolkel in dotolkel mnoge nedolžne žrtve.

Kriza totalitarizma je tudi totalnost krize v zgodovini in politiki. Kako je delovala partijska tolpa v svojih združbah, a tudi v nepartijskih družčinah dialektično, je bilo razvidno ne le po evidentiranju kandidatov za funkcionarje v partiji, za sodnike, javne tožilce, direktorje v podjetjih in ustanovah, posebej v kulturnih ustanovah, za glavne in odgovorne urednike na rtv in v časopisju ter v kulturnih in drugih, »cehovskih« ali strokovnih revijah, za vodje od zdravstva do vseh šol, od kmetijskih zadrug do sindikatov, od vojske do policije, kaj šele v diplomatsko »partizanskih« vrstah..., v socialistični "zvezi" ali "zvezi" mladine komitejsko ali konferenčno..., marveč tudi v vnaprejšnjih grožnjah zoper take ali drugačne režimske nasprotnike, vse pa ob podpori javnomnenjskih zaslepitev in z dedovanjem kakor v politkomisarskih fevdih; kdor je hotel uspevati zunaj tovrstne, partijsko določene »dialektike«, se je moral sprijazniti ne le s skrajnimi osebnimi napadi, če ni bil v krogu »opiranja na lastne sile« ali če je celo poskusil samo vprašati, ali so vodilni funkcionarji (ne)partijsko kakorkoli komurkoli, vdinjajoči se jugoboljševizmu, sploh odgovorni po vesti

in po družbenopolitičnih, gospodarskoposlovnih in drugih nalogah. Politične pravice so bile samo in le iluzija vladajočega razreda primitivcev, delujočih po medsebojni izvoljenosti, tako da so ves čas porajali in ohranjali svoj oblastnosocialistični sistem ali totalitarni režim, medtem ko so tudi uprizarjali svoje nenehne triumfalistične proslave, parade slabega okusa in (lumpen)proletarizacijo tako imenovanega ljudstva ali običajne drhali ter hkratnega malomeščanstva kot npr. džilasovskega "novega razreda", po vzoru nepovcev iz 20-ih let svojega 20.stoletja. Enako kot za jugofirerja, je veljalo prej že za partijskega socialističnega proletarskega tovariša Adolfa Hitlerja, kot pojasnjuje Hannah Arendt: *»Izbira kandidatov je bila sama po sebi čudna. Medtem ko je bilo samoumevno, da bosta obe gibanji, ki sta stali zunaj parlamentarnega sistema in sta se iz nasprotnih strani borili proti njemu, predstavili svoja kandidata (nacisti Hitlerja in komunisti Thälmann), je bilo videti nekoliko presenetljivo, da so se vse ostale stranke nenadoma zedinile o kandidatu.«* (H. Arendt, Izvori totalitarizma, III. Stranka in gibanje, 341 str.) in *»Že sama fraza 'človekove pravice' je za vse vpletene, tako žrtve kot preganjalce in opazovalce, postala dokaz brezupnega idealizma ali nerodne slaboumne hipokrizije.«* (ibid., Propad nacionalne države in konec človekovih pravic, 347. str); v tem pomenu se je tudi jugototalitarizem izražal, kakor omenja Hannah Arendt: *»Totalitarna gibanja so množične organizacije atomiziranih, izoliranih posameznikov. V primerjavi z vsemi drugimi strankami in gibanji je njihova najočitnejša zunanja lastnost njihova zahteva po popolni, neomejeni, brezpogojni in nespremenljivi lojalnosti posameznega pripadnika. Vodje totalitarnih gibanj to zahtevo postavijo, še preden pridejo na oblast.«* (ibid., 3. del, Totalitarizem, 1. Množice, 407. str.) – po tej doktrini jugofirer ni bil le dokončno fanatično prepričan stalinist, ampak tudi strumni esesovec, ki pa je vseskozi računal previdneje na položaj, da dosmrtno ostane na oblasti: kot vrhovni poveljnik jugoarmije in kot vodja kompartije ter državni predsednik... V jugoslovanskih povojnih konclagerjih so se morali v tako

imenovani politični prevzgoji klanjati kaznjenci in taboriščniki ne le temu jugodiktatorju, ki je bil pravzaprav mentalno uspešni kaplar in komaj kaj več kot ključavničarski brezdelnež ali maroder, ampak tudi vsej titinski vrhuški kot oboževanim subjektom. Zdi se, da bi tudi bodoči jugofirer, ko je še izdajal svoje tovariše enkavedeju v Moskvi, ostal praktično brez dela in komaj kaj več kot (lumpen)proletarsko vaški ključavničar, če ne bi tudi že v emigraciji deloval zločinsko povzpetniško. Tako imenovani spor s stalinizmom leta 1948 je pomenil le novo, titinsko restalinizacijo države, saj je delovala politična ljudska milica kot državna "varnost" ob vojaškem puškinem kopitu in ob prezabanih političnih zaporih ter prisilno smrtnih delovnih taboriščih vse do konca režima ter do sesutja skupne zvezne države, torej še vsaj 10 let po jugofirerjevi smrti. Dejstvo, da je bil jugoboljševizem totalitarno protislovenski zvezni državni sistem, je neizbrisno v zgodovini 20. stoletja, kot kažejo premiki po kulturni, religijski in občestveni plati, kot kažejo pobojni množični poboji z maščevalnim užitkom nadrejenega oblastnega sadizma, kot kažejo velesrbske scene uničenja tudi v napadih zloma Jugoslavije, od začetnega napada v 10-dnevni vojni za samostojno Slovenijo do množičnih pobojev v Bosni do leta 1995, kot kaže novejša slovenska zgodovina scela, kot kaže gospodarsko klestenje kot osiromašenje Slovenije pod jugodiktaturo in titinstvom, kot kaže revolucionarna zgodovina tako imenovanih jugoslovanskih narodov v 1. svetovni vojni in 2. svetovni vojni... Spomin na jugoslovanske prevare je še celo v postmoderni dobi zaradi protislovenstva preživ, da bi ga bilo mogoče potisniti v arhivsko pozabo ali le v kronologijo nekih površinsko zajetih dogodkov. Slovenstvo v genezi evropskega in celo balkanskega kapitalizma pomeni rast narodne blaginje in vsega dobrega, kar je zatrl jugoboljševiški vojaško-udbovski družbeni red, posebej še v jugofirerjevih potezah političnih sebilastnih nameščencev. Podobnosti med nemškim nacizmom in slovenskim jugoboljševizmom so toliko očitnejše, kolikor bolj so drugačni predznaki socialistične revolucije v Nemčiji ali Sloveniji. Javne zadeve v totalitarizmu so bile prepuščene zgolj in

samo nadvladi partijske moči, sodstva in gospodarskih vrhov, ki so vsi služili samo jugofiretju, ta pa je delil naslove kot funkcije po svojih preverjenih poverjeništvih, obenem pa materialne privilegije ter ugodnosti v koristih. Tudi tukaj lahko rečemo zdaj in prav zdaj s Hannah Arendt: *»Nič več ne moremo dovoliti, da iz preteklosti vzamemo tisto, kar je dobro in temu kratko malo rečemo naša dediščina, da zavržemo slabo in da ga imamo kratko malo za navlako, ki jo bo čas pokopal v pozabo. Podtalni tok zahodne zgodovine je naposled prišel na površje in si prilastil dostojanstvo naše tradicije. To je stvarnost, v kateri živimo.«* (ibid., Uvod v prvo izdajo, Poleti 1950); prav zaradi dejstva, da se ne moremo preprosto sklicevati na "razmere" ali le na "duha časa" / Zeitgeist in druge tovrstne samopozabne predsodke, pri čemer bi se rabljji izognili svojim žrtvam, je potrebno izreči resnico, ki jo je prinesla doba 20. stoletja ne le z obema svetovnjima vojnama, marveč tudi slovenstvu z bridko izkušnjo jugoboljševiškega totalitarizma in sploh titinske diktature. Težave razumetja zla je sicer poleg Hannah Arendt pojasnjevala filozofsko kot z etičnega, ne pa tudi religijskega gledišča ali s strani krščanstva ali s pomenske strani sartrizmov Marija Švajncer, v *Eseju o zlu*, (Zbirka Sophia, 1: Znanstveno in publicistično središče, VI, Ljubljana, 2002, 188 str.). Oprli smo se in sem se med mnogimi prav na Hannah Arendt, ker je preprosto dovolj zanimiva, celo naivno racionalna, ko odklanja vsako obliko totalitarizma v praksah vsakodnevja in v dejanskih zgodovinskih okoliščinah ljudi, najsi obravnava "brezrazredno družbo" ali totalitarizem na oblasti, imperializem te ali on vrste, totalitarizem te ali one baže, pomen rasizma z antisemitizmom vred, sicer pa zgodovinske preglednice v dejstvih znotraj besedilne mreže spoznanj o nasilju nad ljudmi.

Poprava krivic mrtvim ali preživelim? Slovensko krajinsko zgodbo z izgonom in smrtonosno deportacijo judovsko prekmurske manjšine, vrnitve in lastne izselitve v Izrael pojasnjuje primeroma tudi navedek iz katoliškega tednika *Družina*, Bojan Zadavec, Judje na Slovenskem nekoč in danes (*Družina*, 22. 2. 2009): *»Prestopali v krščanstvo -*

Ko so se prekmurski vojaki 4. novembra 1918 vračali s služenja v ruski vojski, so skušali obračunati z veleposestniki in židovskimi trgovci. Vse trgovine v Beltincih so izropali. Po prvi svetovni vojni so se mnogi Židje odselili. Židovski tempelj v Murski Soboti iz leta 1908 so zaradi političnih vplivov leta 1954 porušili in na njegovem mestu zgradili blok. Znano je, da so se po soboških ulicah pogosto skupaj sprehajali kanonik Slepec, evangeličanski senior Kovač in rabin dr. Roth. V štiridesetih letih prejšnjega stoletja so mnogi prestopali v krščanstvo, da bi si rešili življenje, toda nemške oblasti so zahtevale rodovnik za pet generacij nazaj. Šestindvajsetega aprila 1944 je prekmurska izraelitska skupnost izginila, saj so jih ta dan zbrali in jih z vlaki odpeljali za Auschwitz. V taborišče je bilo deportiranih 387 prekmurskih Židov, vrnilo se jih je 65. Iz vse Slovenije se jih je vrnilo 72. V Murski Soboti živi le še peščica Židov, ki lahko pričajo o strahotnih izkušnjah deportacij in taboriščih. Ob vrnitvi so ostali brez vsega, Rdeči križ jim ni nudil pomoči. Molk je bil dolgo njihov zaveznik. Židom, ki so se po drugi svetovni vojni napotili v Izrael in so potovali iz jugoslovanskih pristanišč, so za pridobitev izstopnega vizuma tik pred izkrcajem ponudili obrazec. S podpisom tega formularja so se zavezali, da se zase in za vse svoje morebitne potomce odpovedujejo jugoslovanskemu državljanstvu in vsemu premoženju, ki so ga imeli na tleh Jugoslavije. To je bila sicer izsiljena odpoved, ki pa v pravnem smislu tem ljudem in dedičem preprečuje udeležbo v denacionalizacijskem postopku. To, česar jim ni vzel nacizem, jim je vzel komunizem, pravijo tisti, ki so preživeli vojno in povojno trpljenje. / Dolga desetletja je bila zgodovina o Židih in holokavstu pozabljena. Šele z osamosvojitvijo dalje prodira v zavest, da so Židje del slovenske nacije. Njihova zgodovina ni poznana in se je v šoli ne uči, pa tudi o zahtevi po popravi krivic se ne govori.« (Avtor Bojan Zadravec, očitno prekmurski človek, je obenem pojasnil, da v Prekmurju še dandanes vsi govorijo Judom, da so Židje, brez kakršnegakoli žaljivega prizvoka, privzeto iz bližnje Hrvaške).

Opombe:

Opomba 1:

(1) Kar je bilo prikrito, se odkriva. *Komisija Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč* je bivša komisija Vlade Republike Slovenije, ki je bila ustanovljena 10. novembra 2005 z nalogami: - spremljanje evidentiranja večjih grobišč ter števila in območja večjih pobojev in revolucionarnih žrtev med II. svetovno vojno in po njej na območju Republike Slovenije, - priprava konkretnega programa aktivnosti za ustrezno zavarovanje in vzdrževanje teh grobišč, - dajanje mnenj o vprašanjih, ki se nanašajo na obstoječa in na novo odkrita grobišča ter grobove množičnih pobojev, - sodelovanje v postopku za pridobitev idejne rešitve za označitev - zaznamovanje vseh drugih tovrstnih grobišč v Sloveniji, - tekoče spremljanje ureditve Spominskega parka Teharje, (gradnja) v Kočevskem Rogu pod Krenom, skupni spomeniki, - posredovanje predlogov in pobud Vladi Republike Slovenije v zvezi z ureditvijo in obeležitijo grobišč.

Člani Komisije Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč:

Predsednik:

1. Jože Dežman (Muzej novejšje zgodovine Slovenije)

in člani:

2. dr. Jožef Bernik (upokojenec)

3. Metka Černelč (Ministrstvo za okolje in prostor Republike Slovenije)
4. Janez Črnej (upokojenec)
5. Anton Drobnič (Nova Slovenska zaveza)
6. Pavel Jamnik (Ministrstvo za notranje zadeve Republike Slovenije)
7. Nataša Kokol Car (Ministrstvo za finance Republike Slovenije)
8. mag. Blaž Kujundžič (Statistični urad Republike Slovenije)
9. Miha Movrin (Ministrstvo za pravosodje Republike Slovenije)
10. Davorin Mozetič (upokojenec)
11. mag. Majda Pučnik Rudl (Upravna enota Ljubljana-Šiška)
12. dr. Ludvik Puklavec (Zveza društev prisilno mobiliziranih Slovencev v nemško vojsko 1941-1945)
13. Milan Sagadin (Zavod za varstvo kulturne dediščine, OE Kranj)
14. Marko Štrovs (Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve Republike Slovenije)
15. dr. Andrej Vovko (Znanstveno raziskovalni center SAZU)
16. Davorin Vuga (Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije)
17. Bivši član: dr. Mitja Ferenc (Filozofska fakulteta v Ljubljani)

Strokovno-tehnične in administrativne naloge za *Komisijo Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč* opravlja - Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve (Kotnikova 5, 1000 Ljubljana, telefon: /01/ 369 77 00, faks: /01/ 369 78 32, e-pošta: gp.mdds@gov.si; aktualni minister v letu 2009: dr. Ivan Svetlik, aktualna državna sekretarka v letu 2009: dr. Anja Kopač Mrak)

Komisija Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč enkrat letno poroča Vladi Republike Slovenije o svojem delu.

Poročilo Komisije Vlade RS za reševanje vprašanj prikritih grobišč v mandatu 2005 – 2008 pojasnjuje pregledno in celovito, čeprav analitično, kako, kje, kdaj, s katerimi silami so se pojavljala povojna množična grobišča, ki jih je zagrešil jugoteror jugoslavjeviških oblasti na Slovenskem.

VLADIMIR GAJŠEK

DIAS IRAE

I. izdaja, 2009

založila in izdala

Intelyway webmedia

za založbo

Vladimir Gajšek

uredil

Vid Gajšek

jezikovni pregled

Vid Gajšek

opremil in tehnično uredil

Vid Gajšek

ilustrator

Vid Gajšek

© Intelyway webmedia, 2009, Ljubljana

E✉ vladimir.gajsek@intelyway.com

E✉ vid.gajsek@intelyway.com

DIES IRAE

- je maša zadušnica za vsemi umrlimi pod silo po/vojnega ali medvojnega zločinskega nasilja, ki se nadaljuje koderkoli po svetu množično, kjer ni humanih, vzgojnih, političnih, pravnih in drugih regulativov, ki zatrejo takšne izbruhe napadalnosti in usmrtitvenih rojev pobijalcev... Kakšna žalost, joj!

Torej- rekviem, pogrebna ali obletna maša za umrle, navadno slovesna, pri kateri se moli, poje vstopni spev z začetkom... Do vseh pobitih čutimo pieteto: pa naj so umrli s križem ali brez križa... Odkritje množičnih grobišč na Slovenskem je prej opomin kot spomin: da se ne bi nikoli več ponovilo.

In tako umrli, pobiti, pokončani na silo, vse smrtne žrtve vedo, da so šli v dan srda...

Dies irae - dan srda ali sodni dan - je sicer sekvenca v maši zadušnici, nastala kot gregorijanski napev, katerega avtor naj bi bil Tomaso de Calano (umrl leta 1260). Dies irae je v Zahodni liturgiji uvrščen kot drugi stavek rekviema. Pogosto je ovrednoten kot najboljše srednjeveško pesniško in glasbeno delo, saj pesniška rima vsebuje trohejski ritem. Koralni napev temelji na izmenjavi avtentičnega in plagalnega dorskega modusa - *dorius mixtus* -, oblikovno pa je sestavljen iz delov *aa bb cc*, ki se v 18-ih kiticah oziroma sekvencah trikrat ponovijo, pri tretjem ponavljanju pa je zadnja, 19-ta kitica nadomeščena z razširjeno kodo *Lacrimosa / Jokajoča. Amen.* Pesnitev ponazarja sodni dan, trobenta še poslednjič kliče duše pred Božji prestol.

In kako je, če mora človek živ v povesakdanjeni holokavst ali v umiranje...?